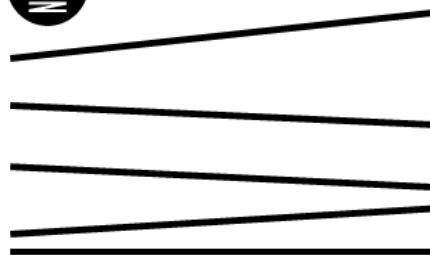

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schack Staffeldt, Adolph Wilhelm.; af Schack Staffeldt.

Titel | Title:

Nye Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kiel : i den akademiske Boghandling, 1808

Fysiske størrelse | Physical extent:

XVI, 408 s.

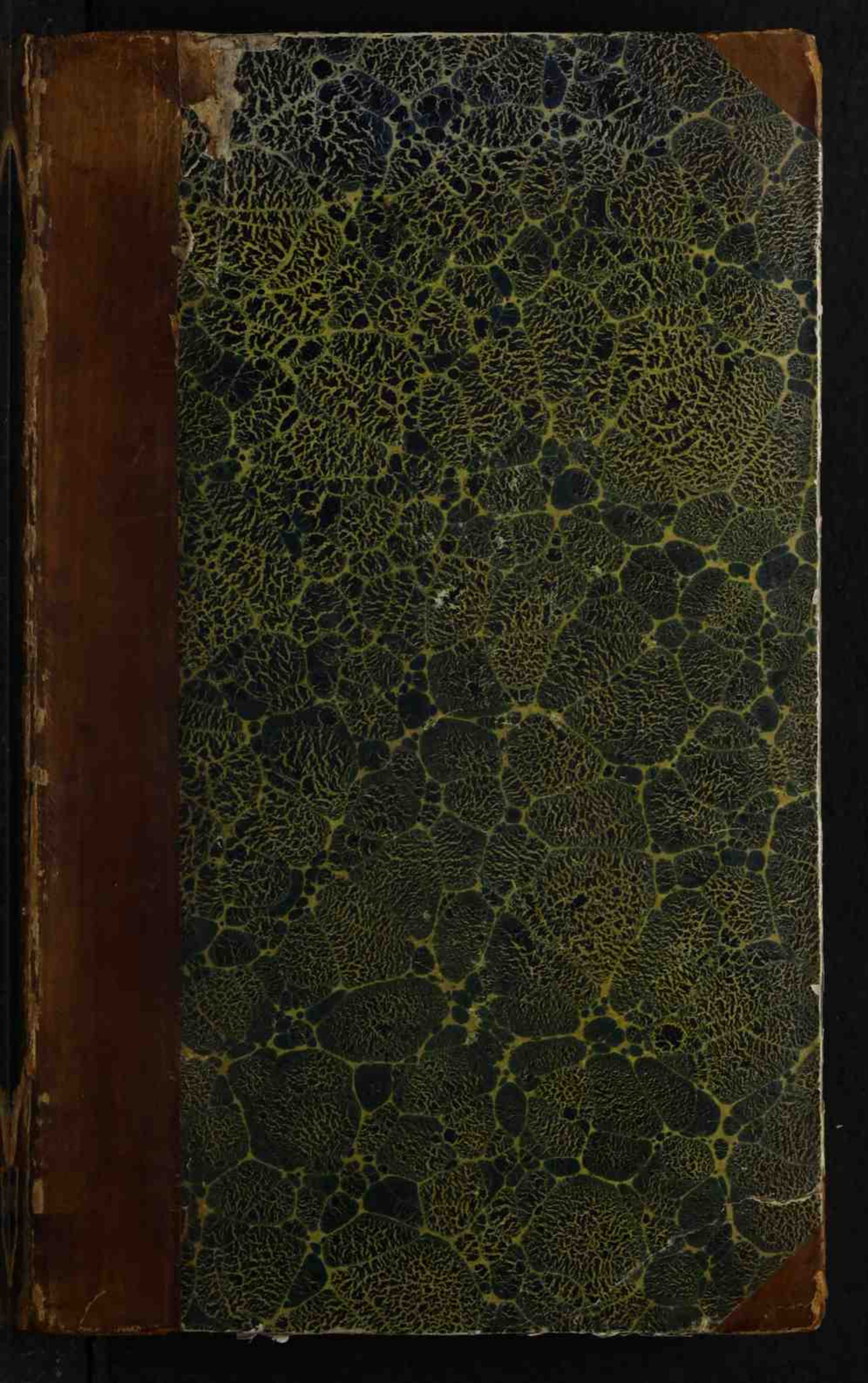
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

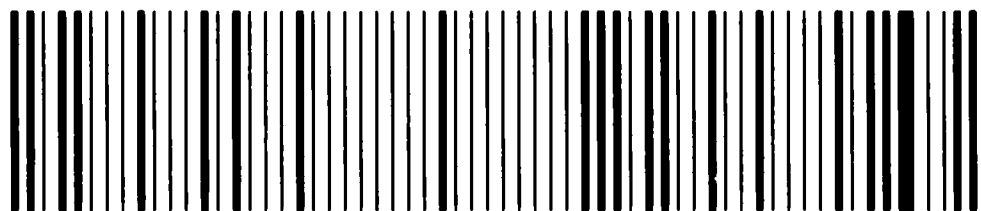
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54 - 37.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 00739 0

+REX

N y e D i g t e.

A f

S h a e S t a f f e l d t.

K i e l,

i den academiske Boghandling.

Til Kronprindsen.

Ei Beherskeren af vidtstrakt Rige,

Ei hans Naades Blik, hans Vældes
Haand,

Sangen hylder den ulignelige

Selobeherster, med fribaaren Aand.

Dig, som til sin Thrones Glands indbyder
Ufkyld fra dens lave Liljedal,
Og med Nøisomheden Hyttens Dyder
Fører ind i Kongeborgens Sal;

Dig, som Sæders hvide Linned kaster
Om sit Purpurs kongelige Fald
Og nu til Udødelighed haster,
Bly og blid, foruden Bram og Vold:

Ypperste! Dig, som i alle Pligter
Sine Ypperste adlyder, Dig
End i Musens Riger frit en Digter
Hylde henrykt og indvier sig.

F o r t a l e.

Det skeer ugjerne og af andre Bevæggrunde end saadanne, der have deres Udspring af Forholdet mellem Forfatter og Læser, at nærværende Digte overgives det Offentlige tilligemed en Forerindring. Ethvert Kunstværk bør jo selv ud tale sig, hvi skulde da Kunstneren behøve at fortale? Men da man ved flere Domme over disse nye

Digtes ældre Sødskende har taget en Synspunkt uden for Kunstens Sphære og tillagt dem „Tendents til Catholicisme,” hvilken Tendents, ved et ubevidst eller et forsettligt Spring i Tankerne, omsider er blevet Digteren selv tilskrevet, saa har denne derved erholdt Ret til en, efter hans Mening ellers undværlig, Forerindring for sine Kunstforsøg.

Det er nu og her ikke Tid og Sted at aflægge en Troesbekjendelse og fra Personligheden at afværge en ligesaa ublid som overilet Dom, helst da Digterens speculative og poetiske Anskuelse af Gud, Fornuft, Natur og Universum for en Deel er aabenbaret i Digtene selv. Kun for disse, saavel de ældre som de nye, skal her siges et Par Ord til Forsvar. Hvad betynder da egentlig hiin

Dom? Unægtelig, enten at Digtene medføre en catholisk Smitte og følgelig ere farlige for den protestantiske Kirke, eller, hvis man maaskee vil synes at hidlede Dommen fra Kunstvidenskaben, at de af den catholske Kirke laante Ideerformer og Tankerammer ere upoetiske. Dog, den sidste Paastand gives uden Tvivl ved den første Indvending Slip paa, da det er aabenbart, hvorlunde Catholicismen, selv ikke sjelden tvertimod Forstandslovene, fortrinligen er anlagt paa Virkninger i Phantasie og Hjerte. Den første Paa- stand er altsaa den egentlige Anke. Alvorlig, er da den hellige Antonius og Madonna med Christusbarnet farligere for den protestantiske Kirkes Primatie i Norden, end Apollon og Aphrodite med Eros? Ere hiine, som disse, ikke blot Kunstfor-

mer og Symbolik? Naar lægges der i Digtene
Vægt paa Catholicismens Dogmer og Riter,
dens jordiske Side? Er det ikke blot dens mod
Himlen vendte Side: den reene religiøse Aand i
barnlig Troe og haabfuld Resignation, der leger
med Helgenbilleder og blader i Legender, er det
ikke blot denne Side der fremstilles? ikke blot
denne Areligions-Aand, der udtales i catholsk
Billedsprog? Skal den iconologiske Kunst for-
stumme om det Hellige, fordi den iconoklastiske
Forstand har gjort Begrebet til en Gud? San-
delig, religiøse saavel som politiske Revolutioner
gaae i denne Tidsalder ikke ud fra Kunsten, men
fra Ideens uforsonlige Fiende, Forstanden, hvis
haardnakkede Antagonisme protesterer saa læn-
ge mod Stat, Kirke og Kunst, indtil blot det

gestaltløse Begreb og det sjælløse Ord bliver tilovers. Vi have oplevet det!

Hvad en anden, med hiin noget beslægtet Anse angaaer, at nemlig flere Digte ere mystiske, da maae Digteren bekjende, at han paa denne Side er forsvarløs. Han kan ikke udtale det Uudtalige, han kan ikke maale det Umaalelige, han kan ikke begribe det Ubegribelige: han skuer, føler, aner og stammer, ikke findende nogen anden Form til Anskuelse og Tilegnelse af det Hellige, end Mysticisme.

Nærværende Digte og deres æsthetiske Værd angaaende (lader dette nu gaae med i en, ved noget andet foranlediget, Forerindring) da ønskes samme at være uafhængig af al forgjængelig Overeenskommelse saavel i Ti- som i Tre-

divaars - Smag. De kunne staae uden den og falde med den. De ville, efter hiint Platons Udtryk, leve efter Ideer og tage følger af sig selv deres Plads, bidragende ikke blot til Mængden, men ogsaa til Mangfoldigheden i Fædrelandets skønne Litteratur.

Indhold.

Blandede Digte.

Aanden og Sjælen	Side 3
Musens Fødsel	6
Roserne	11
Jomfruen og Guden	15
Til en ung Digter	19
Det højere Liv	26
Til den natlige Sangerinde	32
Fossen	39
Rosenmæen	45
Forvandlingerne	51
Lina	57
Strandsen	128
Til Helbredelsen	132

Det Eene	•	•	Side 138
Nattergalen og Natviolen		•	144
Ridder Edvard	•	•	152
Til Hjertet	•	•	156
Det Tilkommende	•	•	158
Aftenrøden	•	•	160
Myrthegreenen	•	•	162
Tidens Sejer	•	•	170
Til Lykken	•	•	172
Camoens	•	•	175
Liljen og Dugdraaben		•	200
Ved et Ebletræ	•	•	203
De tvende Draaber	•	•	209
Den unge Digters Klage		•	211
Ved Seraphines Fod	•	•	217
Træffuglen	•	•	219
Tiderne	•	•	222
Sonnettfrands	•	•	228
Hymne til Vandet	•	•	234
Til Sønnen	•	•	238
Elfskovsbaalet	•	•	243

Til Vaaren	Side	252
Til Lidelfens Charis		256
Til Septembermaaned		265
Den røvede Brud		265
Vaaren		271
Til Musen		275
Krigssang		277
Soldatersang paa Marschen		280
Stiernelil		284
Til min Søster		286
Paafaldelsen		289
Blomsterne		292
Til Bagtaleren		295
Opmuntring		297
Dueposten		300
Kong Hadding. Et Eventyr.		305
Til de Døde		328
Den Døende		329
Nahls Død		332
B. Anker		335
Ludvig Staffeldt		337

Blomsten . . .	Side 339
Jesus Christus. Et Oratorium. . .	340
Til Musen . . .	348

S o n n e t t e r.

I en Dryppesteengrotte . . .	357
I en bayersk Kirke . . .	358
Til Marchesa M. . .	359
I et forfaldet Nonnekloster . . .	360
Wörlich . . .	361
Bed et Madonnabilled . . .	362
Til Scirocco . . .	363
I en forfalden Nonneklosterkirke . . .	364
I en Dryppesteengrotte . . .	365
Billingtons Sang . . .	366
Den Mediceiske Venus . . .	367
I en Dryppesteengrotte . . .	368
Den Venetianske Negatta . . .	369
Lorents Medices . . .	370
Genua . . .	371
I en Dryppesteenhule . . .	372

Ved den russiske Hærs Ankomst til Italien, 1800.

	Side	373
Til den franske Republik		374
Til Poptoden		375
Til den galliske Jomfrue		376
Reisen		377
Apotheose		378
Cumeniderne		379
Til Marina		380
Elfskovs Forgudelse		381
I Bærelset		382
Min Luna		383
Manden		384
Forstjæl		385
Chrystallisation		386
Synerne		387
I Dantes Helved		388
Drømmen		389
Blik mod Vesten		390
Ewig Nat		391
Til det Grotteskes Genius		392

Fuldendelse	Side 393
Dobbelt Tartarus	394
Ligen	395
Nektaræblerne	396
Den cypriſke Sø	397
Digterværdighed	398
Til Latter	399
Det Guddommelige	400
Bed en forfalden Ridderborg	401
Gynelsen	402
Det forrige Venedig	403
Til Graadens Majas	404
Fortvivlelſens Latter	405
Springvandet	406

B l a n d e d e D i g t e .

Ånden og Sjælen.

Opsving dig af en jordisk Tryllebale,
Fribaarne Åand, som stammer ned fra Gud!
Ryst Støvet af din Flugt! Flyv op fra Jordens Dale,
Du herligt buden er, til Gunders Stjernesale
Og derfra tilraab Sandsen dine Bud!

Kun det er Liv, at skabe og at byde,
Forud tilintetgjort er Sandsens Træl.
Naar Syner, Vølger lig, sig her mod Syner bryde,
Af Bejret Issen du med Hersterkronen skyde
Og vende dig, selvstyret, mod dit Bæld.

Lig Stjernen, som fra fjerne Verdner sender
Ned i oprørte Hav et roligt Skjær:
Det uomskifteligt i skiftet Bølge brænder,
Mens neden under det sig Jorden fredløs vender,
Det er kun hisset, naar det synes her.

Thi favne du det Uforgjængelige!

Hør ej din Fælles, Sjælens omme Ven!
Lig Orpheus, kan du ej fra Dødens Skyggerige
Med hende ved din Haand til Livets Kreds opstige:
Din Fælle døe! Du leve, Gunders Søn! — —

Hvo mig igjen til Sandfens Grotte falder?

Jeg var hos Gud, jeg daaned' ved hans Bryst,
Og drømmed' henrykt om prophetisk-sjunge Alder,
Da Himlens Skygge ned i Tiden's Bølge falder
Og Harmonia blander Pligt og Lyst.

O du! min Fælle her i Tvedragts Rige,

Lyt ikke til Barbarens grumme Raad!

Men kunde — kunde du — svar, Utafnemmelige!

Fra denne kjæle Varm til Evigheden vige?

Forlade mig, din Enke, i sin Graad?

Da kom ihu! Hvo bandt, kun dig i Bente,

Før dig sin Krands ved Almens Helligdom,

Naar Gissningen forud til Evighed du sendte

Op fra din Efterflugt, som Vingen overspændte,

Foruden Sejer af! tilbagekom?

Slig! Hvo med sød Uvidenhed opklækker

Den barnlig-fromme Tro, og nu ved den

Fra dine Speiderfjed de vilde Tvivl bortskrækker,

Din Grublenes Svimmelblik i Dybsinds Afgrund vækker,

Som Eumeniderne for Grandskeren?

Svar! hvo dit høje Sandhedstempel pryder

Dg Krandsen slynger om dit naa'de Maal?

Hvis er den Foraarsblomst, hvoraf du Frugten bryder?

Hvis Taaren er, hvorpaa din heele Himmel flyder?

Hvis Martyrsmil bekrandser Smertens Skaal?

Hvad du kun fjernt paa Fremtids Forhæng maler,

Jeg sødt-forundret skuer for mit Tjed:

Naar Englen Uskyld blidt til mig med Liljen daler,

I barnlig, sindrig Leeg vi klæde Idealer

Dg finde Himmelen i Kjærlighed.

Hvor alt din Gisning svimler, trygt jeg aner,

For mig dit uopnaa'de Meed er nær:

Jeg stiger ei til Gud ad Tankens lange Bæuer;

Bed Engens Virakduft, ved Lundenes Pæaner

Jeg daaner henrykt hen — og Gud er her!

Da han paa ny os til hinanden vier,

Brudgommelig du sniker til min Varm,

Dg i Mysterier, ved Elfskovs Harmonier,

Naar sig en evig Trang forgubende befrier,

Du bliver Kunstens Fader i min Arm.

Dg mig, du Grumme! mig du vil forsthyde?

Forgudet vil du rømme af min Arm?

Som Tvillinger af samme Væld vi flyde,

Som Fæller samme Lov i Sandsens Slør adlyde,

Dg mødes atter ved Alfaders Varm.

Dg nu til Evighed du Flugten tage!

Fra Dødens Land dit Dje vende sig!

Tro, din Euridice, din Søster og din Mage,

Med Sønnen i sit Favn, bag dig skal opad drage

Dg hisset evig, evig favne dig!

Musens Fødsel.

En Mythos.

Da den lidende Kronide
 Brat sin Linding aabne lod,
Og bevæbnet, ved hans Side,
 Nu hans Hoveds Datter stod,
Saared' snart derpaa en anden
 Omhed Gudens stærke Bryst
Med en uvant, mystisk Blandeu
 Af tvetydig Smertelyst.

Ermerist - vemodig, tabte

Sig hans Længsel utilfreds

Blant det Mulige og Skabte,

Overalt og ingensteds;

Og fra Skabertankens Høje

Dybt til Chaos' Afgrund ned,

Rundt Alvidenhedens Øje

Speider — hvad den ikke veed.

Lidt ham syntes, det Ukjendte

Idealist i ham laae,

Og af Kunstnertrang han brændte,

Det i Værker at opnaae.

Dengang var det, Gris' Bue

Al hans Vemods Graad blev til,

Og at Alstenrødens Lue

Udflød fra hans Længselsmiil.

Alt det Skjønne til hans Trone

Dmt hentræder: Barnets Sjal,
Stjerner, Elskov, Smil og Tone,
Blomster, Dug og Kildevæld;
Amaranthen smiler kjærligt

Bed hans Hjerte og slaaer ud,
Ik! men intet Huldt og Herligt
Lækkes den forladte Gud.

Stille Medynk gjennembræver

Verdners Kreds og Altret for
Den ukjendte Gudsdom hæver

Sig blant Dødeliges Chor;
Dg til Altret Livet træder,

Dfrev Krandsen, raaber: Be!
Doe bør alle mine Glæder,

Ukjendt er det Herligste. —

Hvilken fremmed Magt bebuder

Sig ved denne Harmoni,

Jordens Børn og Himlens Guder,

Sødtberuste, daaner i?

Slige Toner ikkun lode

Gengang før, da til Forliig

Lys og Støv, i første Møde

Liv og Lyst omfavned' sig.

Harmonia — o lovsynger

Jord og Himmel, Aand og Gud!

Slynger, Blonst og Stjerne slynger

Om den skjulte Skjebnes Brud!

Evigheds tilbedte Datter,

Harmonia, naadig svar:

Skal en bedre Verden atter

Spire frem af den, som var?

Hvilket Under! hun berører
Med sit Plektrum Gudens Bryst,
Og mens Jord og Himmel herer
Toner til en fremmed Lyst,
Under indre Harmonier,
Selv Kroniden ei forstaaer,
Sig hans svangre Barm befrier,
Musen svæver af dens Saar.

Nyforgudet, Guden luer,
Da han i sin Datters Pragt
Henrykt Idealet skuer
Til sin Guddoms Fryd og Magt.
Ewig ved hans Hjerte hviler
Nu hans Hjerteblomst til Pryd;
Jorden kun i Kunst udsmler
Anerker om Gudens Fryd.

R o s e r n e.

En Legende.

Naar Aftenens Rose i Vesten staaer
Og rundt de blussende Blade udslaaer,
Da skuer fra Borgens Linde
Rosina med Andagts Længsel ind
I alle de blomstrende Himles Skin,
Sin Længsels Ende at finde.

Hun henrykt stirrer, med hellig Hu,
Som skulde det evige Foraar nu
I himmelske Roser nedile:
Da bliver hun selv, lig et Foraar, mild
Og vil med et eeneste Medynksmild
Fra Jorden al Jammer bortsmile.

Dg hvergang Himmels Rose staaer
I Besten og Bladene rundt udflaer,
Hun iler fra ridderligt Sæde
Dg bærer en Vidiekurv med Brød,
Dertil og aldrende Viin saa sød,
Samt Legetsøj for de Spæde.

Naar Matten udfolder sit Klædebon,
Selv bly som Armod, med skjulende Haand
Undseelige Gaver hun rækker:
Da smile de Gamle, de Unge lee,
Med Andagt de Smaaebørn paa hende see
Dg Hænderne langt fra udstrækker.

Men Faderen mæler de haarde Ord:
„Hvi ganger du, siig! efter Taaren paa Spor,
Som Uslingen, trællende, fælder?
Din Færd jeg længe med Misshag seer,
Thi er det min Vilje, du ikke meer
Skal give af Fadbunr og Kjelder.”

Forgiæves! Rosina i Engelen's Kald
Fremdeeles nedstiger i Lidendes Dal,
 Run glemson, ikke ulydig:
Thi ved sin høiere Magt en Gud
Af Mindet udletter Faderens Bud,
 I Brøden selv er hun dydig.

Saa møder hende den haarde Mand,
Han Kurven skuer og fritter paa Stand:
 „Lad see, hvad mit Bud har til Følge?“
Da vaagner det glemte i Datterens Sind,
Hun vil sig, den Fromme, med rødmende Kind
 I Skamfuldheds Roser fordølge.

Tre Gange han spørger, da stammer hun
Hvad Gud indgiver: „I Aftenens Stund
 Jeg plukked' de Roser saa kjære.“
„Hvortil?“ „Dem vilde jeg slynge til Enøer
Og hænge den rundt i Capellet's Chor,
 Der hellige Frue til Være.“

Da Himmelen's Rose, med Glød i Glød,
Jordoblet udspringer af Vestens Skjød,
 At blænde den Frittendes Dje;
Dg Jordens Roser, til frommeste Svig
Fra Stilken ville de strække sig
 Dg hen over Kurven sig bøje.

Dg da hun fra denne nu Liinet slaaer
Dg ydmyg, med bortvendte Blikke, slaaer,
 Da Himmelen's Rose sig lægger
I Vidiekurven med blændende Skjær,
Dg end de jordiske Roser der
 Den Frittendes Dje tiltrækker.

Forundret, han vender det ilende Fjed.
Rosine knæler ved Kurven ned
 Dg stammer andægtig sin Glæde:
Da svinde de hellige Roser hen,
I Kurven er Brød, dertil Viin igjen,
 Sant Legetøj for de Spæde.

Jomfruen og Guden.

Fremmed til Apollons Marmorbilled'
Treen en Jomfru i sin første Baar,
Intet Jordiskt hendes Længsel stilled',
Dog hun veed ej selv hvad hun attraaer:
Men ved Gudens Syn
Kort som af et Lyn,
Sukker hun i Elskovs første Myn.

Daglig for den Himmielske hun træder,
Kaldt til hans Præstinde hun sig troer,
Liljevilde, guldbesatte Klæder
Hun undseelig om hans Skjænhed snoer;
Luberoser bandt,
Lillier iblant,
Hun til Krands og om hans Tiuding vandt.

I ærbødig Frastand Møen længe
Henrykt stirrer paa sin smykte Gud,
Snart dog i det unge Hjerte trænge
Elskovs Pile, stedse Skud paa Skud,
Til forvoven vild,
Midt af Undagts Ild,
Bellyst luer med Mænadefniil.

Da fra Billedgudens Marmorlæber
Underfuldt til hende hvister det:
„Fagre Jonfru, ak! vi sammenstræber
Begge kun omsonst til Elskovs Fet:
Andre Guder kom,
Alteret faldt om
Og jeg staaer i Kunstens Helligdom.

Skjebnens Bud ved alt det Skjønnes Klager
Længst en anden Verden har fremkaldt,
Phantasie og Hjerte nu forsager
Ved Hellenis' Templer, som forfaldt;
Gandsen ei som før
Guden nærmes tør,
Men som Offerdyr derude dør.

Seer du vel her næstved Banvids Grotte?

Der ved Midnat vil jeg vente dig,

Hvis du der, o Jonfru, møde maatte,

Da blev du og jeg blev lykkelig!

Evig elskovsvarm,

Evig Barm med Barm,

Holdt enhver den anden i sin Arm."

Og før Natten seer fra Himlens Linde,

Alt hun smiler hen til Grottens Der.

„Hvo er det, saa spørger man derinde,

Som sig her foroven nærme tør?"

„Lyft! det er en Brud,

Hvem en faver Gud,

Han at møde her, tilsendte Bud."

Jud hun drages i den qvalme Svimmel,

Som oplejer og forvikler Alt,

Pludselig fra Grottens brustne Himmel

Daler den tilbedede Gestalt.

Men snart varm og blød,

Mareblaae og rød,

Baagner Guden af sin Marmordød.

Dg som Midlerste, i Nattens Rige,
Fletter Vanvid hendes Brudekrands,
Ak! men snart for det Guddommelige
Bæver, brister Brudens Sjæl og Sands:
Livløs daaet hen
I Henrykkelsen,
Aldrig, aldrig meer hun kom igjen!

Til en ung Digter.

Hvi sørger du, at ikkun faa
Med hellig-henrykt Længsel lytte,
Naar ædle Skjalde Strængen slaae
Og, mens i Billed og i Mythe,
De længes, mindes, haabe, spaae,
Det lave Liv i Jordens Hytte
Mod Stjerneborgens Pragt ombytte?
Hvi sørger du, at mangen een,
Som efter Døgnværd eene tragter,
Med dyrist Medblik tankeløs foragter
Din usorgjængelige, golde Green?
Hvi sørger du, at Samtid nægter
At kjende dig, forskudte Sen!
Og at, samtidig kun med fjerne Fremtids Slægter,

Hos dem du finder en for sildig Løn?
 Forglemmer du da selv, Ulykkelige!
 At denne Verden ikke er dit Rige,
 Og at du Volsøharpen er, hvorpaa
 Sig Verdensaanden fuldt udtoner?
 At derfor du til Lidelser skal gaae,
 Du Tidens haanede Forsoner,
 Et Offer, smukt med Livets Tornekroner?
 Thi den, som her i Billed, Bærk og Daad
 Den evige Natur at efterligne stræber,
 Til Mørkets Magt han bøder Graad
 Og Krandsen ham, som Offerdyret, dræber.

O Sanger med de gudberørte Læber,
 O føl, heelt føl dit Kald, din høje Værd!
 Din Rod sig dybt i Evigheden skyder,
 I Tiden højt din Blomstertop udbryder:
 Du begge Verdenss Midler er.
 Kan ikke den guddommelige Tanke
 Dig styrke her til Kamp og Taal,
 Da feig dig indeluk i Sandsens Skranke
 Og i det endelige Maal.

Men hvis du dig fra Tidens Nag befrier
 Og ei betænker dine Taarers Tal,
 O da bryd ud i Verdensmelodier,
 Skjændt Gjenlyds Nymfhe rundtom tier
 I hvert et Bryst; liid i dit store Kald,
 Ombyt det Virkelige med dets Ideal,
 Og naar du Evigheden dig indvier,
 For dette døende i Elskovsqual,
 Sten, Længsels Martyr, op i Gunders Sal!

Kan vel, o sfig! Navnkundighed belønne
 Et herligt Liv og det forstjønne?
 Vær stor i dig, for dig var stor.
 At leve udenfor er mindre
 End være til i eget Indre.
 Naar du dit dybe Livsvælds klare Røst,
 Din Samklang med Gudverden, aabenbarer,
 Og nu det Helligste, i Ord og Form udst,
 Din skønne Skabelse, vedvarer;
 Naar du dybt i dit inderste Bryst
 En hellig Elskovs Længsel hæler,
 Og sødt - veemodig, mellem Qual og Lyst,

I jordist Savn frivillig dvæler,
 Indtil din Trang forunderlig
 I Billeder det Elſkte ſkaber
 Og Himlen vinder, mens den Jorden taber:
 Guddommelige Digter, ſig:
 Er du i Verden? — Verden er i dig.

Vend Øjet mod hiint afrikaniſke Øde
 Og ſku Naturens Vundling der,
 Det favreſte blant alle Jordens Træ'r,
 Hviſ Blomſt og Frugt uſeet maae gløde
 Og Ødets ſtille Vlandedrag forſøde:
 O ſee! det ſpreder al ſin Pragt
 Ukjendt i Bølger og i Vinde,
 Og naar det Frugten ved ſin Rod har lagt,
 Det atter ſig en Foraarsfrands vil binde,
 For atter den at dryſſe ned
 Og ſkjule den unnydte Frugt dermed.
 Siig, om ei ſkjønnere i dulgte Dale
 Den smme Baillant's Lilje ſtaaer,
 End i en Konges Urtegaard,
 For ſnart at viſne i hans Tale?

Hvad vil den Lilje blomstre for i Løn?
 Hvad? den vil være til og være skøn.
 Med heede Læber Morgensolen hæver
 Fra sneehvidt Blad dens klare Taarer op,
 Og om den nænsomt skaaute Top
 Med lade Vinger Tiden svæver,
 Til endelig dog Udkolds Blomst forgaaer
 Og ved dens Undergang mørkt, frydløst, Allet staaer.
 O Digter, vær den skjulte Liljes Lige!
 I det ukjendte Land dit Liv udfold;
 Naar Mandens Luer i din Barm nedstige,
 Da maae dit Mørkes tunge Taare vige,
 Og, ligt hin Liljes hvide Viraktsaal,
 Dit reene Hjerte tør omfatte
 En anden Verdens ubekjendte Skatte.

Ja! hvis jeg paa en uopdaget Ø,
 Rundt hegnet ind af Skummet's Taarne,
 Ved den uendelige Søe
 Adskilt mig fandt fra Jordens Baarne:
 End skulde paa den døde Kyst
 Min Sang den huile Taushed bryde,

Og o! mit Liv saa sødt henflyde
 I selvbelønnet Kunstnerlyst.
 Naar Jord og Himmel sammenbrænde
 Til Morgenrøde i et Elskovslys,
 Og alle Blomster deres Farver tænde
 Ved det guddommelige Lys:
 Da, liig en Hymenæ, min Hymne klinger,
 Thi o! jeg er saa elskovsvarm,
 Jeg Klippen Liv og Lyst paatvinger,
 Spilder Havets Kolde Varm
 Og sinker Bølgens Flugt i mat udstrakte Arm.
 Men naar da Aftensolen hænger,
 En Draabe Guld, ved Himlens Purpurrand,
 Og fremmede Gestalter trænger
 Sig ind i Nattens Skyggeland;
 Naar Maanen over Havet bygger
 For VANDERNE sin Straalebro,
 Og, liig den Døendes udødelige Tro,
 Lyst gjennemsmiler Jordens Skygger:
 Da bryder jeg Naturens Mo,
 Da maae jeg selvopfordret klage,
 Og over Havets Straalesti,

I sødt veemodigt Sværmeri,
 Til det forladte Land tilbage
 En taarevædet Hjemvej tage.
 Men, styrket ved min Kunstnerlyst,
 Jeg intet kvalfuldt Suk tør drage:
 Den lider ei, som vælger Klagens Lyd
 Og i sin Smerte vil sig selv behage.
 Opflug, o Bølge, Sangens lette Skrift,
 Som Skjaldens Stav din Flygtighed betro'de!
 Udfyld med Mos, o Træ, hver sundrig Rist,
 Som med din Bark tillige grede!
 O Sand! udslæt igien de Træk, som stode
 Paa dine vævre Blade, som
 Hvert Øjeblik dem Binden vifted' om!
 Mig frister ikke Malmets Stemme
 Højt fra Navnkundighedens Dom;
 Kjendt eller ukjendt, Verden mig forglemme,
 Min Poesie er evig som jeg selv;
 I andre Verdner den oprinder,
 Og er et Stjerneglimt i Tidens helgende Elv:
 Det glimter end, naar Elv og Bølge svinder!

Det højere Liv.

Livet paa Tidens Grund fuldkomment og yndigt

at male,

Kun lidt Farve er nok, Penslen det meeste

formaaer.

Hvordan er Verden vel, hvis ei saadan som den

trykker

Sig i Hierte og Aand, sig i dit Underste

af?

Paa Gallejen, hvor Knokler, begnavede, Strids-

æbler ere,

Lyder til Aarernes Slag Lystigheds Kjemt-

fulde Sang;

Dybt i Fængslernes Svælg, hvor Haabløshed
Portene vogter,
Spøgets Sommerfugl let flagger om Skim-
melens Blomst.

Livet kun Billedværk er, og Billedet, løsnet
fra Tingen,
Giver det højere Liv, giver den ædlere
Kunst.

Svar mig, om du med Tingen vel meer end
Billedet ejer?

Grovere er den, vel sandt, men er da dette
en Værd?

Hvo til det Virkelige sit Liv og sit Kunstværk
befæster,

Ligner hiin Urtegaardsmand, (sikkert han
vanbittig var)

Da han de spæde Planter med Toppen i Jord-
bunden satte,

Og dog ikke begreb, hvorfor de alle slog
feil.

Villedet Tingens Rod i det dybe, evige Liv
er,

Tingen, som veksende Løv, falder i Liden-
ne af.

Derfor begynd ei fra den og læg dig ei selv i
de Lænker,

Som du kun give skal, selv mindskrænket og
fri.

Har du kun Fred med dig selv, du kækt med
Verden kan stride,

Har du kun Hjerte og Aand, kan du for-
agte dens Frugt.

Dybt i dit bundløse Selvs, til Tempel indvie-
de Dybde,

Midtser det evige Liv klart og oprindeligt
frem,

Der er den højeste Fryd, der Gudernes salige
Arne,

Der det forjættede Land, ikke bag Stier-
nerne hist.

Derfor dog meener jeg ei, at Tidens Rige skal
styrte:

Jordens tallose Elægt skiltes til Trælle og
Fri.

Vel er det herligt at skabe, dog listligt er det,
at nyde:

Hvo som Leilighed seer, holde ved Loffen
den fast.

Men naar den knipske Blomphe dig gierne som
Blindebuk driller,

Luf i dit Indre dig ind, Verden da Blin-
debuk er.

Meget jeg kan mig tænke, som Livets Scene
forstjæner,

Kun staae det ikke for nær, Udsigten dæk-
kende til:

Saaledes er et Pallads, med ranke, corinthiske
Piller,

Hvor Ciceronen tidt fører de Fremmede
hen;

Ogsaa et Landsted ved Eøen, hvor Jupiter - Fe-
nius dyrkes,

Med en Have dertil, fri som det brittiske
Folk;

Ligesaa Pegesingren, den velbekjendte, som vi-
ser,

Uden Misvisning dog ei, hen til Fortienes
siens Pol;

Sidst en curulist Stol hos sandhedelskende Fyr-
ster

Og et Hynde dertil hos en ømtelskende
Vis.

Inden for den Omgivning det maae behageligt
være

Let at spille sit Liv, thi hvor man stræber
til Pryd,

Bliver den pænere Anstand i Samlivets finere
Former

Og det rolige Skin af en forædlet Na-
tur:

Men det Herligste ei, men ei det høieste

Skjønne

I Heroernes Liv, som i den hellige

Kunst;

Ei den kraftfulde Aand, hvis Vælde et Sekul

besvangrer,

Ei det Hjerte, som slaaer eenigt med Alli-

vets Puls:

Thi midt i Savn og i Nød, sin himmelske

Affkomst at vise,

Træder det Ypperste helst frem af den indre

Natur.

Til den natlige Sangerinde.

Melodiske Veninde,

Som Harpens Strænge slaaer,

Naar højt paa Himlens Linde

De hulde Stierner staaer:

Paa Mattens sorte Læber

Du lægger liflig Klang,

Muende, Hjertet stræber

At smeltes i din Sang.

Hvad Magt mit Indre saarer

Med Himmellængsels Piiil,

Og ved begjærte Taarer

Opelster Glædens Smil?

Com om min høje Lige,

Mit reene Forsels, nu

Kaldte til Lysets Rige,

Saaledes synger du.

Paa Melodiens Bølger

Din Sjæl let svæver hen,

Min sympathetisk følger

I hver en Tone den;

Usynlige, vi finde

Os ved Accorders Væld,

Sjælene sammenrinde

Til een forædlet Sjæl.

Maaskee blant Mærs Skarer

Jeg aldrig skued' dig,

Dog heelt du aabenbarer

Dit Underste for mig:

I Belyd har du talet

Saa ømt og hjertesæl,

Tonerne have malet

Dit Billed i min Sjæl.

De brune Lokker bøj

Sig om din blege Kind;

Dit runde, dybe Øie

En Himmel slutter ind;

Om dine Læber svæver

Et Smil, som langsomt dser,

Længselfuld, Barmen hæver

Et Kydsk ombundet Sler.

Hvor din Gestalt fremtræder

Der bliver brat en Stad,

Med omhedsfulde Miner

Hver hilser dig saa glad;

Og naar din Sjælestemme

Let paa Aftorder gaaer,

Sandserne sig forglemme

Og Sjælen kun attraaer.

Tidt om dit Foraar sværme

De smiggrende Begjær,

Dog ei de tør sig nærme

Dit stille Helgenstjær.

Din Sjæl fra Jorden higer,

Kun Længsel er din Lod,

Alle de gyldne Riger

Nedglimre i din Graad.

Naar du det Svundne minder,

Bed Fortids Aftenkjer

Din Taare ogsaa rinder,

Din Blomsterdug den er;

Dit Hie da, Veninde!

Vendt mod Forgangenhed,

Ligner et huldt Kjerminde

Fra Himmelen raft ned.

Let vifte dine Klager,

Som første Vandedræt

Den Nybankomme drager

Bed Stjerner's Harpestet.

Dit Taalmodssmiil udbryder,

Det er en Liljeknop,

Hisset den først udstyder

Den dnlgte Blomstertop.

En sød Forundring standser

Hver Bildhed, hvor du gaaer,

Dit stille Bifald franser

Lidt den, som fjernest staaer;

En bedre Verden flyder

Ud fra din stille Pragt:

Uimodstaaeligt byder

Den blide Yndes Magt.

Om din Gestalt udbreder

Et saligt Rige sig:

I frit modtagne Kjeder

Hvert Hjerte hylder dig;

Hver Troe, hver Stand og Alder

Dig sværger Huldskab til,

Digternes Krone falder

I Støvet for dit Smil.

Hvad Navn skal jeg oplede,

Til dig, Ukjendte? Siig:

Vil du vel Lilla hede?

Som du, 'hun trylled' mig.

Lær jeg (dog neppe fatter

Teg Haabet) o! maaskee

Mindede Fortid atter

I dig som Fremtid see?

O salig den, som fører

Dig hjem med Elskovs Magt,

Og længselfuld aflører

Den heele Blomsterpragt!

O salig den, som stræber

Alt sværme Sielen ud,

Fængslet til dine Læber,

Du Sangens skjulte Brud!

F o s s e n.

Priser, o Skjalde,
 Stjerner og Helte,
 Roser og Møer!
 End jeg lovsynger
 Høihed og Gude.
 Dog fremfor alle
 Til Emne jeg kaarer
 Fossen, den vilde,
 Som først kun en Draabe,
 Til Vandflod opvæxer.
 Min Lovsang skal lyde,
 Skjøndt ikke fornummet,
 Højt i din Brusen,
 Du Klippefortæller!

Du Landecyfluger! — —
Skøn er din Fødsel.
Med Højernes Nymphe,
Jomfruesneen,
Den Liliehvide,
Solen dig arler;
Og Vinterens Hustru,
Den evige Kulde,
Bed staalhaarde Bryster
Af Is dig opklækker.
Stærk er din Barndom,
Du Hercul i Buggen!
Til Krandsen du plukker
Graner, som Blomster;
Med Ornen du leger,
Din Sommerfugl er den,
Og Fæster, lig Barnet,
Med spraglede Ridsler,
Vi Dverge hernede
Kalde dem Klipper.
Hvorhen nu? du Vilde!
Stands! Afgrunden fluger — —

Ha! rædsomme Yugling!
Der staaer du, uhyre,
En Rîse, lig Bierget,
Fra Skyen til Dybet,
Dg Fjeldene revne,
Dg Dalene hyle,
Dg Tanken forgaaer
I dit døvende Bulder.
Selv Vinteren ikke
Kan standse din Vælde,
Han pryder sit Skjæg
Med dit stærkede Sølvskum,
Dg hænger sin Krone
Af Iiskrystaller
Paa Fjeldvæggens Kanter,
Til Tegn paa hans Dømme:
Men ned fra Himlen
Du Regnbuen bærer,
Som Sejersbanner,
Dg lader det vaje
Fra Klippe til Klippe,
Dg stifter dit eget

Selvstændige Rige,
Lig Vanden i Tiden.
Dug nede paa Sleitten
Nu mandig ædel,
Beherskende Kraften,
Du prægtig henfrider,
Opklækkende Stæder,
Omfarvende Lande,
Dg stedse dig frandses
Med verlende Slægter.
Men og du træller
Dg Byrder bærer.
Som Husdyr, du følger
Menneskets Bælte,
Du Foster fra Himlen!
Som Lejesvend, drejer
Du Mollehjulet;
Du bukker dig under
Broernes Lag,
Dg gnaber stedse,
Stille fortvivlet,
Digernes Lærker.

Da brat du mindes
Din Ungdoms Kraft,
Din himmelske Stamme,
Og Digerne knuser.
Nu hersker du.
Med oprevne Skove
Din Sejer du franser,
Og Byer henvelter,
Med brølende Hjorder,
Foragteligt Bytte!
Og hefter din Graabde
Til Rædselsvinge
Bed Flygtendes Hæl;
Og kneiser paa Torvet
I indtagne Stæder
For lukkede Raadhuis,
Imedens det blege
Senat deroppe
Paa Tagene raadslaer.
Dog snart du vender
Frivillig tilbage
Til Aag og til Lænke,

Til Broe og til Dige,
Og flyder stille,
Stillere stedse,
Mod Alderdoms Sandørk.
Den sagte indsuger
Din tæmmede Bælde,
Og Havet modtager
Tilfsidst dine Taarer,
Og disse med dine!

R o s e n m e n.

Til Blomsterrigets lette Krone,
Til blide Slægters Dronning kaldt,
En Rose paa en Tornetrone
I Knoppen dølger sin Gestalt.

Udmyge Blomster rundt udfolde
Sig om dens milde Majestæt;
Favoner bly tilbageholde
Det elskovsvarme Aandedræt.

Den klare Dug fra stille Maane
Til den af Engle bæres ned,
Dg nænsomt Dagens Straaler skaane
Den Blussendes Undseelighed.

O svar mig, Solens elskte Datter!
Forraad din Sanger, hvilken Aand
Dit skionne Purpurvæv indfatter
Med lette, smerteløse Baand?

Huldsalige! svar, om du lærte
Til Gæt at skille dig fra Alt?
Hvad eller om kun Verdens Hjerte
Bevidstløs, flaaer i din Gestalt?

En hellig Gysen mig omlufter
Dg synes at advare mig,
Men Rosens Engelaande duster
Dg i et Smil den aabner sig.

Da maae jeg over den mig bøie,

Da maae jeg bøie mig saa nær,

En Taare riuder fra mit Øie

Dg i dens Varm min Længsel bær.

Men brat min bittre Graad udsetter

Den blides reene Purpurglands,

Af de opløste Blade fletter

Favonen sig en Sørgetrands.

Dog af den nøgne Stilk udspringer

En Straale i den stille Luft,

Dg til en Varnegestalt omringer

Sig med den holdne Rosenduft.

Hvi gyder du, o Dødelige!

Saa nynner den med fremmed Røst,

Din Taare ned i Fredens Rige

Dg saarer et uskyldigt Bryst?

Med barnlig, dog med sindig Glæde
Jeg Bladetemplet bygged' op,
Dg løfted' dybt fra Mørkets Sæde
Til Lysets Fryd den fulde Knop.

Som Templet's salige Præstinde,
Til Himlen saae jeg Dag og Nat,
Dg aanded' ud i alle Vinde
Min Viraks gudindvi'de Skat.

Hvi, grumme Dødelige! rører
Mig da din Graad med fremmed Magt?
Lev vel! I Orkneus Skjød isører
Jeg mig en anden Blomsterdragt.

Løv og tilgiv den tunge Taare!
Tilgiv, du fromme Blomstersiæl!
Thi af! jeg elsked' dig saa saare,
Min Taare flød af Omheds Bæld.

Blant Mennesker det Skjønne sviger,
Paa Elskov følger Nag og Had,
Thi søger jeg i Blomsters Riger
Et elsket Liv med Stilk og Blad.

Da Duftgestaltens Kinder lued'
Og længer ei et lille Noer,
Den favre Rosenmø jeg stued'
Og hørte disse søde Ord:

Og vil det da dig saa behage
At elstes og at elske mig,
En Blomstgestalt du maae paatage,
S Fryd og Ustyld Barnet lig.

Da skal vi slynge i hinanden
Og, kyske ved besjælte Løv,
Foreene i en salig Blanden
Bort Foraars Duft og Blomsterstøv.

Brat ved en Vestenvind hun hæves

Og fiernt — Lov paa din Blomsterrod!

Lov, omme Rosenmæ! — Forgiæves!

Gid paa min Gras som Blomst jeg stod!

F o r v a n d l i n g e r n e .

Saa herligt, som Martyren i sit Blod,
Laae Havet i Aftenens Røde;
Den gnistrende Stjerneblomst vidt sig oplod,
Den groer kun i natlige Øde,
Mod Jorden vender den Kronen ned,
Som Løn for Martyrstandhaftighed.

Bed Vierget i hellig Betragtning jeg sad
Og stirred' i susende Rifter,
Da syntes mig skue et Rosenblad, 1842
Et Vindstød fra Stikken henviser: 184
Det en Karfunkel blant Smaacsteen var, 184
Den Morgenrøden i Varmen bar.

Lig Blomsten, indfrossen i Vækkens Kryстал

Dg livløs i glimrende Fængsel

Et hemmeligt Noget i Steen og Metal

Tilvinker den Grundendes Længsel:

En Jomfrunatur og en barnlig Aand

Slumrer bevidsløs derinde i Vaand.

Thi Alt er i Eet, og Eet er i Alt,

Forskjellig kun Eenheden banker

Com Pulsflag, dybt i hver Livsgestalt,

Den samme i tallose Skranker:

Førsteeningen selv kun følger den,

Thi Kjærligheds Aande optøer den igjen.

Med underlig Længsel og Banghed jeg saae

Det Glimt fra umindede Dage,

Jeg talte til Steenen og ventede paa

Alt denne til Ord skulde tage,

Men stum den blev, jeg trykked' den kun,

Kjærlighed aandende, til min Mund.

Da blev den brat i min Haand saa blød,

Det Haarde sig deeled' og skilled',

Og i dens Sted en Rose saa rød

Med blussende Farve spilled';

Den lukked' sig op og lukked' sig til,

Bilde tale, men gav kun et Smil.

Jeg sænked' min Aande heed i dens Bryst,

Thi jeg elsked' den Skønne saa saare,

Jeg aldrig fornam saa megen Lyst,

Dog fældte jeg mangen Taare;

Lidt syntes mig, at i dens Sted jeg saae

Et Die, saa bundløst som Himlens Blaae.

Men som jeg stirred', den pludselig

Sin Skikkelse maatte forlade:

Til Næb forhærdede Stilken sig,

Til Fjær udtaktes dens Blade,

Og paa min gyngende Finger sad

En Fugl, som hopped' og sang saa glad.

Den Fugl nedsmuttede i min Varm

Dg pikked' mod bankende Hierte,

Da følte jeg ingen Sorrig og Harm

Dg dog jeg saa meget begjærte.

Men Fuglen snart i et Træ fløj hen,

Sang og forvandlede sig igien.

Dg under den blomstrende Krone stod

Den deiligste Jomfru paa Jorden,

Alf Lilliers Snee og Rosers Blod

Hun syntes i Foraaret vorden;

Hun havde til Slør en Sølversky,

Hun var saa kjærlig og dog saa bly.

Om hende de Sangfugle flokke sig,

Hos hende Bækkene standse,

Dg Greenene, ofrende Hænder lig,

Tilbyde de spirende Krands;

Hver Blomst, hendes Finger rører ved,

Falder som Frugt i Haanden ned.

Fra Beltet hun tager Strengenes Guld,
 Med Velflangens Almagt begavet,
 Hun synger — Naturen saa længselfuld
 I Dug vil hensmelte til Havet,
 Og hver en Bølge, saa elskovsvarm
 Læbe sig vil den ved Himmelen's Barm.

„Min Brudgom er Evigheds salige Søn,
 Uendelighed er hans Bugge,
 Om den staaer Stjernernes Kreds saa skøn,
 De Følgerne aldrig udslukke,
 Mod den Smaaebloomsterne løfte sig op
 Og bøje tilbedende deres Top.

Den gamle Evighed stander derved
 Og grunder ved Hovedgjerdet;
 Ved Siden af den staaer Kjærlighed
 Og smiler med Pilen i Hjertet,
 Og Haabet holder en Rosenknop,
 Troens Bønner aander den op.

Naar Barnet sit lyse Die opslaaer,
Gaaer Dagen op over Jorden,
Og naar et Smil paa dets Kinder staaer,
Er Foraarsblomsterne vorden;
Og hvo eengang i dets Die saae,
Han evig elske og elstes maae.

Thi Kjærligheds Alkjærminde vil
Udslaae af det livfulde Heele:
Som Bæger Væren runder sig til,
De Stierne til Kors sig afdeele;
Til Stengel sig hæver den lave Jord,
Som Duft opstiger Sjælens Chor."

P i n a.

Sneehvide Hyacinther! som staar i blaatmale-
de Bæse,

Lig Nereiderne's Chor i det cærligste
Bad,

Pleiede Hyacinther! hvis Sol paa Arnen sig
hæver,

Hvis forelskte Gafir Digterens Aandedræt
er,

Kunstens tidlige Fostre! forgaaer I tillige med
Vintren

Og den phantastiske Blomst, tegnet paa
Stuens Kryстал?

Dvæler med tvelfold Pragt ved Solens opliven=
de Komme,

Blomsternaturen paa ny tallose Dine op=
staar;

Dvæler! thi Blomsternes Fader de nægte ikke
forstøder,

Hvilke hans Enke, Natur, avled' med Ilden,
hans Søn.

Al! men som sonende Offer I synes at døe for
de andre,

Ved Eders segnende Død staar det mang=
foldige Liv.

Takfuld mod Eder jeg nu de sidste Pligter ud=
øver,

Den petrarchiske Bog aabner jeg Eder til
Grab,

Der skal I længe opholdes, liig hellige Mu=
mier, længe,

Elskede Mærker paa mangt elskovindaandet
Sonnett.

Thi som Kjærligheds Midlere stod I bag blaa-
lige Ruder,

Lokkende Linas Blik over til Gjenboen
tidt,

Saa at det nu kunde synes, som stirred' hun
ifkun paa Blomsten,

Skjøndt den Dnime til mig listelig skottede
hen.

* * *

Af! hvi styrer ei meer en Gud den glimrende
Solvogn

Gjennem det lustige Rum over den grønne-
de Jord!

Da ved hans nærmere Komme tilbedende, skul-
de jeg knæle,

Helios! Helios! højt raabe i Bøn og i
Tak!

Vintren i kjæmpende Flugt mod Norden ven-
der sit Afsyn,

Ned ad den flygtige Hæl drypper hans Vant-
ser af Gis;

Foraarshimlen paa ny udflekter de liffulde Frø-
korn,

Sydens Aande igien hidvifter Fuglenes
Chor.

Nu vil det landlige Liv af luune Hytte frem-
spire

Og som den skønneste Blomst pryde den le-
vende Mark;

Snart vil de pyntede Skarer af Stadens Porte
udvrimle

Og i den lystige Sværm tusind Forbindel-
ser sees.

Da, o søde Forventning! tidt Lina i Svær-
men jeg møder

Og i Mødet, hvor sødt! treffes af flag-
grende Dragt,

Til i det friere Liv den knipske Leilighed kom-
mer,

Hende holder jeg vist fast ved den eeneste
Lof.

Nys, da Vinteren vogted de lukkede Porte og
Dørre,

Naar jeg om Morgenens da drømmerigt Leje
forlod,

Stilled' jeg mig i Vindvet og grov med Næglen
i Ijsen

Paa det befrosne Krystal: Lina, hvor elsker
jeg dig!

Thi jeg vidste at hun alt længe med ventende
Længsel

Lige overfor stod, bag det optædede
Glas.

Længe staaer jeg saaledes, ei ulig den fromme
Tilbeder

For det Teppe, som tro skjuler den hellige
Gud,

Mens hans aandende Bøn det vigende Forhæng
bevæger

Dg hans flygtige Ord standser i Foldernes
Skrift.

Længe staaer jeg saaledes, med dristig udtalen-
de Elskov,

Bag det krystalne Skjold, Vinteren holder
for mig,

Til jeg med brændende Aande beskrevne Iistable
smelter

Dg med ustandsede Blik skuer den Deilige
nu,

Som hun liig aarle Blomster af vigende Iis-
slag, fremtræder,

Liig aabenbarede Gud, frem af det svindende
Slør.

* * *

I de fyrstlige Haver, imellem de fremmede
Bærter,

Som ved Farve og Duft trylle til Syden
mig hen,

Følger jeg Lina's Gang og sætter mit Fied i de
Fodspor,

Hun i glimrende Sand præger med flygtige
Føl,

Eller i Tanker afriber de spæde, fredlyste Blom-
ster,

Troende nu, at de bag hende frivillig sank
ned.

Stundom hun stuer tilbage, ja stundom fra
hastende Selskab

Sinker hun Trimenens Til, som om en Udsigt
hun nød.

Uiljeløs følger jeg fiernt, og liig den tidlige
Stjerne,

Som bag Fuldmaanens Glands stedse den
første gaaer op.

Pludselig vender hun sig i en af de eensomme
Gange,

Run af et elskende Par eller en Digter be-
fegt:

Uimodstaaeligt jeg følger, thi lønligt, i Bendin-
gen, skotter

Hun, om Elskov endnu følger det flygtige
Meed.

Lætte, viftende Skygger, indhyller den elskende
Sanger!

Sagtner i kjælende Favn dette berøgede
Bryst!

Blomst, somst hemmelig lever! omhvirvlede, glæ-
de Libelle!

Elst mig, heele Natur, eller af Længsel jeg
dør!

Alt! selv den friere Luft ved hendes Læber sig
tænder,

Her er Paphias Lund, Eros, dit Rige er
her!

Lad mig da, koldere Jord, med paatrykte Læ-
ber udaande

I din forsteenede Barm denne fortærende
Jid!

*

*

*

S o n n e t t.

Fra Stjerne hen til Stjerne sødt det klinger
Og atter sødt fra Jord til Jord gjenlyder;
I Uraniders Varm det himmelsk byder,
I Mennekers, ligt Ilden, alt betvinger;
Som Blomsten af Naturens Ekjød udspringer,
Det Liv i Liv, det Gud i Gud udbryder,
Som Dofferluen sig mod Himlen skyder,
Til Uforgjængeligt det sig opsvinger:
O Savn og Længsel i Naturens Nige!
O Kjærlighed, som vil sit andet finde
Og sig i Verdens Allis sødt nedscænke!
Med Lyst og Be jeg fra mig selv maae hige,
I Duggens Draabefald jeg vil henrinde
Til sed Opløsning, fra Bevidstheds Rænke.

*

*

*

Paa den koldere Jord jeg trykker de brændende
Læber

Dg med et bristende Suk aander min Jld i
dens Varm.

Styggerne lindrende fuse, liig Vanders usynli-
ge Binger,

Mangen medlidende Blomst trykker sig tæt
til min Kiud.

Lange saaledes jeg dvæler, da vender hun atter
tilbage

Dg mit løftede Blik netop den Glende
seer,

Men i det samme hun slipper det sneehvide
Klæde af Haanden,

Ligt en af Nymphernes Slør, løsnet i Kamp
med en Faun.

Var det en Hændelse blot? hvad eller var det
med Forsæt?

Dengang tvivlede jeg, o! men nu veed jeg
det vel.

Neppes jeg bliver det vaer, da iler jeg til og bes-
mægter

Mig efter Elskovs Ket dette misundede
Bæv

Med den ambrosiske Dug fra Kindens fuldtblom-
strende Roser,

Af hendes Aandedræts søde Aromer op-
fyldt.

Af! hvi opholdt du dog ei, o spæde Bæv! i
din Folde

Af hendes Aasyns Træk Aftrykkets flyvende
Hast? —

Uerfjendtlige Billeddyrker! og har du da
ikke

Mangen guddommelig Deel af den Tilbedede
selv?

Og saa trykker jeg Læben i Bævet's besjælede
Folder,

Meer end indbildte Kys har jeg inddraget
af dem.

Henrykt, seer jeg dog neppe, at fjernt ved Ca-
nalen hun standser

Og at den gyldne Delphin hende tilbyder sin
Kjægg,

Før jeg, med Klædet i Haanden, liig Snækken
med bugnende Topseil,

End saa hastigt som den, aandeløs iler af-
sted,

Før troskyldig at give det elskede Bytte til-
bage,

Guldt af andre Kys end jeg indaanded'
deraf.

Netop nærmer jeg mig, da Guden i Vaaden
hun sætter

Og jomfruelig bly sanker med højere
Haand

Læt om Svikkelen's Blomst de lette, forræderske
Klæder,

Mens den venstre Haand strækkes til Ligebægt
ud.

Men i det samme hun føler en Haand, som til=
byder sig denne,

Seer til Siden og seer — Guder, hvor un=
dig hun var!

O hvor bluffer hun da! hvor sitte de holdende
Fingre!

O hvor ryster min Haand, trolos i støttende
Kald!

Henrykt jeg stirrer paa hende, blufærdig hun
skuer i Bandet,

Dog paa mit Billede der hviler den Deiligest
Blik.

Men de andre kalde, i Baaden hun langsomt
stiger

Og fra Sædet mod mig nyrer et eeneste
Tak,

Dog et tusind i Djet, hvor lig den ægteste
Perle

Sjælen vinker dybt under det fugtige
Blaa.

Men da jeg nu opløfter min Haand med det
sneehvide Klæde,

Troligt rækkende det, vender hun hastigt sig
bort,

Og den gyldne Delphin med Narefinnerne sky-
der

Gjennem det pladskende Vand hen til den
modsatte Bred.

Som en Helgen af Marmor med Sejrens vaj-
ende Fane,

Staaer jeg paa svimlende Bred, Klædet i
løstede Haand;

Som det prophetiske Dje paa Synets Straaler
kun stirrer,

Hende skuer jeg kun rundt i den heele Na-
tur,

Til hun, landet paa Den, i Granernes mørkere
Skjgger

Med den synkende Sol samtidigt svandt for
mit Blik.

*

*

*

Lige 'over for sidder for aabent Vindue den

Hulde,

Bag et Gitter af Rør, Indiens kunstige

Bærk,

Sidder hun, seende useet, en anet Guddom, og

skjuler

Sig for Tilbederens Blik, skøndt hendes Øje

ham seer.

Meget vel dette jeg veed og kjæffere bliver

min Elskov,

Ellers et sædeligt Blik over hvert kjælent Be-

giær,

Nu dog vover jeg Alt og taler med Tegn og

Geberder,

Blikke, Smiile og Vink, aabner et længsel-

fuldt Favn,

Plukker en Rose itu, og som forelskede Bre-

ve,

Med paatryffede Ryg, aander jeg Bladene
ud

I den belgende Luft, og stuer med listig Fornu-
dring,

Alt en tjenstvillig Gafir over til hende dem
bær.

Lad mig, o Gitter, dog see, hvordan den Und-
seelige bluffer,

Halv af Elskov og halv af en jomfruelig
Blu!

O lad mig see, hvorledes den Elskende Masketne
taber,

Eller med bævende Naal farer paa Linnene
vildt!

Du barbariske Værk, som Østerlændingen op-
fandt,

Da Phantasiens Begjær pirred' en magtes-
løs Sands!

Gniieren liig, han mindre sig fryded' ved vogtede
Eje.

End ved Tanken, at fleer savnede det, han
besad;

Og som Gnieren troer, at Synet hans Skatte
kan stjæle,

Frygtede han, at et Blik røved en afmæg-
tig Ret.

Hæld! at vor Ekinsyge ei indgittre de ædlere
Fruer,

Som med friere Haand flettede Samlivets
Baand,

Og at kun Sommerens Straaler samt Nys-
gjærs ublue Blikke

Bed det barbariske Værk fjernes fra Fruer-
nes Løn.

Men hvad bevæger sig hist? Gid Gitteret vilde
forsvinde!

See! i samlede Røg rulles det rundt om sig
felo,

Og den Hulde — o List! hun rundt, som
hensigtsløs, skuer,

For ved en Hændelse blot Øjet at vende mod
mig.

Nu! — Hvor venligt hun smiled'! I Guder!
saa længe hun aldrig
Lod det ænneste Blik mødes og smeltes med
mit.

Men hvad er det? En Rose! For Munden hun
stedse den holder
Og som i Strid med sig selv, skotter til mig
og seer bort.

Å! sit Hoved hun sænker og synes i Tanker at
stirre

Med paa den brinende Sværm. Deiligste,
see dog paa mig!

Dog hun seer ei paa mig! — O Himmel! med
Læberne løser

Hun hvert lykkeligt Blad af den beaandede
Blomst,

Og nu svæve de let, paa hendes Vandedrag
baarne —

Bister, o Blade, hid! Breve I ere til
mig.

See, der nærmer sig eet! Velkommen, o Bud-
skab fra Lina!

Varmt af det sødeste Kys, Hjertets Forfæ-
velse, du!

Kom til mine Læbe fra hendes, du svævende
Bro over Gaden,

Hvor to Elskendes Kys mødes og smeltes til
eet!

* * *

Skal jeg, hvor længe endnu! paa Lina, den Tid-
lige, vente?

Ellers jeg hende fandt, hvergang jeg Lejet
forlod,

Siddende hist i sit Vindue, og ilede hende at
hilse

Med det første Blik, Dagen den Baagnende
gav,

Thi hun plejer at aande den sunde, livviftende

Morgen,

Medens Himeres Haand farver den Blom-

strendes Kind.

Hvad mon Marsagen er? En Reise? Da Post-

hornet havde,

Lig en Engels Basun, vakt mig af dybeste

Søvn.

Eller tøvede hun for længe ved natlige Gil-

de?

Nei! thi nænsomt og bly nyder den Gulde

sit Liv.

Sikkerlig har du atter, du Nordens forhadte Sci-

rolko!

Svinende Østenvind! født paa den uralste

Top,

Hid fra sibiriske Steppe, som tørstig indsuger

din Mildne,

Med barbariske Stød truffet den yndigste

Kind,

Og forstyrret de Former, hvis hvilende Lige-
vægt røbte

Skønhedens klassiske Lov, Graziens Hemme-
lighed.

Grunne! nu maae hun indhulle og dølge mis-
dannede Ansigt,

Og fra det adspurgte Speil rædselsfuld sende
sig bort.

Gid jeg mig kunde tilegne den Elskedes Smær-
ter og Misform!

Tabte i Skønhed jeg da, vandt jeg i God-
hed dog vidst.

Åh! hvo med lindrende Duft af Sydens balsam-
iske Urter,

Lagte om svulnende Kind, mildner den nor-
diske Luft?

Med helbredende Draaber, udpresste af Stengler
og Rødder,

Eller med Salvernes Kraft kalder tilbage
paa ny

Formernes skønne Afkord og Farvernes finere
Blanding?

Al! hvo fra Sjæleus Speil tørrer din Maa-
de, o Vind!

Meget vel veed jeg, hvorfor du Skønhedens
Former forstyrrer,

Musen betrode mig det. Vil du det høre?
saa tie!

(Ligtelig talte jeg saa, i Haab den Bilde at
tæmme

Og at vende hans Magt bort fra den Elsker-
des Kind.)

Venus hadede Psyche. Gudindens Altre forlor-
des,

Sjelden kun lød hendes Navn frem af et
elskende Bryst,

Men en Himmel af Virak i hvirvlende Skyer
sig dreied'

Om hvert Billed' af dig, Amors tilbedede
Brud!

Da nu Gudinden pønsed, hvorlunde hun skulde
sig hævne

Dg tillokke paa ny Dyrkeres Birak og
Ben,

Hændte det sig, at en Vie i liflig Bildfarelse
satte

Sig paa Paphias Rinds aldrig bortvisnende
Blomst.

Hastigt, dog varsomt Gudinden den greb ved
Bingerne's Ender,

Mandede venligt paa den, skued' de spretten-
de Been,

Lod saa paa Haanden den gaae, som Barnet i
Ledebaand dingler,

Dg med kjelende Nøst hvidsted' til Blomster-
ne's Ben:

Hvis du nu strax flyver hen og stikker Psyche i
Rinden,

(Ikke bedraget som nys, thi du ei skaffes saa
let)

Men nted velberaad Ha den Uforfæmmede saar-
rer,

Da er der ingen Løn stor nok, o Bie! for
din Daad:

Thi du skal nippe fra Randen af mit olympiske
Bæger

Og i min evige Krands finde din evige
Baar.

Talte det, løsslap Bien og saae med alscende
Dje,

At den i Psyches Kind bored' sin giftige
Braadd.

Kinden hobnede brat, den Saarede græd, men
af Alvind

Hendes Søstre loe, Skønnere troende
sig.

Venus uendelig loe og lod Kinden underfuldt
svolne

Paa hver Støtte, som stod Medbejlerinden
opreist.

Dette fortrod Gud Almer: han stamped', saa

Blomsten sig bøjed,

Juvs Melodie og om Raad adspurgte Se-

fir, sin Ven,

Som med usynlige Arme paa Hynder af Ro-

senduft havde

Baaret den undrende Mø fjernt til hans

Brudegemak.

Sefir svarte: Mig skabte de venlige Guder til

Mildhed,

Men til Æolus gaf, mægtig han er og din

Ven.

Guden i Hast fløj bort til Æolus' skingrende

Grotte

Og paa en Klippefant satte sig grædende

hen.

Vindene foer ham forbi, men andsede ikke hans

Smerte,

Indtil en em Favon Colus meldte der=
om.

Men den vældige Konge, Gud Amors Klage
fornummet,

Samt hans Begjæring om Hjælp, trøstende,
svarede saa:

Som jeg laante dig Sefir til Brudefører, saa
vil jeg

Gjerne, o Amor! nu laane dig Curus til
Hævn.

Blomsterne's Uven han er, for ham de Kjæle
sig lukke,

Dybt i den lidende Varm Dusterne sluttende
ind;

Guderne skue, hvorledes af indpresset Syld de
hobne

Og som en maallo's Skjald, martres af Med=
deeling's Savn.

Ham nu vil jeg befrie fra alle de holdende Læn=
fer,

Dg saa haaber jeg vidst, Eroß, hvis Skjel-
nen er med,
At for hans snærpande Susen de Jordiske Kin-
der skal hovne,
Thi deres farvede Bæb er som en Blom-
sternatur.
Underledes, o Eroß! jeg ikke formaaer dig at
raade,
Thi du vil dog vel ei glemme den sønlige
Pligt.
Sagt det, til Hulen han gif, hvor mat, med
Kinge om Struben,
Holdne i Lænernes Næt, Vindene halvqval-
te snøs,
Løste Eurus og gav meer efter af Lænken end
ellers,
Ikkun det sidste Leed heftede han paa sit
Spiir.
Men den vilde Orkan foer ud af den revnende
Hule,

Dg i Mødet han vildt Boreas stødte om-
fuld,

Gnøs saa hen over Jorden og standsed' den lifli-
ge Virak,

Som af Blomsternes Skaal stiger til Jupi-
ters Sal.

Dg da spolnede brat Hællernes smertende Kin-
der,

I en almindelig Fejl Psyches, den enkelte,
svandt.

Venus af Harme græd, hvis Taarer man vo-
ber at kalde,

Hvad for den Himmelskes Blik stod, som
for Stjernen en Sky.

Men i Sandhed græd nu Psyches misdannede
Søstre,

Styggere end tilforn, syntes mod hende de
nu.

Snart sank Psyches Kind tilbage i Skønhedens
Skranker,

Og med den levende Kind ogsaa den mar-
 morne sank,
 Jordens Slægter paa nye til hendes Alter sig
 trænged',
 Psyche! Psyche! det led rundt om i Vira-
 fens Sky.
 Amor var hæbnet, Æolus kaldte Orkanen til-
 bage,
 Blomsterne dufted' paa ny, Kinderne smiled'
 igjen.
 Æolus siden den Tid, sin List og Vælde til
 Minde,
 Slipper ofte endnu Eurys saa langt som
 han tør,
 Og da svolne gjerne de Jordiske blomstrende
 Kinder,
 Men Betydningen veed Musens Fortrolige
 kun —
 Seer du nu, Østenvind — men hvad? er det
 digterisk Blændværk?

Svæber fra Syden en Sky hen i den mild=
nede Luft?

Ja! Forhærdelsen smelter for Sydens dugfulde
Vande,
Blomsterne dufte og snart Lina er deilig som
før.

* * *

Skal jeg fortælle dem noget? (saa spurgte det
Bæsen, som lejer
Mig sine Hænder, saa at egentlig fire jeg
har)

Siig kun, svarede jeg, og gueed de taagede
Dine,

End beskyggede af Søvnens seentvigende
Flugt.

Da er den Jomfru, med hvilken de tidt i Vin=
duet smidske —

Nu da? — Bortrejst idag — Karl! er du
fra din Forstand?

Nei saa vidst er jeg ei, for da jeg imorges mit
Vindue

Uabned', saae jeg en Bogn holde for Gjen-
boens Dør,

Og ej længe derefter, to Fruentimmer, som
stege

Op og kjørte afsted, Tomfruen en af dem
var. —

Nu saa er jeg forraadt! af dig, du dovne For-
ræder!

Ha! hvi rev du mig ei ud af de døvende
Dum?

Kunde du ikke formode — støvslugende, børsten-
de Bæsen!

Supplement til en Krop! Viljeløs Deel af
et Heelt!

Rap dig nu, Toffe! og flux bestil os de rappe-
ste Heste,

Som i den samme Tid løbe saa langt som
de see.

Lift dig saa ind i Huset, og stræb saa lumst at
udfritte,

Hvor den usalige Vogn bragte de Bortrejste
hen.

Skynd dig! Afsted som en Pæl! og hvis du dit
Erinde rygter

Mig til Baade, da skal Sønnen ledsage din
Se,

Thi den bedøvende Urt, som groer paa Virgi-
niens Marker,

Skal undervejs i sin Damp stedse omsvæve
din Aind. — —

Ja! jeg føler det her, o her! at den Gulde er
borte,

Væggene nærme sig rundt — Luft! eller gæs-
les jeg brat.

Var jeg hien drivende Sky, som højt gjennem
Himlene drager,

O da fulgte jeg med højt over rullende
Vogn!

Var jeg som Fuglen hist, der flyver med Vinden
og Skyen,

Da paa den Deiligstes Vej sang jeg fra Bust
og til Bust!

Run hvor hun aander, jeg lever: i hendes Nære-
værelses Omkreds,

Som for den sydlige Sol, bluffer min Sjæl
og min Kind;

Run med den himmelske Luft, af hendes Nænde
besjælet,

Bister et ædlere Liv ind i min kraftige
Varm.

Derfor maae jeg afsted. I hendes Smil vil
jeg blomstre,

Af den ambrosiske Mund maae jeg indaande
mit Hæld. — —

Er du da der? Johan! Nu siig, hvorhen de er
reiste,

Og om Hestene snart — Alt er bestilt, som
de bød:

Hestene hører jeg fnyse, og Fruentimmerne reise
ste

Hen til Ringsted, dog meer kunde jeg ikke
faae spurgt. —

Egimeget derom! paa Vejen vi meere udfors
ste.

Ekynd dig nu og paa ind. Meget behøves
der ei.

Glem ei den lille Bog i gammeldags Kalvestind
bunden,

Som du kalder Pertak, eller hvorledes? Bår-
bar!

Nys imellem dens Blade jeg Hyacintherne jor-
ded'.

Giv den kun hid, i min Varm hvile de El-
skendes Ben.

Saa! Er du færdig? Afsted! Nu rast i Sadlen,
og Hjertet

Vise den Elskende Vej! Hjerte, hvor tidt har
du Ret!

Sandelig! næsten jeg troer, at vore Heste ei
høre

Til det øvrige Slægt, men til en ædlere
æt,

Og i lige Linje fra hiin Bucephal nedstam-
me,

Eller fra Reinholds Hingst, ikke jeg mindes
dens Navn.

Thi det gik som en Vind: det Fjerne med eet
var i Nækken,

Dagved Skyer af Støv, Hagel af Steene
og Gruus;

I den romantiske Tid knap nogen Riddermand
kunde

Følge den røvede Møe, som den bortreisende
jeg.

Og nu sidder jeg her ved Landevejen, i
Kroen,

Her, hvor den Elskede var, veed jeg nu og,
hvor hun er.

Myfigen er Bærtinden, end har hun ondt for at
tie,

Og saa veed da, hvo vil, hvem, hvorfra og
hvorhen.

Før jeg følte det tidt, at Utaalmodighed vo-
red'

Bed det nærmere Maal, (nærmere større det
er)

Nu vil mit Hjerte først udfuge den salige
Tanke,

Alt jeg Maalet opnaaer: Haab, du er Fryds
Ideal!

* * *

Her, hvor den Deiligste var, her vil jeg min
Tanke indvie,

Dette Forgaarden er til det alhellige
Sted:

Her omvifter mig end den soundne Nærværelses

Alande

Og i Tilhens Sand seer jeg de dvælende

Tied.

Keene, hvilende Luft! hvori hendes Alande ned-

senked?

Denne himmelske No, Billedet af hendes

Sjæl!

Tomme, eensomme Speil! der hænger du sjæl-

løs, som Nannem,

Da en forvoven Haand Billedet skilte fra

den.

Al! hvi gjemmer du ei, hvad du saa villig mod-

tager!

Dientjener du er, hylder Nærværende

kun.

Hæld mig! en Brystnaal her! et tøvende Glimt

af den Skjønne!

O! som Cupidos Pii! saarer med Længsel du

mig.

Latterligt vil man det finde, Forstanden vil rynke
sin Pande,

Dog med den elskede Naal maae jeg frem-
lokke mit Blod,

Ehi for hende det cirkler, for hende til Dffer det
flyder,

Hvis hun kun elsker mig død, villig og hen-
rykt jeg døer.

Guder! ja lader mig døe paa dette indviiede
Leje,

Hvor den kydskeste Sørn favned' den reene-
ste Glut.

Her, hvor den skønne Gestalt, som Blomsten,
der bryder af Knoppen,
Kun i Blufærdighed klædt, fjerned de døl-
gende Slør;

Her, hvor maaskee mit Billed, saa skönt som jeg
hisset skal være,

Og med en Engels Suk laae ved den dydige
Barm.

Ah hvor brænder mit Ansigt! den varmeste Kjærligheds Rose

Af mit Hjerte flaar ud, Bladene dække min
Kind.

Skal jeg paa Lejet mig kaste? Nej! Gratien
dette forbyde!

Som om hun derpaa laae, vil jeg kun sidde
derved;

Som om den Bedste var syg, ved Hovedgjerdet
jeg sidder,

Ryffer maaskee en Glim af de blufærdige
Liin.

Blomster! Er der da ingen? O Hæd, der skimter
jeg nogle!

Giv mig, Springe, giv alle de Blomster, du
har!

Alle Blomster er hendes, for hende til Krands
jeg dem fræver,

Som paa et Offersted, disse paa Lejet jeg
strøer.

Skjændt Gudinden er sunden, for dette Alter
jeg knæler,
Al! men mit Hjerte er jo Alter og Offer i
Eet!

* * *

Her opslaaer jeg min Bopæl, i Skovfogdens
eensomme Hytte,
I dit Tempel, Natur! er han den vogtende
Præst.

Her, naar Bøgene vakler i Binden, stundom jeg
skimter

Fiernt den gothiske Borgs gammeldags funk-
lende Spiir;

Ja, naar Stormen sig bauer en bredere Vej
gjennem Skoven,

Sees vel Bindvet selv, hvor min Udkaarede
boer.

Deilig er Egnen rundt: med Ødselhed Solen ud-
gyder

Over Højenes Rød gyldne Cascader af
Gard;

Om det indlagte Arbeid af verlende Marker og
Enge

Bugter den luftende Skov, yndigt indfatten-
de det,

Og som det Heeles Sjæl, med Himlens indscæn-
kede Billed,

Lig et reenere Liv, blinker Krystalklare
Søe.

Hvilken Hvile i Fylden! og hvilken Stilhed i
Livet!

Let, o store Natur! gaaer du din herlige
Gang.

Kun som et lykkeligt Pulsflag i den skjøntdanz-
nede Fylde,

Høres et Møllehjuls saligt eentonende
Lyd.

Her jeg min Bopæl opslaaer, i Skovfogdens
eensomme Hytte,

Her, den Yndige nær, hviler min Attraa
i Haab.

End ej den Hulde jeg saae, hvordan hun, liig
signende Nymfer,

Gjennem den lustende Skov hopper paa flyg-
tige Fod,

Dg paa hiin Rjempegrav, i Skyggen af Forti-
dens Asper,

Skuer med fugtigt Blik Aftenens rødmande
Smil;

Eller i kioligt Ly for Middagens lodrette Straa-
ler,

Naar den desige Fugl tier i tætteste
Løv,

Læser de digtriske Blade, paa hvilke Skyggerne
hoppe

Dg en betydningsfuld Bie sætter vildfarende
sig.

Saaledes Skovfogdens Datter, rødmosede Lise,
fortalte

Og med et Linablik smilede' uendelig
blidt,

Thi hun ofte tør hoppe forud for den Venliges
Lystgang

Og til Blomster og Bær føre den Landlige
hen.

Nu vil i Aften jeg gaae til Højen, hvor ofte
hun stuer

Med et sjælefuldt Blik Aftenens rødmende
Smil,

Og min Wolscharpe saaledes i Binden op=
stille,

Alt den som Aanders Musik klinger, o Dag!
til din Død.

O hvor sødt vil hun undres! Hvor vil til det
reeneste Herte

Bed den mystiske Klang Længselet finde en
Vej!

Hvor vil han da i Naturen udspeide hver lok=
kende Vnde

Dg ved mit Billed maaskee standse med ve=
modig Sjæl!

Giver, I Guder! mig da, at ei jeg uskaansomt
fremtræder

Alf det ærbødige Skjul, hende til Rædsel og
Blu!

Giver, at ikke jeg saarer de kjæreste Spirer af
Omhed,

Thi det Skjønneste groer kun af sig selv og
useet!

S o n n e t t.

Morgenvind, lad Løvet sig adskille!

Længsel vil den Skjønnest Vindve finde,
Gjennem Ruden vil mit Blik henrinde,
Mens de røde Straaler den omspille.

O hvor underfuldt, hvor helligt stille

Er det vel i Kammeret derinde!

Dyden blunder, liig en tro Præstinde,

Vaager Gratien ved Dydens Hvile.

Paa de liljehvide Læn Himere

Strøer Olympens friske Rosenblade

Og de synes Floras Brudeleje.

Dog jeg vover ikke at begjære:

Reen, liig Bien, som ved Vandets Glade

Om et Blomsterbilled sig maae dreje.

* * *

Der! sølvlokkede Olding, som villigt Leedet op=
lukker!

Fryd dig ved Fylde og tak Himlen for dig
og for mig!

Lise! Lise da! — Der! og der! velsignede
Pige!

Men paa din blussende Kind sees ei et eene=
ste Ryg.

O hvor salig jeg er! Saa meget kan Hjertet ei
rumme.

Lader, I Guder! mig døe, gjerne og villig
jeg døer,

Lader mig døe i den Bished, at Lina i Hjertet
mig elsker,

O da bliver min Fryd evig tillige med
mig!

Raser jeg da? Mon Glædens Banvid omflag-
ger min Linding?

Leve vil jeg! Jeg vil elske og elskes
igjen!

Lader mig leve, I Guder! Mig Evigheder til-
deeler!

I mit Indre jeg har Fryd til at fylde dem
med. —

Ja! mit Øie dig saae fra høje Søde i Ge-
gen,

Hvor det tættere Løb skjulte min Harpe og
mig;

Ja! mit Øje dig saae, mit Øre fornam dine
Sufke,

O! til Strængenes Klang led fra din Læbe
mit Navn.

O hvor lyttede du! Hvor speided' de undrende
Blikke!

Henrykt sad du, din Haand bøjede Græsset
kun halvt.

Snart, ved de smeltende Lyd, den kjælneste Læng-
sel opbaagned'

I dit Hjerte, og stod klar som en Dug, i dit
Blik,

Og til Himlene led mit Navn fra din sukkende
Læbe,

Bidt gjennem Himlene led Navnet og Suk-
ket i eet,

Indtil Himlene alle omtoned' den svimlende El-
sker

Og min ublandede Fryd, selvblændt, forgik
i sig selv.

Har min Henrykkelse røbt mig? Thi da jeg

atter tilbage

Fra min Bedøvelse kom, var hun ei meere

at see.

Da fra Træet jeg steg og stille paa Højen mig

satte,

Alle Smaaestjerner, liig himmelske Løfter, saae

ned.

* * *

S o n n e t t .

Her hviled' hun de sefirlette Lemmer,

Det lave Græs fra deres Tryk sig hæver,

Som gjennem mig saadan tilbagebæver,

At i hvert Straa jeg hende selv fornemmer.

Saaledes jeg til hende mig bortglemmer,

At om ei her, dog ikkun her jeg lever,

Det svundne Øjeblik mig end omsvæver

Dg ei mit Livs Tilbagegang jeg hemmer.

Blant alle, alle Punkter og Momenter,
Som fængsle os i Tiden og paa Jorden,
Til den og det er jeg ved M'ndet bunden.
Og intet meer jeg attraaer eller venter,
Af Glædens Kalk er jeg beruset verden
Og tømmer den eudnu, som er forsvunden.

* * *

Længe paa Kjømpens Grav i henrykt Dvale
jeg leved,
Tiden standsed' for mig, evigt det var i min
Barm.
Him liig, som stirrer paa Solen og drukner sit
Blik i dens Glædeshav,
At selv ei Lyset han seer, var jeg bedøvet
af Fryd.
Endelig Midnattens Vind med iisnende Gysen
mig vækker
Og den perlende Dug, dryppende ned paa
min Kind.

Tankefuld vanker jeg hjem imellem de slumrende

Bædner,

Jordens Skytsaad kun saa naager ved Skæ-

belsens Søvn.

Himlen over mig hænger med glædeberusede

Verdner,

Hvert et Stjernesfjær er Glimt af det evige

Smil,

Hvert et Stjernesfjær er en salig Verdens tal-

løse

Samlede Frydblikke, sødt lokkende Hjertet

herfra.

Men i min Aand sig oplader en Himmel, som

Himlen omfatter

Dg udvider sin Kredss fiernt til Bevidsthedens

Raad,

Thi uendelig er den herlige Aand i sin Stræ-

ben

Dg i Kjærlighed vil Hjertet kun nøjes ved

Alt.

Saaledes dyngende Tanker paa Tanker, som
Bjerge paa Bjerge,
Naade jeg først seent hjem til min een=
somme Bo.

Medig af Glæde jeg blunded', men styrket til
Glæde jeg naagned',
Fryd fra Minde og Haab fylder mit savn=
løse Nu.

Dog hvad bevæger min Varm? hvad pludselig
Længsel vil favne
Det, som det reeuere Haab nyder bestuende
kun?

Herlig er du, o Dag! til dig sig de Levende
trænge,

Som et almindeligt Ryk, hviler paa For=
den din Glæde,

Dog, o herlige Dag! gaae ned til de blundende
Slægter,

Bag dig Roserne fast hen paa den stille
Natur,

Rast dem og lad dem blive en Brudekrands for
min Lina,
Naar til den vanlige Høj Aftenen vinker os
hen.

* * *

S o n n e t t.

F ø r s t e A f t e n.

I Græsset her jeg vil min Harpe lade
Og selv et Skjul i Ellebusten søge,
Thi nu maae Lina Jodens Til forsøge,
Vil hun sit Blik i Aftenrøden bade.
Lyk! hist det rasler i de vævre Blade —
Al! Vinde kun i Egeløvet spøge.
Hvad glimter hist imellem Skovens Bøge?
Al! Solens Blik paa Vandets Solverflade.
Men Dagen synker og den Skjønne sinker.
Alt Maanen hist sit Solverhorn udstrækker.
Nu er det vist, nu alt mit Haab forsvinder.

Jeg skulde græde — o men venligt blinker
Det i hvert Stjerneblik: at Fremtid rækker
Saa mangen Krands, som Nutid lønlig binder.

* * *

S o n n e t t.

A n d e n . A f t e n.

O skønne Aften, purpurød og stille!
I Elskovsroser Himlen rundt udspringer,
Og trefold sødt min Voldsharpe klinger,
Thi skjulte Amorer paa den spille.
Her vil jeg mig med den usynlig stille,
Mens Hjertet hvert et Kængselsjuk betvinger,
Paa det, naar Til den Lettes Fod bevinger,
Jeg kan dens Triin fra Levets Radslen stille.
Dog længer ei jeg kan mig selv bedrage.
Bortvisner, Roser, thi hun kommer ikke!
Nu suk, o Hjerter! Brister, Harpestrænge!
Nej! Stjerner, nej! Jeg kun vil klage,

Skjændt I saa blidt til Jorderige blikke:
At Gunders Yndling tidt maae vente længe.

* * *

S o n n e t.

T r e d i e A f t e n.

Hun elsker ei — den tredje Sol sig sænker,
Med den mit Liv fra Himmelen neddaler.
Hun elsker ei — hun spotter mine Qualer
Og brammner af! maaſkee med fine Rænker.
Saa brister fra mig, alle Jordens Rænker!
Fra mig adskilles, Haabets Idealer!
Mit Liv jeg nu paa Fortids Table maler
Og kun ei dæer, naar jeg det Svundne tænker.
Ha falſke Stjerner! Mig ei meer I trylle!
Thi dybt i Jorden laae jeg uden Eder,
Men nu, I Grumme! dæer jeg først imorgen.
Alt mine Pine ſig i Mørke hylle —
For ſidſte Gang til Kjæmpens Grav mig leder
Og falder Døden, hvis den lindrer Sorgen.

Ingen fortvile her, thi klæder Sagtnod i
Gleden,

Klæder i Sorg den dog meer: Taal er den
mandigste Dyd. —

Badet i Morgenens Dug, men blind for dens
siraalende Purpur,

Laae jeg paa Kjæmpens Grav, frivilligt Dø-
den indvie't.

Ikke jeg vil erindre tilbage i Haabløsheds Af-
grund,

Dog er den mindre fæl, end vi det uden-
for tro.

Brat jeg hører mit Navn og see! der hopper
min Lise

Let, som en Amorin, ogsaa en saadan hun
var,

Thi fra Borgen hun kom og havde saa meget
at sige,

Da fra mit Ansigt hun først Duggen med
Haanden fik tørt,
Og med gammeldags Wiisdom paa spæde, barn-
lige Læbe,
Ansed' min liden Alhyt, Kjøligen andsende
ei.
Trende Dage og Natter hun' havde været paa
Borgen
Og ved den Elskedes Sang sidde med søster-
lig Hu,
Al! thi den Skønne var syg, af Feberen Kinder-
ne brændte,
Lise, den Dümme, saa tidt kjælende aanded'
paa dem.
O men nu er hun saa frisk som Blomsten, naar
Duggen udspringer,
Og som den skønneste Blomst staar hun for
Solen paa ny.
Men hvad har jeg da hørt! Fortie det heller,
o Hjerte!

Nej! jeg kan ikke, nej! Lykken selskabelig
er.

Stedse den Skjønne med Lise kun om den Frem-
mede talte,

Vaagende og i Drøm nævned' hun ofte hans
Navn,

Lise af hende det lærte og vakte med det mig af
Dvalen,

O som en Engel hun mig kaldte til Himlen
dermed!

Nu tillige jeg ved, at mig Henrykkelsen
røbte

Og at jeg hendes Navn lod sammenklinge
med mit,

Da jeg i Eegen sad og mellem Jorden og Him-
len

Swimlede, liig en Aand, nylig af Vaandene
lest.

Men overrasket, forstrækket, den dydige Pige
bortflygted',

Syg af Glæde og Skræk, neppe hun naaede
hjem.

Trende Tage hun kæmped' med Livets fiendtlige
Magter,

Da den Tilbedte var syg, døde Tilbederen
alt.

Nu hun kommer i Aften, saaledes min Lise be-
buder :

Elskovs yndige Tolk, sikkert bedrager du
ei!

Meere du gjerne gad sagt, dog Lina dig byder
at tie,

Thi det Sædeste vil hun forbeholde sig
selv.

*

*

*

S o n n e t t.

Hvi kan dog ei den ringe Dødelige
For Guderne velkommen Gjengjæld bære!
De Herlige! de intet meer begjære
Og saa kan intet Offer dem berige.
Dog skal i Takkens Sang min Aande stige
Med alle Blomsters Duft til deres Ære!
I Duggens Libatjon der blandet være
Endnu en Taare fra den Lykkelige.
En Taare! thi naar Barmen er for liden
Og ikke kan den store Fryd omspænde,
Da maae du vel, du Endelige! græde;
Da maae du inderst længe bort fra Tiden
Og dig mod Evighedens Rige vende,
At søge Navn og Mage til din Glæde.

*

*

*

Alt! hvad er Mennesket dog! Et usikkert Billed
i Bandet,

Underledes, saasuart Bølgerne velte sig
om.

Qualen var nys for mit Hjerte for stor, og nu
er mit Hjerte

Alt for lidet igjen for en guddommelig
Fryd.

Dog har Lykken sin Braadd, liig honningbereden-
de Bier:

Uro gaaer tidt den forud, Leede forfølger
dens Spor,

Men de almægtige Guder mig blidt for begge
fritage,

Leede! en Uting du er, Uro! jeg kender dig
ei.

Liig det himmelske Lys, hvis Kilde aldrig ud-
tømmes,

Gyder min inderste Fryd sig paa den heele
Natur,

Alt hvad mit Øje seer, i den sig stille forstjøn-
ner

Dg forøget den kun udenfra kommer
igien.

Hast ej, dalende Sol! og tør du, længer du
dvæle.

Hvem, som Forventning er lang, ham er
Opfyldelse kort,

Men i ethvert Minut vil jeg see et Billed af
Gleden,

Før den ved Tidens Haand kommer, en
blussende Brud.

Næsten jeg frygter Fuldending: paa Tidens vi-
gende Bølge

Stager den et Øjeblik, meere et Syn end
en Ting.

Tingene selv forsvinde, de andre Magter til-
høre,

Dog Ideen er min, Verdenen hviler i
den.

Hjertet er Kjernen i Alt, og Spiren i det,
Phantasien,

Indenfra danner det rundt om sig sin Ver=
den, som Skal. —

Vel maae jeg lykkelig være, at jeg saaledes kan
seue

Med i det klare Liv, pibende frem i min
Barm,

Uafhængigt af Tiden, liigt søde Kilder i Ha=
vet,

Hvilket sin Bitterhed ikke tør blande i
dem.

Dog, o Forventning! nu før mig til Rjempegra=
ven ved Skoven,

Skovduen kurrer saa sødt højt i den hvilen=
de Bog.

Snart fra Pille til Pille i dette Begeistrin=
gens Tempel

Fletter den dalende Sol Rosernes festlige
Pryd,

Snart og et elskende Par i dette Tempel frem-
træder

Og til en Hymneakkord samler den dobbelte
Sjæl.

Da den ofrende Sol mod Gunders og Menne-
skers Fader

Med Begeistring henvendt: Fader, jeg hel-
liger dig

See! et elskende Par, det Bedste jeg skued' paa
Jorden.

Taler det, synker — og Gud, Himlene alle
see ned.

* * *

S o n n e t t.

Lina kommer — Harpestrænge, toner!

Toner Manders reene Kjærlighed!

Lina kommer — for den Skønnes Fjed

O Natur, læg dine Blomsterkroner!

Skizn som Verdens blødende Forsoner,
Aftensolen purpurød gaaer ned,
Dog den dvæler end paa Himlens Bred
Og forgylder Maanens Sølvetroner.
O hvor skønt i slyngte Straalearme
Sol og Maane sig igjennemtrænge
Og i Ligevægt paa Himlen hvile!
Saa skal jeg med Solens reene Barme
Henrykt favne Lina længe, længe,
Og hun skal som Jomfrumaanen smile!

* * *

Skjult bag Eegen jeg stod og stirrede bange til
Jorden
Da den Bentelede kom; sjelden jeg løfted mit
Blik.
Munter hun syntes at komme, som om hun in-
tet betænkte,
Mangen usfjinnende Urt res hun i Tanter
dog af.

Da hun paa Højen sig satte, jeg voved' at løf=
te mit Øie,

Lokernes Guldfald jeg saae ned ad den snee=
hvide Hals.

Taus, sit Hoved hun sænked', og længe hun
dvæled' paa Højen,

Tankefuld, i sit Skjød veltende Urterne
om.

Længe bag Egen jeg stod, og længe hun dvæ=
led paa Højen:

Åh! en Verden af Frygt laae mellem hende
og mig.

Da fremhopped' en Amor, som hiin saa skjelmist
og saa yndig,

Lise var det, og greb brat mir modstridende
Haand,

Førte mig hen til Højen, hvor blussende Lina
sig reised',

Lagde min bævende Haand hen i den Bæ=
vendes Haand.

* * *

S o n n e t t.

Hvad jeg fornam, kan intet Ord udtale,
Sligt skal jeg først i Himlene udtrykke,
Dog længe Hjertet, al sin Fryd og Lykke
Med ydre Træk og Farver at afmale.

Vag Skoven saae vi Aftensolen dale
Og hefted' kun paa den de bange Blikke,
Dog paa hinanden skuede vi ikke,
Henstirrende, som i en henrykt Dvale.

Brat som en gylden Draabe Solen falder,
I hendes Øjes Dyb mit Blik forsvinder,
Da syntes mig, som om jeg saligt døde.

Men snart Naturen os tilbage kalder,
Vi Favn i Favn, og Mund paa Mund os
finde,

Da var der allerede Morgenrøde.

* * *

Er det den samme Sol, som skiftende stiger og
daler?

Svar mig, blomstrende Jord! er du ei skjøn-
nere nu?

Eller mon Freden fra mig gik ud igjennem Na-
turen

Og jeg udenfor seer hvad i mit Indre blev
til?

Lig den kronede Elsker, som ved den Savnede's
Side

I en mindefuld Drøm fjernet fra hende sig
seer,

Men brat vaagnende op i Armen den Savnede
finder

Og i fornyede Blund drager Betryggelsen
ned;

Eller som Havets Dyrker, naar efter Orkanen
han skuer

Fra den tryggere Bred Vandenes hvilende
Speil;

Eller Pilgrimmen lig, naar gjennem Uvejr han
siger,

Til han paa Alpernes Top staaer over Tor=
den og Lyn:

Saaledes er jeg tilmode, paa Møjen jeg skuer
tilbage

Og jeg tænker kun paa yndigt et bære min
Aands.

Menneskeligt er det at stræbe, guddommeligt er
det at hvile,

Hellig er Verdenens Top, Evige sidde paa
den.

Naar i den lavere Areds sig Luften i Storme
henfølger,

Lodder uendelig No Veters bundløse
Hav;

Naar de ringere Aander med Verden eenige
stride,

Staaer den heroiske Kraft fast i Omstiftelsen
selv.

Denne bundløse Ro, o! dette Hav i mit
Indre,

Hvor den ydre Storm ikke indtrykker sin
Gang,

Og saa mangen en Perle i Stilhed fra Bunden
fremglimter,

Dette, o Evighed! siig: er det et Billed
af dig?

Blis og begejstret var hiin Østerlending, som
lærte,

Alt den bevidstløse Ro er en Forening med
Gud.

Og at en billedløs Stirren til Evigheden os
fører,

Thi hvor det Jordiske veeg træder det Him-
melske frem.

Gid da den himmelske Fred, der hviler paa æd-
lere Jffer,

Som den usmittede Sneer højt paa det her-
skende Fjeld,

Stedse krone mit Liv, mens Tiden som Jurer
henvelter

Verdner under min Fod, hvor jeg ei plukker
min Krands :

Thi det Herlige staaer selvnejet og sig kun be-
skuer,

Og det Hvilende længst varer i Tidernes
Flugt.

* * *

Sonnett til Lina.

Halvdeel af mit første Væsen, før

Vi sank ned fra bedre Verdners Høje,

Stedse mod hinanden vi os bøjede,

Skjøndt adskillede ved Støvet's Glør!

Fra den 'eene fjern, den anden dør,

Thi lad Elskovs Baand os sammensøje!

Lad os svimle i foreenet Nøje!

Elskov finder Salighedens Dr.

Ikke fjernt i Tankens Egheder

Skjebnens Love Guderlivet leder:

Alt det Herlige er stedse nær.

Kun for den, som har den, Himlen er.

Hjertet evige Naturer skaber,

Men Forstanden Alt til Tiden taber.

K r a n d s e n.

En tidlig Længsel forunderlig

Jeg føled,

Dg intet af Alt, som loffede mig,

Den kjøled:

Karfunken ligt, som Lyset drog til,

Mit Hjerter brændte i varig Ild.

Da treen jeg til Vaaren og taled saa:

Du Søde!

Min Længsel du endelig komme maa

Imøde.

Den Vinne mig alle Blomster gav hen,

Jeg frydedes, længtes dog snart igjen.

Til Elfvos Tempel derpaa jeg gaaer.

Paa Kinden

Undsceligheds Rose, knæler jeg for

Gudinden:

D svar, Tilbedede! om du formaaer,

Alt svale den Længsel, hvori jeg forgaaer?

Et blændende Slør for mit Øje faldt,

Jeg farned

Mit skjønnere Selv og intet af Alt

Nu farned;

Mig syntes jeg var paa de Saliges Ør,

Da brast, for tidlig! det tryllende Slør.

Blant Verdens Børn jeg forrigfuld

Mig tabte:

En Blændværk af Meeningens Bladeguld

De skabte,

Og dyristt opoded' den djerpe Rod,

Forgjæves jeg spurgte, hvor Blomsten stod.

Da var det engang i veemodig Høst,

Forsvunden

Var Blomsternes Smil med Sangerens Røst

I Lunden;

Bed Søen i Maanskin Grindring sad

Og tabte i Vølgen det visne Blad.

Med Haabets Søster, den findige Møe,

Jeg skuer

Paa Straalestøtten i stjernefuld Søe,

Da luer

I Glandsen Glands, en Gestalt fremstaar

Med Belyd i Haanden og Krands i sit Haar.

Jeg lytter saa henrykt til hver en Lyd,

Den lindrer;

Jeg stirrer ogsaa paa Lokernes Pryd,

Den tindrer,

Dog meere tindre de Stjerner, som staae

Saa klare i Djiernes Himmelblaae.

Den nærmere søæver, da daaner jeg hen

I Glandsen,

Dog snart, begejstret, jeg vaagner igjen

Med Krandsen,

Den jordiske ej, den himmelske Krands,

Jubende til Allherligheds Glands.

Til Helbredelsen.

Spæde Nympe, kom med dine vilde,

Dine friske Roser! Najas, kom

Med det Alsyn, som fra Livets Kilde

Badopfrisket, vendte freidigt om.

Ræk mig Hebes frandsombundne Væger,

Fylt ved den uendelige Brønd!

Rør mig med den bløde Haand, som læger

Saalet selv i uopdaget Løn!

Med din Aande, den balsamisk søde,

Væk paa ny mit Hjertes kvalte Ild!

Lad igjen mit klare Øje mede

Haabet i dit fremtidsfulde Smil!

Er det ikke dig, som sødt forblinder

Dødens Aarne til hans egen Trøst,

Naar to Roser paa hans sjunkne Kinder

Krandse Undergangen i hans Bryst?

Hør mig, ømmeste, kjændt dødelige

I de dyrkede Gudinders Chor!

Kun af denne Verden er dit Rige,

Men din Magt forskjemmer Sol og Jord:

Skjøn som det, den reene Længsel savner,

Stirrende mod Himlens Afsur,

Skjøn, som førend Tiden hende savner,

Skuer du den elskede Natur.

Dig kun reen og ædel Attraa frister,

Let du rører kun ved Jordens Frugt,

Nødtørsts grove, tunge Lænker brister

For din Attraas Sommerfuglesflugt.

Halv ætherisk, løftet op paa Straaler,

Hviler du i roligt Himmelsblaa,

Luttret Nydelse i Haabets Skaaler

Dine reene Læber ei forsmage.

Skjebnen dig kun Livets Blomster byder,

Blidt for Frugten den fritager dig,

Digterisk dit lette Liv henflyder

Og dit Savn gjør dig kun dobbelt rig.

Lig en elsket elskende Eylsde,

Er du, Dime! sørmerisk og blød,

Salig Barndom fra Alfaders Side

Kaster Rosenknopper i dit Skied.

Reenere fra Styrens sorte Bølge

Livet ved din Bistand stiger op;

Omhed og Begeistring i dit Følge

Sanke Blomster høit paa Livets Top.

Karsthed sig paa Havets Bølge gynger

Dg i Grubens Svælg nedstyrter sig,

Medens du din Krands i Himlen slynger

Dg ved jordiskt Savn forguder dig.

Dg den blonde Gud, hvis Toner skille

Livet fra den jordisk-tunge Lod,

Han, som lige mild og hjælpsom stiller

Saarets Væld og Savnets bange Graad:

Herligt straalende, han dig omsvæver,

Ved hans Fld du vorder dobbelt rød,

Rosenkrandsen om hans Citter bærer

Dg nedsynker villig i dit Skjød,

O saa kom da, kom, Tilbedelige!

Ræk mig atter Livets søde Skaal!

Kom og bortaand Luerne, som stige

Rundt om mig fra gramme Feberbaal!

Frels mig atter! Lad mig atter skue

Livets Morgenrøde paa din Kind!

Før mig under Haabets Farvebue

Stille-glad, i Solens Riger ind.

Fjerdum af Venedigs Marmorfængsel

Føer jeg mat til druefrandsæt De,

Med den Syges inderlige Længsel,

Stirred' jeg paa fjølig-sunde Søe:

Da paa grønne Bølge du imøde

Kom min Laare, som i den nedrandt,

Et af Værrerne, de purpurøde,

Blid du rakte mig til Livets Pandt.

Naager jeg? Mon Febertrylleries

Gøgle rundt om mig til stakket Trøst?

Er det dig, Paakaldte! som befrier

Altter Aanden i mit klemte Bryst?

Ja! med Sydens lunke Bistning giver

Du mig det fornyde Aandedrag,

Og i raske Melodier driver

Livet frem i alle Pulses Slag.

Snart, rodfæstet, kraftig, staaer jeg atter

Opreist fra min Afmagt og mit Fald;

Sejrende, mit friske Haab omfatter

Alt en Række af fjerne Dages Tal:

Dog skal jeg, o Gajas spæde Datter!

Stedse dyrke dig i Frøholds Råd,

Og mit heele Liv skal dig til Ære

Kun Helbredelse fra Støvet være.

Det Ene.

Alt det Skønne forgaaer, fordi at ei Nanden
skal nøjes

I sin fornedrede Stand: stedse skal Længs-
lerne her

Brænde i Menneskets Varm, liig Lampen i
natlige Fængsel,

Der i Mørke og Mulin Mærke paa Himme-
lens Lys.

Menneske! ei hvad du har, men hvad du savner
og attraaer,

Det er din kostbarste Skat, det er din yp-
perste Værd,

Thi det Herlige kun ved Gavn du kan dig til-
egne:

Nøje er Menneskets Fald, Længsel dets høje-
ste Flugt.

Alt det Skjønne forgaaer, Symbolernes Verden
omskiftes

Og i andre Tegn taler det Eene sig
ud.

Grav i Verdenss Marbog: der ligger Sekler-
nes Rader,

Som henstillede Lag, Landernes Bundfald
og Spor.

Kloden er selv en Ruin, og som Skimlen paa
smuldrende Mure,

Alf dens brustne Granit spirer den secnere
Baar.

Ikkun et Geneste er, mens Tiderne dale og
stige,

Ikkun et Geneste var, er og skal være som
før:

Det er det evige Liv, som liig Blodet fra Hjer-
tet, udflyder

Gjennem den heele Natur, hen og tilbage
igjen;

Saa forkynnder sig Sjælen i stedse omstiftede
Miner,

I utallige Træk varig den samme og een.
Derfor det kun er til, hvori sig det Eene op=
holder,

Kun Ideen, som Skjold, værger Forgængel=
sen af:

I dit Levnets Kunstværk Ideen du derfor frem=
stille,

Stemme dig op til din Art, Arten er evig
som Gud,

Ellers gaaer du til Grund, som Boblen brister
paa Havet:

Havet er, dog hvor er Boblen, dets farve=
de Barn?

Men hvis Ideen udfylder dit dybe, betydende
Levnet,

Da er udødelig du, Gud er i dig, du i
Gud.

Sjeldne Naturer nu fra Tiden Tjfen unddra-
ge,

Biergtoppe liig, som sees høit over Vandflo-
dens Speil.

Underledes det var, og anderledes det bli-
ver,

Fremtid Gjentakelsen er af den forbigangne
Tid.

Ja! der var fordum et Old, da Naturen barn-
ligt udtrykket

I det troeste Præg Faderens evige Træk,
Da den, liig redmende Frugt, end ikke fra Stam-
men sig skilled

Og i det vovede Fald fri, men forgjænge-
lig blev.

End den gyldne Sphære bag Fortids Former-
felse-ruller,

Poesien den end holder i rhytmiske Vaand;
Alle Længsler did sværme, liig Skibbrudne, hvil=
ke fra Skjæret,

Nøgne, nødlidende, see fiernt den forønskede
Dugt.

Bar er det klagende Sagn, skal være, den
jublende Spaadom,

Sagn og Religion, Minde og længselfuldt
Haab,

Tidens Voler de ere, som stedse forgjæves sig
søge,

Indtil de blive til eet der, hvor ei Tiden er
meer. —

Selviste Nutid, som kun i Øjeblikket rodfæ=
ster,

Verdenslivet for dig staaer i sit Vintersol=
stis;

Du Nødvendighed trodser og brammer med Fri=
hedens Septer?

Fri i dit Grafsald du er, Frihed er Balget af
Nag.

Viid, at Selvhed er i Naturen det rasende Oprør,

Og den uhyre Synd Friheds gigantiske
Barn;

Selvhed er Sønnens Oprør mod den, som Livet
ham skænkte,

Ikkun Sønnens Død soner Forbrydelsen
af. —

Saa forgaae da, Natur, liig Feberens grundløse
Blændværk,

Og helbredet fra dig, langsomt, med Liden-
nes Løb,

Stræbe det affødte Liv til Verdens salige
Hjerte,

Og i Enhedens Skjød, sonet, Bevidstheden
dæ.

Nattergalen og Natviolen.

Under Aftenstjernens Dje,
Vinkende til Søvnens Daan,
Hviler sedt paa Idas Høje
Blundende, Endymion.
Tryllet, mangan Blomst sig trykker
Til hans Kinders friske Baar;
Duggens spæde Najas smykker
Med sin Perlekrands hans Haar.

Skjænhed sig i lette Bølger

Om hans Heroslemmer snoer;

Vnde blidt med Liljer dølger

Kraftens seenefulde Spor:

Men den Skjænhed og den Vnde,

Som hans Liv henfølger i,

Kan kun anet sig forkynde

Selv i Formers Harmonie.

Hvad mon hist bag Skoven holder?

Lunas Sølvarkarm det er,

Laus indsvøbt i Skjens Folder,

Lethos Datter svæver nær.

Hos den Blundende hun standser

Sine Fjed, blufærdig seen,

Og jomfruelig ham frændser

Med en himmelsk Myrtegreen.

Henrykt over ham henbøjet,

Tryllet ved Beskuelsen,

Fra den Duede hun Øjet

Ej kan vende bort igjen,

Indtil, tændt af Attraas Flamme,

Saaet af det elste Syn,

Ømt Olympens Datter stammer

I en Harmonie af Nyn.

Da fra hendes Læber svæver

Let, som Nektardraabens Fald

Ned i Hebes Rose bæver

Uf den hældede Pokal;

Eller og som Duften stræber

Sig fra Blomsterknoppen løs,

Svæver fra Gudindens Læber

Det guddommelige Kys.

Mulighedens fjerne Sphære

Sank med dette i hans Sjæl;

Drømme ned fra Himlen bære

Billeder paa hvert et Hæld;

Fri fra Støvet, klædt i Straaler,

Daglig Uraniders Gæst,

Han udtømmer Nektarstaaler

Bed Olympens Glædefest.

Morgensolen lig, han luer,

Ikke blot af Hebes Drik,

Da han næstved Luna skuer

Med nedsenket Maaneblik:

Drømmende, sit Favn han hæver

Og udsukker hendes Navn,

Men Gudinden selv undsvæver

For det meer end drømte Favn.

Kædmende, maae Luna vige

For sin Broders Straalestrøm,

Som for dens forvorne Lige

I den Elstes søde Drøm.

Stedse dog naar Natten atter

Stjerneverdnen ruller op,

Til sin Yndling Lethos Datter

Daler smt paa Idas Top.

Skjønne, blide Dødelige!

Sukker hun, gid Skiebnen dig

Brat forguded' til min Lige,

Salig uforgjængelig!

Eller tillod, dig at holde

Evig i min Straalearm,

Og i Drømme at udfolde

Billedguden i din Varm!

Lithens Fælle, Eos hører

Luna, af! og skadefro

I sit Rosenfavn bortfører

Daglingen til Hades' Boe.

Gyldfold Styrens Knuder vinder

Sig om den Nedsunknes Fjed,

Mens to Beemodstaarer rinder

Fra Gudindens Dje ned.

Naar den fromme Dødelige,

Daanet i den største Fryd,

Rundt i Harmoniens Rige

Finder ej sin Glædes Lyd,

Da vemodig han udtrykke

Maae ved flige Taarer sig,

Ihi Jordklodens største Lykke

Guders Smerte kun er lig.

Fødte af Gudindens Indre,
Glimt af hendes Kjærlighed,
Kort blant Duggens Draaber tindre
Disse tvende Taarer med,
Men ved medfødt Liv de blive
Natviol og Nattergal
Og med Duft og Sang oplive
Nattens øde, tause Sal.

Naar sin Rose Aftnen slynger
Krandsende, om Bjergets Top,
Sedtveemodigt Fuglen synger,
Blye sig lukker Blomsten op,
Og endymioniske Drømme
Let, i Duft og Melodie,
Over Jordens Glade sømme
Med olympisk Tryllerie.

Kommer Luna, Nattergalen

Kluffer ømt paa hendes Arm,

Natviolen dybt fra Dalen

Strækker sig mod hendes Barm;

Baagner da ved disse Minder

Hendes Beemod op igjen,

Alle skønne Sjæle rinder

Med i hendes Længsel hen.

Ridder Edward.

En Ridder over Heeden reed —
D siig! hvorhen? hvorhen?
Jeg skal affted, jeg maae affted
Dg kommer ej igjen.

Tøv, hulde Ridder! tøv endnu
Dg hold Guldtojslen stram.
D Ridder! kom dit Ord ihu,
Tænk, Himlen det fornam!

Ha! Ha! Den Snak, jeg Piger gav,
Er ingen Tanke værd,
Thi Vinden over Land og Hav
Gud veed, hvorhen! den bær.

Nei, Edvard, nei! det er ei saa,
Det Ord du Møen gav,
Det Hjertensbord du holde maae
Selv i den kolde Grav.

O Edvard! Edvard! er det dig,
Som ved mit Hjerte her
Saa sødt og kjælent lærte mig,
At have dig saa kjær?

Som mine Læbers spæde Knop
Med Elskovs Aandedrag
Til Sommerrose pusted' op,
Heed, som en Midjedag?

Til Hylbens svale Skygge hist,
Jeg aldrig glemmer den!
Med kjærlig Tvang og hjerten List
Du loffede mig hen.

Jeg blev saa bange og saa sm
Imellem Graad og Smil;
Jeg blunded' bort, som til en Drøm,
Og o! blev atter til.

Alf, Edvard! Foraarsblomsten veeg
Og Frugten blev igjen;
Min Barm saa tungt og sælsomt steeg,
O sig! hvad tynged' den?

Forskyd nu den bedragne Mæ!
Tunns Kamp og blodig Daad!
Din Elskede skal haanet døe,
Din Alfkom die Graad.

Gak hen! Gak hen! dog aldrig heelt

Du slides af min Arm;

Dit Bæsen, Eduard, er deelt,

Det lever i min Barm. —

Den Ridder fra sin Ganger saae,

Den Pige var saa huld;

Han atter fra sin Ganger saae,

Hun var saa forrigfuld.

Den Ridder brat af Sædlen steeg

Og rakte Haanden hen;

Bed Bryllupsfærd og Strængelseeg

Hun smilede igjen.

Til Hjertet.

Hjerte, hvad omspænder dig?
Hvi du ængstes, Hjerte, siig!
Kan da Jorden intet byde
Dig at lette, stille, fryde?
Evar, om du da ikke meer
Himlen i Naturen seer?

Arme, syge Hjerte, brist!
Qualens Ende kun er Rist.
Alt det Skjønne maae forsvinde,
Over Smil maae Taaren rinde,
Arme, syge Hjerte, her
Har du intet Eje meer.

Rosen med den indre Drm
Staaer i Ly for Regn og Storm;
Himlen luuner, Sefir luster,
Liljen og Leukojen duster,
Stakkels Rose eene maae
Midt i al den Pragt forgaae!

Hjerte! Rosen ligt du er,
I dig selv du Døden bær.
Baaren atter Jorden pryder,
Altter Glædens Stemme lyder,
Rundt det er endnu som før,
Rose, Rose, du kun deer!

Det Tilkommende.

Land, min Land, hold inde med at klage,
Blisdom for hvert Tab helbrede dig;
Mandig savn og ikke sku tilbage,
Er der ingen Fremtid? Blinde, sig!

Meener du, at Almagt alt udtømmes?
Sig i Alforgængeligheds Stjød?
Daare! meer end bort med Tiden sømmes?
End ei ud af Verdens Kilde fled.

Haabet Himlene forud fornemmer,
Hver en Udsigt Hjertets Eje er;
Hvad Alfaders Mildhed endnu gemmer,
Maales ei med dødeligt Begjær.

Eller mon, Hovmodige! du tænker,
At din bedste Tanke, reen og stærk,
Ikke bærer Endeligheds Lænker,
Egen til hans ubegrebne Værk?

Svage! knæl i Støv og stirr i Straaler!
Stirr mod sidst opdaget Stjerne hen!
Svar, om du Alfaders Almagt maaler,
Om din Tankes Flugt omflyver den!

Derfor, fri fra Nu og Før, du svimle
Paa det Endeliges sidste Top;
Snart, omluftet af Algodheds Himle,
Bryder Livet af sin Joraarsknop.

A f t e n r ø d e n.

Rose i en Vase af Lasur,
Som af Solens Velgegrav fremstiger,
Hvergang fra den sørgende Natur
Hendes Ben til andre Verdner viger!

Ikke Maanen, rødmende for dig,
Driftig i din Purpurfalk nedstuer;
Himlens Stierne langt fra holde sig,
Elstere med tause, dulgte Luer.

Skjønne Himmelblomst af Lys og Lust,
Af de Steeneste en hellig Datter!
Aftenen samler Baarens heele Duft
Og den i din Purpurfalk indfatter.

Alt! men Blatten ud fra Østen gaaer,
Sagte sig dens Rige rundt udbreder,
Himmelrose! end du herlig staaer,
Dog du snart de matte Blade spreder.

Roser! eders Søster er ei meer,
Græder Dug til Minderosens Minde!
Lærker! jubler, naar I atter seer
Haabets Rose høit paa Østens Tinde!

Myrtegreenen.

J mit Eje jeg har et Skrin, Erindringens
Tempel,

Fuldt af Reliquier af! af den forbigangne
Tid,

Da jeg med tusciste Blomster bekrandsed' mit
vandrende Romme

Og paa en Apennin aanded' et lettere
Liv.

Smaating er det kun, og mangen, jeg daar-
ligt dem vilste,

Gammeldags smilede ad troligen vogtede
Skat.

Legetøj er det for Hjertet, vel sandt! men er

der da noget

Meer end Legetøj, meer end det Bedrøes

Symbol?

Intet er smaat i sig selv, og hver en Ting i

Naturen

Billig modtager sit Præg af den beskuen

Ånd.

Som i mangfoldige Dug den eeneste Sol sig

afmaler,

Een i tusinde Kun, tusinde ikkun i Een

Saa at nu Lysets Rige ved mindste Græsstraa

selv hænger,

Indtil den elskende Sol-suger sin Affødning

ind;

Saaledes er mikrokosmisk den inderste Verden

udtrykket

I den barnlige Art, i det bedagede

Erts,

Dg som en Obelist med sælsomme Tegn og Ge-
stalter,

Staaer for den tydende Aand, sindrig, den
ydre Natur.

Nu da! ifald I ikke ved Obelisten forglem-
te,

(Næsten jeg glemte det selv) Digterens my-
stiske Skrin,

Hører, hvad der forbares: Helgenbilleder, Gem-
mer,

Breve; som Elskos skres, Løkker, som
Elskos affkar,

Italienske Sonnetter, saadanne, som Guden dem
aander,

Ukaldt tilstæde, af Improvisatorens Mund;
Bidere, Mus og Skaar af Gudernes smuldren-
de Templer,

Mangt et campanist Kar, mangen en liden
Penat;

Men iblant andre Mærker, som stændse det flag=
grende Minde,

Er der en Myrtegreen, plukket i Galliens
Stad,

Hvor den mandige Rhone med den jomfrulige
Saone,

Twende Elskende liig, blandede vordé til
Eet.

Naar jeg i Haanden den tager og af mit in=
derste Øje

Beemodstaarernes Dug riinder paa Bladene
ned,

Trylles jeg? er det en Drem? Da vaagne
de visnende Trebler

Først af den lange Søvn, snart, ved en hem=
meligt Magt,

Twende Blomster udbryde, en Twilling fra bli=
dere Zone,

Uadskilte og een, af den oplivede Stilk.

Lyvende Elskende! J, ved hvis Gravsted
jeg Greenen afplukket,
Og med Kjærligheds Røst raabte til Forti-
den ned,

Dumme, beslegtede Sjæle! svarer mig! er det
nu eder,

Dem mit elskende Raab kalder i Blomstge-
stalt frem?

Himlen foreener igjen, hvad Jorden grusomt ad-
skiller

Og ved den Eviges Barm Tvedragten bærer
til Alfkerd.

Clara, du fordum var Nonne i dette forstyrrede
Kloster,

Al! en østerlandsk Guds Harem af savnende
Meer;

Anton, dig Kirken unddrog af Naturens blom-
strende Arme,

Stort var dit Hjerte for, savnende større det
blev:

I en flækket Straale udgik I fra Verdenens
Indre,

Didhen, i samlet Glands, stræbte I begge
igjen.

Under Midnattens Bord for Ultrets Billed de
kæde,

Bødlerne udenfor luure paa Gjerningen
kun,

Blodretten samler sig alt, paa Torvet Baalet
opstablet

Og den dødlige Gnist springer af sukkende
Flint.

Holigt for Ultret de kæde, ved Maanens Gjen-
skin de skue

Sig med forundret Lyst, aldrig saa skønne
de saaes.

I det samme fremstyrter de luurende Bødler
med Fæller,

Helvede brister ud midt i den Algodes
Huns.

Engstligt, med fastere Arme det bærende Par
sig omslynger,

Og til Alterets Gud løftende Die og
Røst,

Lad os, (raabe de højt, mens Bødlerne nærme-
re trampe)

Lad os i fælles Favn fælles end finde vor
Grav!

Verden skiller os ad, Allkjærlighed, du os for-
eene!

I den anden kun dig søgte og elsked' en-
hver!

Da var Bødlerne der, de Trufne at binde og
slæbe

Hen til det rygende Baal, men hvor forfær-
dedes de!

Sommerfrosne til Een de tvende Elskende
vare,

Ingen forboven Haand nægted' at stille
dem ad,

Thi nedlagdes de begge i samme Gravsted paa

Højen,

Der hvor den vandrende Skjald mindefuld

Greenen, afbrød.

Tidens Sejer.

Vaaren ned i Straaler stiger,
Høj og Dal i Blomster staae,
Ynglinge i Hob med Piger
Arm i Arm til Lunden gaae.
Tiden nærmer sig og giver
Dem et Bink om Savn og Glid,
Men de raabe: „hvo fordriver
Den kjedsommelige Tid!”

Da med skjelmste glade Miner,
Ordnet bag Anføreren,
Flux en Trop af Amoriner
Tuble: „vi fordrive den.”

Blomster de til Vaaben plukke,
Amor bær en Rosenqvist,
Da maae Tidens Vælde bukke
Og den flygter uden Rist.

Dog mens de til Sejrens Palme
Blindt forfølge den med Til,
Deres Blomstervaaben falme
Og af Mæthed døer hvert Smil:
Tiden vender snart tilbage,
Fulgt af Leede, Sorg og Splid,
Af! og nu maae Elskov tage
Flugten for den grumme Tid!

Til Lykke.

Lykke! svar mig, hvor du følger
Dig for Dødeliges Haab?
Uden Ro, som Vind og Bølger,
Stedse skuffer du vort Haab;
Lidt du neppe synes der,
Før du brat forsvunden er.

Brændende, med Længsel søger
Hjertet dig paa denne Jord,
Mens det med dit Billed spørger,
Paa dit Komme fast det troer;
Hjertet er dig stedse tro,
O saa svar, hvor er din Bøe?

Hvis du kun med Liljestenglen
Staaer blant Stjerner, Ustyld lig;
Hvis kun Guden og kun Englen
Hulde Lykke! favne dig,
Bee os da! og Bee os! om
Du for os kun er Phantom!

Dog, Naturen dig paakalder,
Blomster, Fugle kjende dig,
Og i Aarets første Alder
Om dit Komme trænge sig;
Mon vi da kun Sagnet har,
At du før paa Jorden var?

Nei! du tidt din Krone fletter
Af den farske Mejer's Meeg,
Tidt med indlagt Binge sætter
Dig ved Børneslokkens Leeg,
Thi hvor mindst du ventes, der,
Lunefulde! helst du er.

Dybt i Dalen, skjult og rolig,
Staaer en Hytte ved en Ål,
Det er Nøjsomhedens Bolig,
Alle Dyder til den gaae;
Lykken end, af Flugten træt,
Daler tidt paa denne Plet.

Lykkens signede Veninde!
Rosenrøde Nøjsomhed!
Kun hos dig kan Længsel finde
Alt, hvad Hjertet trylles ved:
Dyd og Lykke, evig tro
Favnes ikkun i din Bo.

C a m o e n s.

(Ubeboet Biergegn.)

C a m o e n s (vaagnende).

Det ei var Sønnen, som saa blødt omflønger
Den Modige og ham paa Armen gynger,
En blytung, sjælløs Dvale kun det var,
Den mig til Gravens qvalme Førgaard bar,
Hvor Mørkets Konge af mit Hoved
En Lok affkar — jeg er ham lovet! —
Natur! o see din Sanger og din Ven,
I Savn og Nød for dig han segner hen,
Og stræber til dit Bryst, hvorhen Utalte
Til Livets søde Melkevæld du kaldte.
Er du, liig Verden, rørte ved min Sang?
Har du kun Krandsen ved min Undergang?

Forstødt fra Menneskernes Slægter,
Jeg her blant Blomsterne vansmægter,
Ve! Helveds Ild udsuger mine Veen! —
O flyd fra Knop og Blad, fra Rod og Green,
Du friske Livsdrif, dulgte Balsambædse,
Den savnende, den syge Skjald at lædse!
O ryst i Flugten, fulde Regnsky, ryst
En Draabes Kjølning ned paa dette Bryst!
Kan du, o Sol! til aarle Frugt ei drive
De spæde Blomster? Lær ei Vien give
Naturens Sanger Sødmen, som den her
Til al sin Overflødighed bortbær?
Jeg skuffes ei, jeg føler i mit Indre,
Naturen vil sin Sangers Qualer lindre,
De Urter smaae vil alle gaae i Frø,
De Blomster sig som Frugter vil omstrøe,
De Kilder vil til mine Læber rinde —
Men Mærkets Magter alles Medynk binde!

Sneehvide Mandeltræ, som mig omfreder,
Saa længselsfuld til dig jeg skuer op,
Om eet, kun om eet Mandel Camoens beder,

Dog af! du bærer ifkun Blomst og Knop.
Om den Banskægtende du Blomster spreder,
De synke edfelt ned fra Green og Top:
Saa, Verden ligg, end du i Hungersnøden
Bekrandses og — forlader mig i Døden.

Paa Teppe's Guld- og Sølvblomster ligger
Maaſkee den lusitanske Konge nu,
Og smiler ved sin Sangers ædle Smigger,
Og glemmer Kronens Lyngde — medens du,
Min gode Neger, ved hans Porte tigger,
Og i din Farve skjuler Sjælens Blå;
O! mens hans Sorg i Sangens Rige viger,
Banskægter Sangen i hans Kongeriger!

Forbandelse ved Digterkrandsen klæber,
Den farlig er, liig Offerdyrets Pryd.
Ei nogen Dødelig ustraffet stræber
Fra Jordens Barm at løfte Liv og Fryd:
Lig Verdens Frelser, han hernede slæber
Sit eget Kors, og skjædt i henrykt Lyd

Han Lysets Land afmaler og bebuder,
Tilfalder han som Døffer Mørkets Guder! — —

Hvor tøver du, Sebastian, min Neger?
Du gode sorte Engel, som mig spørger!
Jeg ejed' dig, jeg gav dig fri igjen,
Og nu fra Træl du blev en ædel Ven.
Du høje Sjæl! for Nidderen du tigger
Mens hans med Blud paa Orknens Leie ligger,
Og dog du døde heller i en Braa,
End for dig selv du, Vædle! tigged saa.
Saa længe alt min Længsel stræber
Mod dine helliggrene Læber,
Thi Caritas romana liig,
I Orknen du opholder mig,
Og dine Tiggerlæber ere
De Moderbryster, som mig nære. —
Jeg hører nogen, sikkert ham det er,
Thi andre sky den bange Udbræk her.

Graabroder (træder frem).

Hvor eensomt her i dette Øde
Og hvilken Lomhed midt i vilde Grøde!
Maaskee end ingen aanded' denne Luft,
Sødt fryddret af ukjendte Urter's Duft.
Her høres intet Fugleqvadder,
Hiin Heire stum paa Klippepynten sidder;
En Græshop kun, vansmægtende og hæs,
Sin Klage hvidsker i det høje Græs,
Og lig en Pilgrim, hist en Humle eene
Opsøger Thymian blant Klippesteene.
Hvad smutter der? Ei see! en spraglet Snog,
Nu, overalt man finder Slangen dog,
Skjøndt den Forbandede maa flæbe
Bed Jorden og paa Buggen sig fremflæbe. —
Her skal jeg nu i Dage tre
Allene vanke om til Spee og Bee.
Hvergang en Fod jeg for den anden sætter,
Med denne Disciplin jeg mig hudfletter.
Saaledes bød i Brede min Abbed
Og gav mig kun tre Pomerantser med.
Men hvad var da min store Synd og Grøde?

For dig, for dig, Madonna! maae jeg bløde.
 O Himmelske! ledsag mig paa min Vej
 Og o! forlad din varme Dyrker ei!
 Naar Maanens Straaler ind i Kirken spilled'
 Og med en himmelsk Glæde omgav dit Billed',
 O skønne Mø! hvor blev jeg blød og søm
 Og baded' i en Taarestrøm
 Dit Alter og din Marmorfod!
 Da tændte Andagts Ild mit unge Blod,
 Og jeg til de guddommelige Læber
 Med aabnet Favn, paa Fodens Spidse, stræber,
 Thi o! mig synes at af dem
 En evig Honningkilde pibler frem.
 Deraf nu den Fortred maae være kommen,
 Thi brat man jog mig ud af Helligdommen
 Og min Abbed i hellig Tver bød
 Mig spørge her i Orkenen mit Kjød. —
 Men hvad er det? er jeg da ei allene?
 Hvo ligger udstrakt under hiine Greene?

(Nærmer sig Camoens.)

Guds Fred, min Ven! — Hvordan? Ei noget
 Svar?

Mon ham en Stiemand her aflivet har?
 Mon Hunger — Nei, han lever! — O hvi skuer
 Du saa paa mig? Jeg ikke truer,
 See dette Klædemon, jeg tjener Gud
 Er nu og her maaskee hans Sendebud.
 Her i den golde Ørk mit Broderhjerte
 Med dobbelt Medynk deeler fremmed Smerte.

Camoens.

Frist ei med Spørgsmaal: hellig er min Nød,
 Lig Aftensolen, skal min dulgte Død
 I Skamfuldhedens Purpur sig indklæde,
 Useet jeg synke vil til Mørkets Gæde.
 Jeg Jord og Liv i Sang har herliggjort,
 Derfor fra bezge nu jeg stødes bort,
 Men Glemfel skal indhulle min Bausmægten,
 Mit Værk og Navn gaaer frem til Efterslægten.

Graabroder.

Du skal ei døe! du atter skal gaae op
 Og blusse højt paa Livets grønne Top.
 O hør mig! kun en søje Tid du vente,
 Da skal jeg Trøst og Hjelp fra Klostret hente.

Camoens.

O gode Fader! var du Skjæbnen, ja!
Nu bed for mig og skynd dig brat herfra.
Jeg bærer Døden i mit brystne Indre,
Du kan ei læge — kan du lindre?
Her ligger jeg i dødlig Kraftløshed,
O Fader, led en Kilde til mig ned!
I hver en Draabe Blod jeg Branden føler
Og intet mig paa Federbaalet kjøler!

Graabroder.

Tre Pommerantser fik jeg kun:
Den første nød jeg selv i Middagsstund,
Hvi maatte jeg saa tørstig være!
Nu kan jeg ikkun tvende dig forære.

Camoens (betragtede Pommerantserne).

Hvor lykkelig er den, som under fulde Træ'r
Staaer i en Glorie af Frugters Skjær,
Thi han kan lædste sig og end indbyde
Den trætte Vandrer til at nyde:
Kom ind og pluk og glæd dig ved

Min Haves Overflødighed. —

Hvor sødt mig dette Æble qvæger!

Dets gyldne, nektarfulde Bæger,

Uf Livets friske Kilde øst,

Natur, Natur, det er dit Moderbryst!

Til disse Gaster, som min Varm oplive,

Belsigheffen, o Munk! som Brød du give!

Gr a a b r o d e r.

Gud signe dig! Han mildt sin Haand oplader

Dg gyder Dug paa Jordens mindste Straa;

Gud signe dig! Han unge Ravne mader

Dg klæder Liljer, som paa Marken staae;

Gud signe dig! thi han er idel Fader,

I Ørkenen selv han hver din Taare saae,

Thi signe Herren dig, Ulykkelige!

Dg give dig sin Fred i Himmerige!

(Gaaer ilende bort.)

C a m o e n s.

Amen! —

Det var det sande søde Mannabrød,

Barmhjertighed til Ørkenen nedsender,

Det styrker Jordens Søn i Liv og Død,
Naar Helveds Qual og Rædsler ham om-
spænder.

O Jesusbarn paa den Udkaarnes Skjød,
Jeg længselfuld imod dit Smil mig vender!
Snart som en Blomst min Aand fra Jorderig
I Himlens Skjær for dig udfolder sig!

(Negeren kommer.)

Der er du da, min Ravn, som trofast mader
I Orkenen den, Mennesker forlader.
Dog nei, du sorte Broder, ikke Ravn!
For dig har Sangeren mangt listigt Navn:
O sjældne sorte Svane, uden Lige!
O Due fra Barmhjertighedens Rige!
O illeghvide, reene Lysets Aand,
Indklædt i Mattens sorte Klædemon!
O æthiopiske Helgen! du oplade
Din milde Haand og den Forladte made!

Negeren.

Saa gid jeg til en Klippe maatte blive,
Som jeg kun Raabet kan tilbagegive!

O Camoens! frugtesløs, lig den, jeg staaer,
Hvorfor ei ogsaa følesløs og haard!
O kunde disse Arme Frugter bære,
Som podet Green, og gjæstfri dig ernære!
Barmhjertighed fra Jorden flygted' bort
Og efter sig tillukked Himlens Port,
Den blege Nød til Drken vil fremtrænge
Og sig ved Tigerføens Over hænge.

Camoens.

Did naa'de ei min Frygt! — Ha Skjæbne, tri-
umpheer!

Stor var min Frygt, din Grumhed mægted' meer.
Colos, Gigant, jeg segner for din Vælde!
Kun den som taale kan, kan og dig fælde. — —
Velkommen dog, skændt uden Vin og Bred,
Velkommen, Vidne til min Drkended!
Men sig, fandt du da intet, intet Dre,
Som vilde Hungeren bønhøre?

Negeren.

Da jeg alt længe i den store Stad
Forgjæves mangan om en Gave bad,

Tilfældt jeg under Jesukirkens Duer
 En Staadder paa den slidte Trappe stuer,
 Kun Njalter om hans bare Lænder slog,
 Han sukked' dybt da han et Brød fremdrog.
 Jeg standsed', thi jeg ham misunde maatte
 Og til hans Koft med dugfuld Læbe skotte.
 Saa stod jeg der, brat Diet han opslaaer
 Og Taaren seer, som i mit Øie staaer,
 O Gud i Himmelen! han Bredet brækker
 Og med undseligt Blik mig Hælvten rækker,
 Dog da jeg Urme den modtage vil,
 En Hund før jeg med Gridsked snapper til.

Camoens.

End den vil leve, den vil gis og æde,
 Men hungrende Lisboas Skjald maae gælde! —
 Hør mig, Natur! hør din Begeistnings Søn!
 Det er den sidste, Moder, hør hans Bøn!
 Lad Marken dølges under Riis og Hvede,
 Og Greenen bugne med Oliv og Qvede!
 Femfold forsøge sig den trinde Hjord
 Og Fiske myldre tykt i Flod og Fiord!

Thi hør! paa Gaden i Lisboa ligger
En nøgen, dog medynksom Ligger!

Negeren.

Vær rolig, ædle Ven! thi der er fleer
Hvis Die taarefuldt paa Nøden seer.
Imorgen Festen alle Hjerter hæver,
Barmhjertighed igjen til Jorden svæver
Og Mindet om den store Frelse til
Medlidenhed hvert Hjerte sinelte vil.
Med sænket Blik og aabnet Haand jeg stiller
Mig under Cathedralens Marmorpiller,
Naar Processjonen da mig gaaer forbi
Med Tankerne henvendt paa Corpus Domini,
O da vil mangen mine Bønner høre,
Skjøndt mine Læber intet Ord fremføre!
Tro mig, min ædle, ridderlige Ven,
Jeg med en lille Skat dig seer igjen.

Camoens.

Forførerist, trofaste Sjæl! du taler
Og Livet midt i Dødens Nafnu maler.
I Hjertets smerteløse Koldfyr du

Opvækker Følelse og Lyst endnu.
 Det gyldne Haab, som end omflynger
 Skibbrudne og paa skjøre Fjæl dem gynger,
 Foraarlige nu det sidder paa din Mund,
 Ligt Lærken, qviddrende i Morgenstund,
 Naar Nattens Skygger blegnende bortile,
 I Ryggen saarede af Dagens Pile.
 Skjønt er dog Livet, selv for den, som kan
 Opofre det og falde som en Mand!

Negeren.

Ja, skjønt det er, og tro mig! vist et andet
 Snart venter os hiinsides Vandet,
 Naar du, helbredet, fra Lisboas Bugt
 Mod Afrika udspænder Sejlets Flugt.

(sværmerisk.)

O lykkelige Fart! hvor suel og stille!
 I Sejlene de lette Vinde spille,
 Delphiner, som et muntert Børnechor,
 Onkap forfølge Rjølens Søverspor,
 Mens Boverne med Boblers Perlekrandse
 For Sevnens Tomfru fredelige dandse.

Men hør! fra Masten raabes Land,
Og rundtomkring gjenlyder Land;
See! Fugle flyve os imøde
I Duften af en fremmed Grøde
Og Bølgen i den glatte, luune Bugt
Hentriller Daddelpalmens modne Frugt.
Mit Hjerte ei min Glæde fatter,
Mit Fædreland jeg skuer atter —
O Herre, Fader, Søn og Ven!
Mit Alt! o her bliv lykkelig igjen!

Camoens (i Ekstase).

Vær mig, Sebastian, til hiine Steene,
Hvor Kilden pibler frem blant Rosengreene,
Og pluk mig nogle af de Pommerantsjer der,
Du hænge, seer du ei? saa tykt og nær.

Negeren (inderligst rørt).

O tie, Natur! thi Drømmen mader
Den blege Hunger, du saa grumt forlader.

Camoens (med et dybt Suk).

Ja saa! det kun Indbildning var,
Dog syntes mig at Belgerne os bar.

Negeren.

De bar os ei, dog skal de snart os bære,
Thi Drømme Fremtids Barselbilled ere.

Camoens.

De ere kun som visne Blomsters Duft:
Den svæver væsenløs i tomme Luft.
Dg dog, de søde Drømme! dog de ere
Lidt skønnere end Tingene tør være. —
Istem din Sang, min Ven Sebastian,
For dig jeg qvad den om dit Fødeland.

Negeren (synger).

Mit Fødeland ligger ved Solens Bryst
Dg drikker den nærende Lue,
De Fremmede styre fra fjerneste Kyst
Den evige Fylde at skue;
Vidt Mais forgylder den guldsvangre Jord
Dg Dadlen i Bindenes Rige groer.
Thi Palmen, lig Guden, dulgt i en Sky,
De figuende Hænder oplader
Dg uddeeler Klædemon, Føde og Ly,

Den er mine Brødre's Fader.

Hver Aften min Længsel til dig rinder hen,
Naar seer jeg dig, Fødelands Palme, igjen?

(Slangen saarer ham.)

Camoens.

O frels dig! Fly! En Slange, see!
Uhyre Døgle! — Frelse dig! — Bee!

Negeren.

For sildig! Døden allerede falder,
Et Teppe for mit matte Dø falder.
Ræk mig din Haand — Jeg seer dig ei —
Hu! mørk og kold er Dødens Bei.

Camoens.

O giv mig af din Død! Lad mine Læber
Indsuge Giften, som saa hastigt dræber!

Negeren.

Er det din Haand? — Hvad sagde du? —
Aun Luft! Ha kun eet Aandedrag endnu!

(døer.)

Camoens.

— — — — —

Jeg havde en Navn, han var mig saa tro,
 Han bragte mig Brød udi sorten Alo,
 Hans Næb var ret som et Kildevæld —
 Nu maae jeg sulte og tørste ihjel.
 Thi ak! fra Jorden loffed' de ham,
 Nu gjøre alle smaa Engle ham tam,
 Nu sidder han højt paa Gud Faders Finger
 Og slaaer saa kjælent med sine Vinger.
 Bastian! Bastian! kjære Navn!
 Kjender du ikke meere dit Navn?
 Seer du, hvor Hungeren hisset staaer
 Og Tænderne dybt i Klippen slaaer!
 Bee mig! see, hvor han mig omspænder!
 Hør, hvor de knævre, de graadige Tænder! —
 Nei, Uhyre! før skal jeg dig — — —

— — — — —
 — — — — —

Hvordan?

Slog jeg i denne her min Tigertand?
 Ha! var det mig, som denne Varm fortærte,

Hvis Medynk mig som Moderbryster næerte?
O Sol og Maane! vender eder bort!
Oplad dit Svælg, o Helveds Tammerport!
For det Hæne-Bauvid, som sig mædsker
Med Bennens Kjød og med hans Blod sig lædsker!

Til dette Helved Taaren ikke naaer,
I denne Afgrund Hjertet ikke slaaer:
Paa Jorden begge blev tilbage —
O salige er de, som kunne klage! —
Min sønderrevne Ven! du gik forud,
Med stille Bøn du træder hen for Gud
Og om Forløsning for den Martyr beder,
Som sine Arme om dit Liig udbreder.

Anders Stemmer.

Snart, o snart det er forbi,
Martyrsjæl, snart er du fri!

Camoens.

O hvilken Lise, hvilken No fornemmer
Min Barm ved disse ubekjendte Stemmer!

Den qvælende Forsteening smelter hen,
O søde Luft! jeg aander dig igjen!

A n d e r s Stemmer.

Let i vore Blomsterkjæder
Til dit Leie Døden træder.

C a m o e n s.

Ja! med et Vennekys du løfter let
O Død! mit Liv i hvert et Aandedræt;
Som Solen Blomstens Dug inddrager,
Du Sjælen fra den visne Læbe tager.

A n d e r s Stemmer.

Giv endnu et Helgensmiil
Og fra Martyrstedet iil!

C a m o e n s.

Du grønne Jord! Du sølvblaae Ocean!
Du guldne Sol, som i din Pragt neddaler!
End eengang Camoen's Røst fra Livets Rand
I Svanesang til Eder, Elskte! taler.
O værer tause Vidner til min Død,
Og dølger den for Efterslægtens Øre,

At aldrig nogen Fremtids Sanger høre

Det Martyrsuk, som til min Lyra lød.

Dog — Himlen blomstrer midt i Kunstnerqvaler,

I Længsels Graad en evig Sol sig maler,

Og Savnet vorder sødt paa denne Jord,

Hvis Troens Frugt bag Stjernehegnet groer.

Og nu farvel, I herlige Naturer!

Du, grønne Jord, med Blomst og Frugt belagt!

Du, sølblaa Hav, med Vestenvindens Furer!

Og du, o Sol! som daler i din Pragt!

Din lette Purpurfinger lukke

Til Dødens Blund mit brustne Die til,

O lad mig ved dit sidste Afsteeds smil

Min matte Aand i Himlens Barm udsukke!

(døer.)

Nanders Stemmer.

Hæld dig! Hæld! Det er forbi,

Martyraand, nu er du fri!

Let i vore Blomsterkjæder

Vi til Himlene dig leder.

Smil, o Helgen! Engel, smil!

Og til Verdens Fader iil!

Camoens' Land.

Henrykt Svimmel! Dver mig
Himlene oplade sig;
Guld- og Rosenstyer bære
Helgene og Englehære;
Gud og Sandhed uden Slør —
Salig, salig den, som døer!

Graabroder (med en anden, som bærer en Kurb).

Ja, her det være maae, jeg feiler ej,
Jeg disse Greene stræde paa min Vej.
Her Mandeltræet hvælver sine Kviste,
Her saae jeg Snogen sig i Krattet liste,
Og her — ja her det er. Men hvad er det?
Her ligger een endnu paa samme Plet.
Lig Dag og Nat, omfavnede, de begge
Trofaste Arme om hinanden strække.
Op! op! i Ørknen ogsaa voxer Brød
Og Viinen sprudler frem af Klippens Skjed. —
O Gud! livløse, uden Blik og Barme,
De ligge i hverandres Vennearme,

Og Bee! den falske, eddergrønne Snog
I Ring sig om den Sortes Ankel slog.
Her staaer da Medynk med de fulde Hænder
Og Diet taarefuldt mod Himlen vender,
Fordi der ingen Ulyksalig er,
Som spørges, frelles kan ved Gaven her.
Den røde Biin vil ud af Krukken flyde
Og sig som Taarer paa den Døde gyde,
Og Hveden vil igjen til Jordens Skjød
Den Sveltede ledsage i hans Død.
O hvad er Livet, som saa højt vi agter?
Et Bytte for titusind fjenste Magter!
Et visnet Løb, som useet vistes hen,
I Tid og Rum et Dieblik, et Spænd! —
Kom, Broder, vi til Klosteret os skynde,
Det Høistbedrøvelige at forkynde.
Hu! iskoldt det mig giennem Hjertet gaaer,
Seer du den Gjenfærd, som paa Klippen staaer?
Alle gode Aander love Herren!

(Begge bort.)

Stemmer i Ørkenen.

Gengang Bee dig, o Lissabon!

I Stormbinden farer Gjengjelds Land.

Bee dig, Lissabon! trefold Bee!

Dig han hjemføger med Jammer og Spee.

Bee dig, Lissabon, tredie Gang!

Fra hans Læber styrter din Undergang.

(Nat. Storm.)

Land.

Jeg gjennem Verden farer og gjengjelder,

Dg intet Bæsen sig min Magt unddrager,

Thi tidlig eller seent jeg Dommen fælder.

I Kobbelen jeg holder alle Plager,

De luure paa mit Bink, liig glubste Mynder,

Dg Laster Bildtet er, de Grumme jager.

Lisboa! her, hvad Gjengjelds Land forkynder

Bed denne Dødnings angstsvædvaade Lokker,

Hvis Haar ei Tallet naaer af dine Synder.

I Jordstjælvss Rædsel dine egne Klokke

Fra Øken til din Undergang skal kime,

Naar Ildens Land din huule Grundvold rokker:

Thi, kjædt forhalet, Hævnens strenge Time
 Et Afgrundsbuejr under dig udflekter,
 Som hyller dig i Helveds Svovelime.
 Da dine Taarne deres Spiir nedlægger
 Paa Hyttens Tærskel, røde Afgrundsluer
 I deres Sted mod Himlene sig strækker;
 Palladfers Hvælvinger og Tempers Buer,
 Vidtbristende, i Flammesvælget synker;
 Uhyre, Folkedøden rundt om truer,
 I Moderkjødets den Ufødte klynker,
 Og Oldingen sit hvide Skjæg udrykker,
 Thi under ham hans sidste Søn sig ynker,
 Halvknuget under faldne Marmorstykker.

Liljen og Dugdraaben.

Fra Solens Afskedsmaal udflød
 En Draabe ned i Liljens Stjød,
 Lig Graad af Engles Længsel;
 Da lukkede sig Blomsten brat
 Og Draaben fangen og forladt
 Sig fandt i jordiskt Fængsel.

„Velkommen! o velkommen vær!
 Nu, Søde, maae du blive her
 Hos Liljen, om og kjælen!
 Og hvis du stedse elsker mig,
 Da skal jeg stedse elske dig,
 Som Sanden elsker Sjælen.”

„O nej! jeg kan ei blive! nej!
Med Skyerne kun gaaer min Vej,
Her tøver jeg kun føje:
Jeg Himmelen asspeile maae,
Beruuse mig i Eterblaae,
Bidt over Jordens Høje.”

„O Himmelreenheds fagre Søn!
Her en uskyldig Liljes Bøn
Og vær den Omnes Lykke!
O Perle fra det Hav, som hvalt
Blev gjennemfigtigt rundt om Alt,
Vær Uskylds skønne Smykke!”

„Hold op at friste mig, hold op!
Snart maae din natlig luktet Top
For Solen sig oplade;
Da stige Morgenstraaler ned
Og løfte mig til Herlighed
Fra dødelige Blade.”

Dg Solen kom. Med Barnets Til
Mod længe ventet Faders Smil,
Glyer Draaben til dens Trone.
Et Øjeblik kun Liljen staaer,
Et Suk den drager og forgaaer
Med opløst Bladekrone.

Men højt til Regnens Farvekrauds,
Til Maaneslørers Sølvberglands
Blev Draaben herlig kaaret;
Dog snart i Engles Skaal den flød
Af Andagts Blik, i Templets Skjød,
Dg blev til Himlen baaret.

Bed et Ebletræ,

som i Sept. 1804 paa eengang bar Frugter og Blomster.

Er det et skuffende Syn? et indre Billede, som
maler

Uden paa Diet sig af? Eller bortførte en
Gud

Mig fra Eridans Bred til parthenopeiske Hav-
bugt,

Hvor med usiguelig Krands Aaret fulden-
der sin Kreds?

Nej! det er intet Bedrag: samtidig, paa Da-
niens Glette,

Seer jeg den spæde Blomst slynget om mod-
nende Frugt,

Dg den undrende Green, berørt af sydlige Straa-
ler,

Evende Nærstider nu samler i samme Mo-
ment.

Skjønne Hesperiens Billed! Foreening af Op-
hav og Ende!

Ikke Hesperiens blot, Evigheds Billed, o
Par!

Alt min Længsel ved dig af tunge Bedøvelse væk-
kes

Dg med Wind og med Sky stræber mod Sy-
den min Aand.

Thi forunde du mig, med varsomt Tryk dig at
plukke,

Alt et Hesperien jeg holde i hældige
Haand,

Alt mit Dø i dig det evige Gæne bestne,

Thi det Herligste kun sænker i Billed sig
ned.

Lig Dioscurerne ellers ved Skæbnens Strengbed

J skilles,

Underverdenen af! hvergang kun een giver

fri:

Men nu er Skæbuen forsonet, og begge,

lig Tvillingens Billed,

Smile J Lys paa min Bei til det forjættede

Land.

Dog hvad bebuder det Syn, det sælsomme, usen-

tet skønne?

Er det en mystisk Skrift, Tidens betydende

Tegn?

Siig, o modne Natur! er Blomsten en Drøm

om din Ungdom,

Som fra din skabende Kraft raner en fildig

Gestalt?

Eller er den dit Digt, som frit over Lovene svæ-

ver

Og i sin Lovløshed nu vorder den hypperste

Lov?

Faldt af din Kjede den Ring, til hvilken du
Vinteren fæsted',

Over hvis Skulder af Jis Høsten sin frugt-
fulde Kuro

Rækker den smilende Vaar? og skal da Sanges-
nes Rige,

Længslets yppige Drøm standse i synlig Ge-
stalt?

Dig er intet umuligt, du Land, som i Ver-
denes Følge

Run i skiftet Gestalt, evig og een kun, be-
staaer:

Verdenshistorien er dit gigantiske, mægtige Lev-
net,

Skrevet med Folkeslag her, hisset fremstilt i
Basalt.

Der hvor Vinteren grumt sit livløse Rige be-
vogter,

Hvirvlende Sneefog til Hjelm, storknede
Bandsald til Spyd,

Der kan du, vældige Aand! i campanisk Grøde
udbryde

Og i Forsteeningen selv grave dit evige
Smil;

Der kan du, herlige Aand! i Livets Kunstværk
dig sænke,

Som i Olympias Gud hiin aabenbarede
Zevs;

Der i ukaldet Sang af Digterens Indre frem-
lyde,

Thi den højeste Kunst er kun den første Na-
tur.

O lad mig sværme saa sødt og selv i ustandset
Omveltning

Paa mit stigende Haab skue et talende
Pandt!

Hvor den Skibbrudne før, livtryglende, Skjarret
omspændte,

Syngende, Meieren nu sidder paa nærende
Nægg;

Hvor mellem opstablet Marmor den brufende

Mængde sig trænged,

I bortvejrede Stad, smutte Lacerterne hen.

Skyller ei Havet vidt over Tyrus sin bundløse

Glemsel?

Hylér Hyænen ei fiernt hen over Datterens

Grav?

Kun Dmstiftelsen varer: af Barbarens knudde-

de Kølle

Lokker en hemmelig Magt Kunstens elysiske

Blomst,

Mens Barbariet hist i staaomsmeddede Arme

Knuser hver yndig Gestalt, Livet ved Musen

modtog.

De tvende Draaber.

Fra Maanenattens Sølvstue
Til Jorden tvende Draaber tye,
Kun een i himmelsk Blanden;
Men faldende de skilles ad,
Den eene sank paa Rosens Blad,
Bed Rosens Rod den anden.

I Stjernetjør og Maanstin de
Saa kjærligt til hinanden see
Bed Elskovs Beretklage:
D glimt igjennem Nattens Slør!
Kun da, kun da jeg ikke døer,
Naar jeg dig seer, o Mage!

Bed Klagen vaagner Vinden op
Dg ryster Rosenbustens Top,
Da løsner sig den eene,
Den falder til den anden ned,
Bed Jordens Barn, i savnløs Fred,
De atter sig forcene.

Den unge Digters Klage.

Lig en Drøm, min Foraarsblomst er funden,
Frugten af! for Tiden falder af;
Dybt i Afmagts qualme Afgrund bunden,
Gaaer jeg levende ned i min Grav;
Døden paa mit Liv sin Skygge kaster,
Til Forgjængelse mit Væsen haster.

Ja! min Kraft er brudt, mit Haab er skuffet,
Hvad har jeg opnaaet og hvad fuldbragt?
Tidens Haand for tidlig mig har truffet
Og jeg falder for den blinde Magt.
Solen derfor ikke vil staae stille!
Andet Liv om Undergang vil spille!

Er det saa, Natur! at du indfrier
 Løftet, du mig gav om Hæld og Værd,
 Da ved Buggens søde Melodier
 Alt du quod om Fremtids Sang og Færd?
 Saa, Natur! retfærdiggjør du siden
 Blomsten ved den modne Frugt i Tiden?

Bort fra Verdens Glimmer jeg mig vendte,
 Og mod Meeningen jeg Dyrer bød;
 Run for dig mit unge Hjerte brændte
 Run fra dig mit bedre Liv udfød;
 Henrykt skued' jeg fra dine Høje
 Alle Kunsters Rige for mit Dje.

Hvad mig dengang Musen aabenbared',
 Meldte jeg i mangen uvant Sang,
 Dog min Barm det Herligste bevared',
 Talen var min Genius for trang.
 Kunde jeg med Solens Straaler male!
 I Naturens Symphonier tale!

Alt jeg ikke fuldendt kan udtrykke

Hvad en himmelsk Røst i Barnen sang,

Alt selv ei mit elskte Mesterstykke

Sig til Idealets Høide sang,

Alt min Skabelse fra mig vanslægtet,

Denne Qual jeg ei at tolke mægter!

Al! i alt det Ypperstes Beskuen

Brænder Skjalden, liig det tændte Beed:

Op til Stjerneriget stiger Luen,

Afken viser Brandens døde Sted;

Guderne af budne Offer tage,

Jordens Deeles blive kun tilbage.

Og hvad kan da Verden den tilbyde,

Som til det Fuldkomne sig opsvang?

Kan det Rige ind i Tiden bryde,

Som tillokker os i Skjaldefang?

See den, som igjen fra Idealer

Ned i Tidens tomme Mørke daler!

O Natur! hvi lokkede din Ynde

Mig til Kunstens magisk-skønne Land!

Grumme Kunst! hvi tændte du en Brynde,

Som kun alle Himle slukke kan!

Åh! for tungt med Savnets Drusplage

Vøder jeg for hiine Digterdage!

Sandhed kommer, Tryllesløret falder,

Længer Drømmen ei beruser mig;

Myndig Manddoms hjertelelse Alder

Kold modstaaer, hvad Verden kalder Svig,

Og med Tiden mine Ungdomsdrømme,

Brag af mit opløste Liv, henvømme.

Digterkrandsen skal du engang finde

Hist i Længsler's idealfke Land;

Borgerkrandsen skal du ogsaa vinde,

Himlens Genius og Jordens Mand;

Kunsten skal din lave Færd forskjønne,

Og det Skønne skal det Gode lønne."

Sang ei saa den sniggrende Sirene,
Haabet, i troskyldig Ungdomstid?
Salig alt jeg drømte at foreene
Det, som kun omfavner sig i Strid;
Livets Ender jeg at knytte prøved
Og min Kraft i Sejerskampe øved'.

Stort, af tvende Verdner, var mit Rige,
Grændseløst mit Levnets Udkast var;
Snart jeg saaes i Kunstens Flugt at stige,
Snart jeg, styret, Borgerlænker bar;
Gjennem Phantasie og Trællevane,
Gjennem Jord og Himmel gik min Bane.

Men for vidt og bristende udspændte
Sig mit Livs for kunstigt spundne Traad,
Lig en Alterild, min Aand udbrændte
Og min Marv opløste sig i Graad:
Viid, og glem det aldrig, Dødelige!
Jugen saae ustraffet Skjønheds Rige.

Som et Fortidserts fra Grubens Indre
Om en anden Verden Vidne bær,
Jeg endnu med mangen Gnist tør tindre,
Men min Herlighed forsvunden er;
Lig en henrykt Martyr, lagt paa Baalet,
Har jeg af! mit Helgenliv udstraalet.

Vil det, svage Dødelige! ingen
Styrter begge Verdens Skilleræg,
Ingen knytter Billedet til Tingen,
Ingen Idealet til dets Præg:
Mellem Syn og Eje svæver Livet,
Vælg — thi kun det eene dig er givet.

Vil du, herlig, Jordens Lænker bryde?
Bliv ved Længsels Lidelser en Gud!
Vil du kun af Tidens Frugter nyde?
Fred med dig, dog sluk din Fakkel ud!
En skal trække og en anden skabe,
Alle skal vi til Naturen tabe.

Ved Seraphines Fod.

Kan jeg være saa rolig paa Lykkens øverste Spidse,

Hvor, som Biergtoppen højt staaer i en usynlig Sol,

Alt min Vland sig forklarer i andre Verdeners Straaler?

Alt det Ypperste er roligt, thi sejret det har.
Hvilende, Havet kun viser den himmelloddede
Dybde,

Kun i den rolige Barm synker det Herlige ned.

Her ved din Fod, Seraphine! i stum Henrykkelses

Kjæde,

Gudernes Øverste liig, hylder som Skjæbne jeg

dig.

Dage kommer og gaaer, paa Blomster Frugterne

følge,

Men det Bestandige slaaer rundt om os begge

sit Favn.

End kan ingen af os det Følte i Tanken gjentage,

Thi ei nogen Forstand maaler, o Hjerte! dit

Dyb.

Trækfuglen. 642

31 Marts 1805.

Lokkede ved Solens Smil,

Komme Fuglefarer,

En forud med Længsels Til

Hen i Binden farer.

Løb, du liden Trækfugl, løb!

Intet Græs og intet Løb

Sig om Sjælund slynger.

Sødtberuust af Lysets Gud,

Den paa Greenen gynger,

Dg med spæde Lyd forud

Baar og Elskov synger.

Ved den underfulde Sang

Brat en Martsviol udsprang,

Saae sin Ben og døde.

Men da Blomst og Gjensvar ei

Rundt dens Toner møde,

Dg den korte Middags Maj

Hastigt vil udgløde,

Syg, med Bingen hænger den,

Dg mod lunkne Syden hen

Lyder af! dens Klage:

Over Glette, Bierg og Søe

Flei min Længsel fage,

Derfor maae jeg eensom døe,

Uden Ven og Mage.

Al! hvi-hasted' jeg forud,

Alt bebude Blomsters Gud

Og de fejre Dage!

T i d e r n e.

En Elsker lig, den heede Sol neddaled'
Dg efterlod en Rose sig til Minde,
Som for Naturens Længsel den afmaled'.

Saa rød den stod paa Vesterbiergets Tinde
Dg i en overjordiff Lue brændte,
Som alt for snart for Diet maatte svinde.

Mit tankefulde Blik mod den jeg vendte
Dg vilde alt dens Undergang beklage,
Jeg jo hvert Dieblif den maatte vente.

Da faldmed' og de store Blade fage
Og spredtes fiernt og nær paa Land og Bølge,
Kun Stikken, Bierget, eene blev tilbage.

Men mine Taarer, hvad jeg ei vil dølge,
Med barnlig Fylde ned ad Kinden fløde,
Dog var en stor Idee i Synets Følge.

Saa sandt, Romanzia! din Aftenrøde,
Som Jord og Himmel underfuld forgylded',
Men snart i Nattens Skjød Naturen døde.

Først Hella's Genius, hvem Verden hylde',
Paa Jorden reised' Kunstens høje Troner
Og Formen med Guddommeligt udfylded'.

Da Guderne med Septere og Kroner
Saaes frem af Elementerne at stige,
Til Himlen løstede paa Hymnetoner.

Dg som det Skønne og Guddommelige,
En Tvillingsblomst, mod Stierne sig hæved',
Blev Jordens Dyrker Gunders ædle Lige.

Nu mod Ideens reene Eter snæved'
Det lette Liv, opløstet over Trangen,
Dg det Undværlige til Lykke kræved'.

Meer end Natur gjenlød i Digtersangen,
Paa Steenens Haardhed Skjønheds Maanskin
hviled'
Dg Hjertet banked' efter Lyraflangen.

Dg snart fra Kunstens bedre Verden iled'
Den blide Rhythmus til det Virkelige,
Til Livet, ligt et Kunstværk, yndig smiled';

Mens høit til Himlen Haabets lyse Rige,
Paa Hymner og paa Længselsfulke baaren,
Det Virkelige Virakdust, saaes stige.

Lovsungen Tid, som lys og blid, lig Vaaren,
Hver Skjenhed og hver Glæde trofast tient,
Endnu til aldrig opnaaet Mønster kaaren:

Din Sol gik ned — med Nordens Kraft foreente
Sig Sydens Vude til en anden Alder,
Som mandig kjæmpede og barnlig meente.

Romanzia! da fra dit Die falder
En sælsom Aftenrøde paa Naturen
Og Aanders Rige ned til Jorden kalder.

Imellem Sydens Stierne og Arcturen
Det Underfulde sig gigantisk hæver
Fra Jordens Kjerne op i Luftasuren;

Og højt som det, paa Kraftens Spidse, svæver
Det stærke Liv imellem Drøm og Fare,
Mod Himlen smilende imens det bæver.

Da Korsets Helte i en hellig Skare

Bidt over Hav og Forbjerg, Drk og Mose

Mod Dagens Porte Himlens Banner bare;

I Elfskovs luttrende Apotheose

Hver Dame Himlens True lig blev funden,

Blant Riddersværd en tornevogtet Rose;

Med Heltedaaden Sangen gik forbunden,

Og Sværd og Harpe at samklinge lærte,

I samme Haand af samme Krands ombunden.

Forhaante Old! fordi dit store Hjerte

Slog højt mod Himlens Barm og Kjempestyrke

Fremstod i hver din Daad og Fryd og Smerte.

Dit stiernefulde, billedrige Mærke,

Da Beemods søde Graaddug turde rinde,

Hvor Nønt mod Eftertidens klare Tørke!

Hvor stor din Kraft, som høit fra Farens Tinde
Hver Kraands bortrev, mod de nedstunkne Glæder,
Som kun i Levnet stækket Liv kan finde!

Ja! skøn med Kors og Glavind du fremtræder,
Af begge underfulde Blomster springe,
De synes groete paa ukjendte Steder.

Til Kraands de yppigt om din Hjelm sig svinge,
Mens Aander, Engle, Feer, Sylfer stige
Af Ralkene med Sommerfuglens Binge
Og stifte, o Romanzia! dit Rige.

S o n n e t t f r a n d s.

I.

En Vindsedag, da Solens unge Straaler
Alfaders Smil til Jorderige bare,
Dg Blomsterne saa sødt henrykte vare,
At tomme de opladte Viraktsaaler:

Run Dig, med hvem sig ingen Skisnhed maaler,
Run Dig jeg saae i Templets fromme Skare;
Frit stirrende, jeg aned' ingen Fare
Dg derfor nu med Føje Straffen taaler.

Dit Lyse Die syntes mig at være
Den Sol, som straaler i det andet Rige,
Hvor Smillets Blomst staaer evig uforkrænket.

Thi maae en Længsel mig fortære,
Til Livets klare Spidse maae jeg hige,
Skjøndt lig en Fange, dybt i Mørke bunden.

II.

Vi sidde tause, som i henrykt Dvale,
Til Telt Jasminen rundt om os sig hæver,
Imellem Elskovs Haab og Frygt jeg hæver
Og til et Suk blev velbetænkte Tale.

Da Solen i sin Rosengrav maae dale,
I Østen Lysets Arving bleeg sig hæver,
Og ned fra Mattens brune Lokker svæver
En dugfuld Biftning til Naturens Svale.

I stum Henrykkelse mod mig hun hælder,
I hendes Øie seer jeg Maanens Billed',
Saa sidde vi, som skillede ved Mæle.

Men brat paa hendes Kind en Taare triller,
Med denne min sig blander, uadskillet,
Saaledes og sig blande vore Sjæle.

III.

Deroppe, hvor den hemmelige Kanke
Sig huusvant om de klare Ruder vinder
Dg Ebletræet vist nok Glæde finder,
Saa megen Blomsterpragt at sammensanke:

Deroppe, skønne Billed! søde Tanke!
Hun blunder nu med lueheede Kinder,
Mens mangen Drøm for hende Arandse binder
Af Blomster, som ei staae i Livets Stranke.

Kun Maanen, med den Blundende alleene,
Om hende slaaer de kolde Straalearme
Dg luftigt Kys paa Barm og Mund tør trykke.

O turde jeg med dens Gestalt foreene
Min Ungdomskraft, og dette Hjertes Barme,
I Guder! hvilket Bæsen! hvilken Lykke!

IV.

Sneehvide Liin! nedtrykte Svanehynde!

Hvor hendes Aande Luften rundt forsøder,
Naar her bag Mattens Forhæng sig afføder
Et Billed' af min Elstes skjulte Ynde!

J opholdt Indtryk her sig tør forkynde
Hvad intet Die under Solen møder;
Af den ambrosiske Natur end gløder
De hvide Liin, det bløde Svanehynde.

O meer end Billed' af den Elskelige!
Du indholdsfulde Tomhed, varm af hende!
Den uberørte Møes affødte Datter!

Jeg kan fra denne Helligdom ei vige
Og maae afgudisk for et Bæsen brænde,
Som af! forgaaer, saasnart jeg det omfatter.

V.

For hastigt atter Dag og Nat sig skille:

Lie, Lærke, som den unge Dag bebuder!

Løv, Morgenglands, som giennem hiine Ruder,

Alt røre hendes Djelaag, fremiler!

Hvor sødt og yndigt i min Arm hun hviler!

Halv sunken ned i de nedtrykte Puder,

Paakalder him i Søvnne Elskovs Guder

Dg med mit Navn paa Læben salig smiler.

Hvor sødt og yndigt i min Arm hun blunder,

Mens alle Lokker, flaggrende, løsbundne,

Lig Guldets Aare, ned ad Barmen strømme!

Forhal, o Dag! endnu i faa Sekunder,

Alt først jeg Mindet om den nylig svundne

Dg Haabet om den næste Fryd udtømme.

VI.

Det er opnaaet — hvad jeg saa heedt begjærte
Kronion naadig til mit Favn nedsender;
Det er opnaat — i højt udstrakte Hænder
Jeg atter Tak for Verdens Konge bærer.

Men hvilken Kunst og hvilken Blissdom lærer
At holde fast ved Følelsernes Ender?
Ham priser jeg, hvis Attraa varig brænder
Dg ei gaaer ud, fordi den ei fortærer.

Derpaa med Føje Guderne man mærker,
At aldrig deres Eje vorder mindre
Dg Evigheden ung og ny dem favner.

Men rundt om os forgaae de største Værker,
Lhi størst er Undergangen i vort Indre,
Dg alt hvad her, end udenfor vi savner.

Hymne til Vandet.

En Gud mig bevæger foruden Nist
Dg vældigt mig byder at synge,
Men raader, hvad kaarer jeg her eller hist
Med digterist Krands at omflynge?
Jeg ærer Guder's og Mennesker's Krav,
Dog kroner nu Sangeren dig, o Hav!

Azurne Jomfrue, Himmelen's Brud!
Paa Barmen du bærer dens Billed'
Dg breder saa længselfuld Armene ud,
Fra vinkende Brudgom adskillet;
De Elskov'sfulke, som dig undflyer,
De stige til Himlen, vi kalde dem Skyer.

Du Kjærlighed er, thi du tager Gestalt
Af Alt hvad dig, Flydende, favner,
Og atter vil du omfavne Alt,
I standsende Bredder du favner;
Det selviste Enkelte hader du,
Til Alforeeningen stræber din Hu.

Den store Forløsnings findrige Pandt,
Utalte til Gæt du forbinder,
Hvo veed Draabernes Tal, som i dig nedrandt?
Hvis Die den enkelte finder?
Thi Draaber, Kilder og Elve bortdøse,
Salig hengivne, i favnende Sø.

Du til Forhærdelsen smiger dig tro,
I dit Favntag vil du den smelte,
Den trodsige Klippe har ingen Ro,
Du vil den som Bølge henvelte;
Ja, med dit cirkelnde Favn du omsnoer
Jorden fra Pol til Pol, som et Noer.

Sangværdige Vand! utømt du udgaaer
Fra Havet i tallose Aarer,
Paa Naturens Kind du som Roser udflaaer,
Af Menneskets Døie som Taarer,
Dog aldrig opholder dig nogen Gestalt,
Du stræber igien til det formløse Alt.

I stille Længsel du drager mig til,
O Evigheds jordiske Lige:
I Bølgenes gjennemfigtige Spil
Mig vinker et hemmeligt Rige.
Hvor saligt maae det ei være der,
Hvor ikkun det Heele Formen er!

Selv hiffet, hvor Formen ved iistakt Pol
I Favn dig, Forhærdede, tager,
Du vaagner af Døden for nærmere Sol,
Det Heele sit Tabte tildrager,
Thi strider du med Forsteeningen,
Fælder Taarer — og dør igien.

Dig kroner jeg, dig, forgubede Vand!

Naturens Liv og dens Længsel!

Og skuer saa tidt fra Breddernes Rand

I Bølgenes glimrende Trængsel:

Den ene kommer, den anden gaaer,

Himlen i dem sine Stierner saaer!

Til Sønnen,
efter tre Døgn's fuldkomne Søvnløshed.

1807.

Jeg svang mig til Tyrannens Trone.

Hans Purpur farved sig i Blod,

Til Perler størked' i hans Krone

Lallose Undertryktes Graad.

O lad til Qual ham evig vaage!

Kom, Søvnløsheds Erinnis, kom!

Omsonst! der sank hans Dienlaage,

Han er i Søvnens Helligdom.

Jeg stæeg fra kronet Last til lænket

Blant Jordens fæle Afstump ned.

Der laae Misdæderen nedstænket

Dybt i dit Svælg, o Haabløshed!

Med Hulens Skimmelkrands i Haaret

Og Skjæg, ligt Fortids Bedbend, han,

I Dødens Forgaard selv bedaaret

Uf Søvn og Drøm, sig fryde kan.

Følg, Muse, hen til Aandens Svimmel

Bed Intet tankens Bndløshed!

Hen til den Albønhørtes Himmel,

Hans Hjerte fredløs banker ved!

O sec! En Smiggrer, Sønnen vinder

Endnu i denne Krands se sin,

Og sagte Tvivlens Net løsbinder,

Som labyrinthisk hilder hin!

End følg til Banvids dybe Grotte,

Udødelige! uden Gru,

Hvor Livet som et Båndfald maatte

Nedstyrte i opløste Nu:

Sku her, hvor Qualen selv gaaer under

I bred - og bundløs Sjæl igjen,

Og Tankechaosvirvlen blunder,

Mens Sønnen binder Hændelsen!

Om Mordets Blodplet ved mig klæbed

Og Samvids Dom min indre Fred

Med andre Verduers Rædsler dræbed,

O Søvn! maaskee du daled' ned.

Men af! fordi jeg eengang loved'

Med fridigt Blik at skue dig,

Useet tilbedte Gud! du loved'

For evig at forlade mig!

Uslukkede Bevidstheds Lampe!

Glimt i min Barm af Helveds Glød!

Gigantisk Liv i fredløs Krampe!

Forsærdelige Baagenød!

Magt, som i trende Drusnætter

Paa Søvnløshedens Marterhjul

Til ironisk Qual mig fletter —

Hvor finder jeg for dig et Skjul?

Hist staaer, o Gru! den Gyselige,

Som ablet blev, da Hendelsen,

Indsluppen i Bevidstheds Rige,

Fornuften greb og skjænded den.

Vampyrisk surre hendes Binger,

Hold fast ved dig, min stærke Vland!

Hun i sin højre Kloden svinger,

En Straakrands i sin venstre Haand.

O Søvn! som, naadig uden Skranke,
Selv Banvid, Dødsangst, Anger, Tvivl

Og fredløs frydberuust Tanke

Sødt stiller ved dit Maanesmiil!

O Søvn! som blant Olympens Guder

Vh, som i alle Blomsters Pragt

En useet Natviol, bebuder

I Mørket kun sin søde Magt!

O trefold hellige, paakaldte,

Trefold tilbedte, blide Gud!

Hvis stille Skyggetempel hvalte

Sig over Alnaturen ud —

Kom med din stjernekrone Moder

Og tryk mit matte Dje til,

Hvis ikke, selv din grumme Broder

Snart over mig forbarnes vil!

Elskovsbaalet.

Til Hjortelund rider en Riddermand
Med Frender og glimrende Følge,
Hans Nytte gaaer over det grønne Land
Og over den blaaende Bølge:
Men hvad er Navnkundigheds smiggrende Røst
Mod et Elskovsuk af en Jomfrues Bryst?

Den Pillegrim ganger sig træt og lam
I Ridderens ældgamle Skove,
De Karper mylre saa tykt i hans Dam,
Paa Markerne mylre hans Plove:
Men hvad er al Jordens Grøde og Guld
Mod et Kys af en Jomfrue, deilig og huld?

Syv hundrede pløje den Ridders Jord

Dg skue tidt op til hans Slotte,

Syv hundrede sidde derinde ved Bord,

Saa gjerne de Sværdene blotte:

Men hvad er den Vældiges styrende Magt

Mod Elskovs Lænke, om Hjertet lagt?

Hvor Jorden er grøn og Himlen er blaa,

Hver Vedling af Elskov skal gløde,

Thi lader Herr Erland til Hjortelund staae,

Den deilige Signe at møde;

Med talende Øje, med rødmenende Kind,

For hende træder den Vedling ind.

Hun ydmyg sig reiser, lig Markens Viol,

I frygtsom Undseelse bøjet;

Han brænder for hende, lig vaarlige Sol,

Dg taler saa kjærligt med Diet:

Da springer det favreste Blomster ud,

Hun bærer, hun smiler — og er hans Brud.

Da Gjæste sidde ved Vin og ved Mjød

Dg frydes i Hjortelunds Sale;

Den Brud nedstirrer saa bly i sit Skjød,

Thi dristig er Ridderens Tale;

Gødt spøgende, drikker han hende til,

Dog en Taaresty staaer for den Deiliges Smil.

Da hælder han sig til den blussende Kind

Dg hvidsker blant Røser, som Vinde:

D siig! hvi er du saa mod udi Sind

Dg hvi rinder Taaren paa Kinden?

D see dog, (hun stammer) Luen saa blaa

Ud af din Alvindsmænds Tisse staae!

Lad stande den Lue, saa blaae eller rød,

Medbeileren selv den fortære!

Ds varsler den hverken Nød eller Død,

Mit Hjerte en stærkere nærer,

Den stedsse brænder, som Solens Ild,

Dg skal overleve dit deilige Smil.

Mørk sidder den Ubindsmand lige for
Dg bider i blaalige Læber,
Hans Harme foragter det flygtige Ord,
Som, svindende, saarer, ei dræber.
Han beiled' omsonst til den færeste Mø,
Thi sværger den Nidding at begge skal dø.

De Gjæste sidde til Midienat,
I Bægeret Tiden sig delger;
Men Brudgommen, længselfuld, reiser sig brat,
Den jublende Skare ham følger;
Bed Luurenes Klang og Faklernes Blus
Han Bruden hjemfører til eenlige Huns.

Det staaer, indviet til Elskov og Fred,
I Lundens dybeste Skygge.
Rundt drysse Træerne Blomster ned
Dg Sangfugle Reederne bygge.
Der dølmer Smerten i Hjertets Saar
Naar Linden grønnes og Bogfinken slaaer.

Der fører Herr Erland den Bævende ind,

Alt Følge han sender til Slottet;

Der seer han ved Maanens blufærdige Skin

Den hvideste Lillie blottet;

Der beder han dristig, der nægter hun mat

Og rødmer, skjøndt useet i dølgende Nat.

Omfavnede, synke de ned i Blund,

Dog vaager den arge Forræder,

I Elskovs hellige, tiende Lund

Han let paa Godspidsen træder,

Og fuld af Forbrydelse er hans Barn,

Og fuld af Død er hans grumme Arm.

Medbeileren speider det eenlige Huns,

Hans Trælle blive tilbage,

Han selv oppuster det mordiske Blus

Og synes i Mørket en Drage;

Han lokker Døden af Flint og af Staal

Og tænder Huset til Elskovsbaal.

Dg da nu Luen, indhyllet i Qvalm,
Lig Snogen i Græffet, hvæser,
Dg da nu Binden, i Alsp og i Alm
Opvaagnende, vildt den opblæser:
Det suser som Jdøløse, saa varslér hun,
Ung Erland, stat op af Liin og af Duun.

D sov dog, du Sæde, du Hulde, sov ind!
Saa luun er den favnende Pude;
D sov! Thi det er kun den natlige Vind,
Som suser i Almen derude.

Saa slaaer han om hende sin kjærlige Arm,
Hun trykker sit Hoved til Unglingens Barm.

Dg da nu Branden sin røde Kam
Opløfter og Egnen opklarer,
Hun vaagner i Angest og atter ham
Med bævende Stemme advarer.

Baagn op, ung Erland! det brænder alt meer,
I Almen derude hvert Løb jeg seer.

O sov dog, du Søde, du Hulde, sov ind!

Saa sødt ved din Side jeg hviler;

O sov! thi det er kun Fuldmaanens Skin,

Som lyst gjennem Skyerne smiler.

Og over den Vævendes Ansigt han brat

Piinene slaaer og hvidsker god Nat.

Og da nu Branden, alt meere nær,

De hvidelende Toppe ndstrækker,

Hun ængstelig kaster sig hen og her

Og atter den Blundende vækker:

Baagn op, ung Erland! det bliver saa heedt,

Bort Leie mig synes af Luer reedt.

O sov dog, du Hulde, du Søde, sov ind!

Sov tryk i den rolige Reede!

Min Aande det er, som onspiller din Kind

Med Elskerens brændende Heede.

Saa trykker han paa den Løvlendes Mund

Et brændende Kys og synker i Blund.

Men da nu Ilden af Bæggen slaaer ud

I blaalige, knyttrende Flammer,

Med Døden i Hjertet, den anende Brud

Fra Leiets opfarer og stammer:

Nu op, min Brudgom, min søde Gemal!

Alt Luen slaaer ind i vor Brudesal.

Fra Leiets han springer saa modig og fort,

Med Ilden han agter at stride,

Mens hun fra hans Ansigt blæser den bort

Og trykker sig tæt til hans Side:

Som Klippen i Havet, han haard og stum,

Hun hænger ved ham, lig Sølvørstum.

Da Eljebnen han skuer, han raaber ud:

Her Luen og Mordet dernede!

Men højt i Himlen en straffende Gud,

Som skuer min antændte Neede!

Her frelser ei Taarer, her frelser ei Staal,

Døe, Søde, med mig, det er Elskovs Baal!

Da stønner den Dnime: o Marter! o Qual!

Som skaaner for langsomt at dræbe!

Min Læbe brister — o søde Gemal!

Alind kjøligt paa bristende Læbe!

Alind tidt og kjøligt, imens jeg mit Haar

Over dit glødende Ansigt slaar.

Med Haaret hun dækker hans Ansigt til,

Hans Alande den Mårtrede kjøler,

Da bliver selv Luen medlidende mild,

Med bortvendte Toppe den nøler,

Men Taget styrter i knusende Fald —

Belsignede Død! du er uden Qual.

Til Baaren.

See! der er du,
Med din Straalekrands,
Din Urne fuld af Dug,
Baar! elskede Baar!
Himmelske Dugling!

En Straale kun
Til at oplive mit Indre!
En Draabe kun
Til at gænge mit Indre!

Mindes du,
Da jeg ved Sundet,
Blomstrende, som du,
Brændende, som du,
Morgenens aanded' ?
Eller og dykked'
Ned med din Sol
I det hvilende Hav ?

Mindes du end,
Da ved tyrreniske Kyster
Til dit Rommes Fest
Med Guldæblernes Blomst
Trist jeg mig frandsed' ?
Eller ved Adria,
Da jeg ved Adria
Stirred' paa Vølgen,
Som skulped' herover
Fra Grækenlands Kyst ?

Da, o da!

Det andet Livs

Sangsalige Toraar

Gik fra mig ud.

Da blev Naturen

Ekjen, lig min Attraa,

Da blev hvert indre

Dyrkede Billed

Udenfor til.

Men nu!

D kjøl mit Martorsuk!

Ikke formaar jeg

Meere at skabe

Hvad jeg begiærer.

En Gud hensegner,

Over ham styrter

Hans grundløse Verden!

Himmelske Ungling,
Min Dedsengel vær!
Tryk din Straale
Som Dolk i mit Hjerte!
Ræk mig Gift kun
I Blomsternes Kasse!
Venlige Ungling,
Befrier vær!

Til Lidelserns Charis.

Højt over Jorden Skønheds Sæde

I Formers stille Rige staaer:

Naar Lidende for det hentræde

Og blotte de modtagne Saar,

Urania til dem nedsmiler

Og Qualen selv med Ynde hviler.

O søde, vellystfulde Smerte!

O bange, smertefulde Lyst!

Du blide Beemod, som mig lærte

At fly for Lindring og for Trøst!

Ublandet Glæde intet ejer,

Som din Tvetydighed opvejer.

I Morgenrødens Purpursale

Du sanker lette Taarer op;

Dit Suk er Sefirs kjæle Tale

Med Jonfruens spæde Knop;

Dit Blik et Glimt fra Stjerneris Riger,

Som stedse mod sit Udspring stiger.

Medlidenhed, den Ejegode,

Dig i sin Blidhed synes lig,

Dog boer hun kun paa denne Klode,

Til Himmelen du hæver dig;

Hun deeler ikkun jordist Smerte,

Du Himlens Fryd at deele lærte.

Kun Glædens Ideal sig hæver

Forklaret, i din Maaneglands;

Kun Haabet, som mod Lyset svæver,

Og Mindet, med den glemte Krands;

Dit Suk den første Flugt fremdriver,

Din Graad den andens Blomst opliver.

De skønne, ædle Sjæle kjende

Dit mystiske Forsonersmiil:

Naar Længsels reene Luer brænde

Og Jorden fly med ædel Siil,

Bed elsket Graad, velkomne Sukke,

Du Smerten kjæle vil, ei slukke.

Thi ikkun den, Naturens Vnde

Berøres, dog ei saares af,

Den, Sanziøs Engle hist forkynde,

Rundt støttede ved hellig Grav,

Den, som i yndig Vagt med Lykke,

Sin Piil i rolig Barm tør trykke;

O Himmelske! kun denne ømme

Bedrøvelse tør møde dig:

Da tør du Himlene neddrømme,

Da, Hellas' Marmorguder lig,

Du tør med det Guddommelige

Let blande Sorg og Fryd tillige.

Nært, smiler du ved Skjebnens Side
Dg leger med dens grumme Spyd;
Du svæver, Lidelsens Sylfide,
Blidt lindrende, om Taaret Dyd;
Selv Martyrbaalet dig ei truer,
Du staaer ukrænket i dets Luer.

I Nonnens hvide Celle svæver
Du til den fromme Længsel ind,
Dg i vellystig Andagt hæver
Fra jordisk Vnde Meens Sind:
Sødt Kirkens Amor hende saarer
Dg til Jehovas Brud udkaarer.

I Skjaldens Barm du Sæde tager,
Du aander Vellyd i hans Røst,
Dg skjendt med halcyonske Klager
Han flaggrev langs med Tidens Kyst,
Dog liig en Sydfugl, snar han iler
Den Baar forud, som evig smiler.

O vær mit stille Livs Veninde

Dg lad mig, din Udskaarne Lige,
Paa Jorden være Bud og Minde

Om Frem- og Fortids Himmerig!
Thi Himlen dig er skjænket vorden,
Dog Lykken ikkun ejer Jorden.

End vær min stille Døds Gudinde!

Forsød den sidste bittre Skaal,

Dg lad mig al din Lise finde

I Helgen- og Forsonertaal!
Lad, pustet op ved dine Sukke,
Min Blomst i Himlen sig oplukke!

Til Septembermaaned,

1804.

Milde September, o siig! hvorfra din vaar=
lige Vnde?

Hefstigst er Glæden vel naar vi ei ventede
den,

Men vi vil nu saa gjerne ved Tanken det Kjær=
komme fængsle,

Under dens Fornhynderskab Hjertet, det øds=
lende, see.

Ei som en aldrende Mand — med Unglingens
glødende Mine

Rækker du os din Kurs, randfyldt med Frugt
og med Blomst,

Dg paa din Skulder sidde smaae Fugle, som
synge og næbbes,

Er det alt Foraar igjen? spørger den veks-
lende Sang.

Kig paa Spørgsmaal og er, o September! min
søde Forundring,

Digtre med Guder selv tage saa nøje det
ei.

Springer det modnede Aar den brantne Alder-
dom over,

Knyttende Manddom paa ny til den frem-
blomstrende Tid?

Har du i Jupiters Sal, hvor Tiderne danser
om Tronen,

Fra den blussende Vaar røbet den evige
Blomst?

Eller kasted', da lige han Dagen og Natten af-
vejede',

Zeus med Lune en Krands hen i den natlige
Skaal?

Sig, hvad bebuder det Under? Et andet Rige
paa Jorden?

Markens frivillige Frugt? Barmens ustraffede
Lyst?

Mejens Trionshjul, med Menneskeheden om-
hvirvlet,

Staaer det stille engang? Sluttes der endel-
lig Fred

Mellem de tvende Magter, som styre Verden,
og tage

Chronos, Astræa og Pan atter det elskede
Spiir?

Da var der Fred paa Jorden og Uskyld i Hjer-
tet, da hastede'

Attraa og Nøje omknap gennem hver lykkelig
Barm.

(Stedse dog vinder hiin, thi den anden før den
ei kan komme,

Saaledes Nat og Dag følges afverlende
ad.)

Snakksom, o skønne September! jeg bliver ved

denne Forandring,

Og mit ordrige Digt qvibdrer som Fuglen i

Baar,

Thi, o milde September! du gavnmild, som

Phøbos, mig skænker

Blomster i tusinde Tal til Pieridernes Krands.

Neppe kan jeg opsamle og ordne de skyndede

Gaver,

Og den langsomme Form fatter de Brimlen-

de ei.

Ket saa! forsyn mig meget, før Vinternætter-

ne komme,

Da skal Betænkksomhed nok ordne den bro-

gede Pragt,

Naar ved Naturens Død de hylende Nordvinde

klage

Og som dens Elsker, fiernt Solen i Sørge-

dragt staar.

Den røvede Brud.

Den Ridder stamped' i sin Gaard,
Staldsvenden det fornam,
Og Balmar alt i Bojlen staaer,
Hjst Støvet skjuler ham.

Nu rask, min Ganger, fremad, frem!
Som Fuglen stræk dig ud!
Da skal vi snart opile dem,
Den Røver og min Brud.

Saa skal du staae i lune Stald,
Fra Bidslet befriet,
Dg hun dig daglig klappe skal,
Skal fodre dig saa blidt.

Den Ganger nemmer Herrens Bud,
Som Binger, strækker den
De snelle Been i Luften ud
Dg skyder lynsnar hen;

Dg Ridderen, en Engel lig,
Med Hævnens dragne Sværd
Den blege Voldsmand nærmer sig,
Tgiennem Krat og Rær.

O Svend, hvad reiser Sand og Støv
Dg kommer nær og nær?
Prøv, om du højt i Aspens Løv
Mon skjelne, hvad det er.

En Hvirvelvind, o Herre, snoer
Sig rundt i Støv og Sand;
Hvad eller og en Ørenhjord
Nu drives ind ad Land.

O Svend! det aldrig er en Vind,
Som reiser Støv og Sand:
Min Ridder i sin Rustnings Skin
Jeg klarlig skue kan.

O Svend, en Hjord det aldrig er,
Som drives ind ad Land:
Min Ridder med sit dragne Sværd
Jeg klarlig skue kan.

Den Voldsmand bliver kold og varm,
Han drager Dolken frem,
Og sætter den paa Møens Varm,
Saa skuer Valmar dem.

Stand's, Balmar, stand's, og først her til,

Da viis dit djærve Mod,

Nu stand's, isald du ikke vil

Brat see det elskte Blod.

Thi ved dit Vaabens første Sving,

Med første Legn til Dyst,

Nedsynker Dødens kolde Sting

I dette hvide Bryst.

Du Røver! Midding! Urge Trolld!

Du Snog fra Helsede,

Som suøer sig i en dødlig Fald

Omkring min Elskede!

Dog hvis — det er mit Ritterord —

Du hende slippe vil,

Teg giver dig min heele Hjord,

Med Eng og Bænge til.

Min Egeſkov vel ligesaa,
Hvor ingen Dre Klang,
Derinde hoppe Hjort og Raa
Bed Fuglens muntre Sang.

End giver jeg dig Iſſeſlot
Og rundtom Land og Vand;
Da bliver du den ſtørſte Drot
Og Kongens førſte Mand.

Men Nytt den Boldsmænd ſtrar opfandt,
Og trædſt mod Balmar vendt:
Giv mig din Haand derpaa til Pandt,
Da er den Feide endt.

Alf Sadlen Ridder Balmar ſprang
Og haſtigt nærmed' ſig,
Da Røveren ſin Daggert ſvang
Med modløs Riddingsſvig.

Men lig en Engel midt i Nød
Med Hielpens sikre Arm,
Afvendte Hun den lumste Død
Fra henders Elsters Varm.

Og over den Forbopnes Ligg,
Han faldt ved hendes Haand,
De Elskende omfavne sig
Til aldrig opløst Vaand.

Og Ridder Valmar knæler ned:
Mit Liv er evig dit,
Du har belænet mig dermed,
Dig være det indsi't.

W a a r e n.

End Vinteren sit Hoved løfter
I Sneefog over Fjeldets Top,
Fra Nordens nopts'de Kløfter
Han kalder Stormes vilde Trop:
De hylende Titaner
Ad Lysets steile Baner
Dunstfielde velter op.

Men lig en Flok af Amoriner
Hidviste Bindene fra Syd
Om Polens Drot, med milde Miner
Forstyrrende hans Rjæmpepryd:
I Dunst hans Sneehjelm svinder,
Til Bandsald smeltet, rinder
Krystallet af hans Spyd.

Dg see! ved Baarens første Straaler
En Slægt af Blomster rundt slaaer ud,
De virakfyldte Offerstaaler
Opløste de mod Lysets Gud,
Dg smilende bebuder,
Lig Cyperns Elskovsguder,
Natur er atter Brud.

En ukjendt Magt mit Lys opliver,
Min Barm er Gudens kaarne Hjem,
Han Djets Forhæng sønderriver
Dg vinker skjulte Verdner frem:
Det Enkelte forsvinde!
Gestalterne sig binde
Dg Eenhed samle dem!

I Skovens Melodier taler
Natur med elskede Gemal,
I Blomsterkrift den Dnime maler
Et Elskovsbrev paa Høj og Dal:
I dulgte Sølvraarer
Henrinde hendes Taarer
Med Længsels Fryd og Qual.

Da, fyrig som et Elskerøje,
 I mørke Blaae en himmelft Ild,
 Solguden stuer fra det Høje
 Og Dagen er hans Elskovsmaal.
 Naturen opad stræber,
 Med tusind Blomsterløber
 Hun Lyset drager til.

Og snart i fyrig Aftenrøde,
 Opholdt paa Brudens sømme Bryst,
 Hans Brudgomsfyns saa heede gløde
 Med Hyrdetimens drukne Lyst.
 Dog naar ham Skiebuen kalder,
 Hans Afskedstaare falder,
 I Perledug opløst.

Den store Hyrdetime atter
 Til Brudefesten Tegnet gav:
 Guds Søn med Guds opelskte Datter
 Foreener sig i Jord og Hav;
 Veruist af Elskovs Bæger,
 I hendes Indre præger
 Han Himlens Billed af.

Hvert Støvgran til en Blomst vil blive,
Hvert Lustpust til en Harpeklang,
Og Livet heelt sig overgive
Til Evighed i Svanesang:
Som Lyd af rørte Strænge,
Alguden vil fremtrænge
Af alle Skranks Tvang.

Til Muse.

Atter vinker du mig, forbildet omvankende
Muse,

Med vildt flaggende Haar, Sløret af Stor-
me opfyldt?

Dølg det stirrende Blik, de frampebevægede
Læber!

Bort, Fortvivlede! bort! Furie! ras ei i
Sorg!

Staan mig, o Grummeste! staa! og saar mig
ei i min Smerte!

Gjør min Fryd end til Fryd, dog ei min
Rummier til Qual!

Har jeg derfor afstaaet dig Lykken og Freden i

Barmen,

Alt du som Marteraand nu skal forfølge mit

Spor?

Lad de Døde da hvile! Fremman dem ikke af

Graven,

Og de Levende ej kald til de Jordede ned!

End tilhører jeg Solen, med blomstrende Arme

omflnger

Mig den friske Natur, Haabet mig dandser

forud:

Thi vil jeg Sorgen bære, Fortvivlelsen under

mig binde,

Mægtig jeg leve vil før, overvunden, jeg

dør.

Krigsang for den danske Hær *).

Mel. Wohlauf, Kammeraden, auf's Pferd, auf's Pferd!

I Leding, i Leding enhver, enhver!

Run Leding vort Løsen skal være!

Lad Blodlingen sidde og klynke der!

Han leve, han døe uden Ære!

Men vi drage lystigt i Felten ud

Dg beile til Æren, Soldatens Brud.

For Kongens Krone, for Arnens Glød,

For Dans aldrig kuede Nige,

Ramplystne, forhaane vi Nød og Død

Dg falde maaskee, dog ei vige.

Fast staaer i Slaget enhver paa sin Plet,

Thi Frederik skuer og styrer det.

*) Kronprindsen har befalet denne og den følgende Sang at trykkes og uddeles i Hæren.

Bag ham, Kampbrødre! fremad, frem!

Hans Fjærbuss til Hæder os vinker.

Hvor Kampen er blodigst, der være vort Hiem!

Den alt underligger, som sinker.

Mod Ruglernes Hagel og Sværdenes Lyn

Frem med urokkede Dienbryn!

Frit blomstrer Livet i Felten kun,

Langt fra Yppigheds-krantende Sønner;

Thi lader dem drømme paa Ederduun,

Mens Balpladsen under os drønner:

De finde ej Nøje for lutter Fryd,

Soldatens Løsen er: savn og nyd.

Om Livets Værd den kun tale maae,

Som kjækt det i Kampspil udsatte;

Hvo det Hvide i Dødens Øje saae,

Det herligste Liv kan han fatte:

I Nød og i Fare, i Kamp og i Dyst,

Hvor Kraften er stærst, er den største List.

Thi lader, Kampbrødre! Hær mod Hær,
Dz spille om Livet og Krandsen;
Den Kjækkes uroffrede Tro det er,
Naar han iler til Heltebanden,
At hver en Kugle sin Udskrift har
Og rammer kun den, hvis Navn den bar.

Velan da, Fostbrødre, lystigt frem!

Minuten kun Sejeren skænker.

Skal fremmed Bud vænne vort Hjem?

Vil I slæbe paatruede Lænker?

Nej! før udstrømme vi Livets Bæld

For Kronens Ære og Landets Hæld!

Soldatersang paa Marschen.

Mel. Naar jeg drikker, Amphion!

Raskt igjennem Sommerstøv,
Gjennem Vinterslud vi skride,
Kransede med Skovens Løv
Eller og af Sneefog hvide.
Andre Vejret først adspørge,
Om de sunde være tør!
Aldrig vi for Solen sørge,
I vort Bryst den skinne bør.

Derfor bort med alskens Mag!

Herligt er det kun herude,

Her er Egens Top bort Tag

Og dens Rod vor Hovedpude.

Fra det eene til det andet

Sted vi gaae med munter Aand,

Hi, o Brødre! heele Landet

Er vor skjønnne Garnison.

Undervejs i Bye og Stad

Os imøde Piger smidske

Og, opstillede i Rad,

Sagte til hinanden hvidske:

Hvor de fyre flinkt henile!

Turde de kun blive her!

Kammerater! da vi smile,

Sligt en Krigsmands Glæde er.

Maae vi da det ønskte Maal,
Lystigen vi Hatten svinge,

Drikke, Hurra! Kongens Skaal
Og i Dandsen, Hopsa! springe.
Brave Krigsmænd, raske Gutter
Stedsse finde vidt og bredt
Glædens Skaal og væne Glutter,
Elfskov, Dands og Sang beredt.

Lystig er Soldatens Færd,
Men den herlig er tillige:
Vidt i Straaler af hans Sværd
Trives Fredens trygge Rige;
Kongens Krone han forvarer,
I hans Bryst den nedlagt er,
Gjennem alle Dødens Farer
Der den søges maae, kun der!

Hæd og Hæder hver en Stand!

Og Soldaten dobbelt Hæder!

Tidt med Glæde savner han,

Naar han slaaer for Borgerglæder.

Helt er den, som kan undvære,

Men en Blodling nyde skal,

Derfor først og fremmest Være

Vær Soldatens høje Kald!

Stjernelil.

Der stod en Stjerne i Himmelen's Blaa,
Den glimted' saa underhuld,
Aet aldrig blidere Blik jeg saae,
Thi blev jeg saa længselfuld.

Mig tyktes, at alt det Skjønne var til
Udi dens vinkende Skjær,
Da blev jeg saa stille, o Stjernelil!
Og fik dig saa kjær, saa kjær!

I Blomsterduggen hver Nat jeg laae

Dg stirred' mod Stjernen op,

Indtil det fugtige Morgengraa

Omflaggrede Bjergets Top.

Men siden den Dag jeg Signelil saae,

Forglemte jeg Stjernelil,

Dg søgte ei hisset i Himlens Blaa

Det Hæd, som paa Jorden er til.

Til min Søster.

3 Febr. 1804.

Kun tvende Gange Skiebneen smiled*,
Kun tvende Gange takkede jeg den:
Da jeg til Lejnens Bredder iled*
Og da jeg henrykt saae Hesperien.

Mit Hærd var kun i fjerne Egne,
O aldrig! aldrig jeg dem glemme kan!
Jeg lykkelig var allevegne,
Kun ikke i mit elskte Fødeland.

Saa klaged' jeg — og venligt smilede'
Mig Skiebneen, af! maaskee for sidste Gang,
Da ved din Balgtes Barm du hviled'
Og til en fuldendt Blomst dit Liv udsprang.

Du Gode! Dmme! Blide! Hulde!
Jeg broderlig din Fryd tilegner mig,
Og var det end min sidste, skulde
Den dog ei være mindre kjær for mig.

O gid den Led, som jeg forgjæves
Og længe efterstræbte, worde din:
En Barm, som af Tilfredshed hæves,
Og varigt Havblik i det jevne Sind.

Du stedsse blid og kjærlig være;
Glem ej, at Kvindens første Dyd er Taal,
Mens Manden stræber efter Ære
Og frem sig kæmper til det fjerne Maal.

I ikke mindre milde Skaaler
Afvejede Livets Skaber Kvindens Lod,
Thi blidt hun sejrer, naar hun taaler,
Og finder Himlens Fryd i Dydens Graad.

P a a l d e l s e n ,

den 31 Juli *).

1 D læg din søde Bellud paa min Læbe,

(Saaledes jeg til Sangens Fader bad)

2 Og lad mig ved din Bistand hældig stræbe,

At tolke Daners Hjerter i mit Qvad!

3 I høje Jubellud lad mig forkynde

Fra Træbens Bredde hen til Nordcaps Fjeld,

4 Den ædle Heltekræft, den blide Ynde,

Som skaber Danmarks Hæder og det Hæld.

*) Kronprindsens og Kronprindsessens Formælingsdag.

Bønhør mig, før jeg mindviet synger

Den gode Sags trofaste Frederik,

Som rundt om Riget Hærens Staalgiord slynger

Dg langt fra sejrer ved sit Helteblik;

Som om sit Folk med Arm og Tanke værner

Dg alt ved Røgtet om sit viise Mod,

Tre bundne Felttog værdt, den Frække fjerner:

En Sejer uden Taarer, uden Blod.

Bønhør mig, Sanggud! før i svage Toner

Jeg nynner om Maria Dannebod,

Dg uden Guldmagt alle Musers Kroner

Nedvinker for den fronte Blidheds Jod,

Hvis Smil er Vinket til titusind Glæder,

Hvis Dyd er Maalet for det bedre Kjon,

Naar den med Vindens friske Rosenkæder

Hver Dag fornyer Fredriks søde Len.

Saa bad, saa sang jeg alt — da Gudens Dje

Brat frem af Sorgens mørke Regnsky brød,

Og langsomt ned fra Sangens Tvillinghøje

Bed alle Musers Graad, hans Afslag lød:

O Son! jeg mægter ei din Væn at krone,

Selv Guder's Fryd og Evne har sit Maal,

Og Vellyds Gud har ingen Jubeltone

Bed Fredrik's Sorg og ved Marias Taal.

Lie med Beundring, medens Han kun følger

Sit Kald, at ofres for sit Riges Vel,

Og Hun for Verden ømt sin Smerte dølger

I Taalmod's Smil, som at! kun synes Hæd.

Men o! naar Dannebød ei meere lider

Og Ejegod fra tunge Sorg er fri,

Da syng fra Nutid hen i Eftertider,

Syng Danmarks Fryd — min Guddom staaer dig bi!

Blomstene.

I Dannerkongens yndefulde Have

Seg blant de fagre Blomster heyrnkt gif,
Og heftede paa mangen Vaarens Gave
Med stille Længsel mit forelskte Blik.

Vel saae jeg ei Gudinden der, om hvilken
De tidt sig flette i en herlig Krands,
Dog stode de i fager Pragt paa Stikken,
Udfoldende den reene Farveglands.

Først skued' jeg et aldrig glemt Kjærmind,
Det var saa skjønt i Himlens Farve fladt:
Vil Kongen sig en Blomsterkrone binde,
Da pryder det hans høje Majestæt.

Naar Solen ned i Purpurbølger dukker,

Da Hjertets Vndling, Natviolen sig

Bed Aftenstjernens reene Smil oplukker

Dg duster sødt, den dulgte Omhed liig.

Men naar nu Lysets Gud sig atter hæver,

Da Rosenknoppen i sin Vnde staaer,

En Draabe Dug i den fra Himlen bærer

Dg Baarens Fylde Sommerpragten spaaer.

Blant andre Blomster, som af Solens Lue

Modtage deres Farvestjær og Duft,

Skjøn staaer Nefeda, dog i stille Stue

Den duster heller end i aaben Luft.

Næstved en Martsviol med Blu og Vnde

Sig synes dølge i den rige Pragt,

Chi kun i Skyggerne vil den forkynde,

Hvad Virak Baaren i dens Barm har lagt.

End for mit Blik paa ranke Stilk sig harver
En Lillie i alt sit reene Skjær;
Med Føje mangen Længsel den omsvæver,
Thi trefold synes den Naturen kjær.

Men som jeg stirred', see! en Anemone,
For Gafir nys udsprungen, vinked' mig,
Thi den Ustadige for Hymens Trone
Til den for stedse havde bundet sig.

Saa mange andre Blomster end tildroge
Mit Blik og Hjerter ved et yndigt Smil,
Men syv de alt for snare Klokker sloge —
I Blomsterduften faldt mit Øje til.

Til Bagtaleren.

Bagtaler, frem af Mørkets Huule!

Til aaben Kamp du kalde mig!

Og da skal jeg, du Edderguule!

I Ustylds Rustning møde dig.

Men nu — hvad Skjold kan mig bestjerme

Mod dig, der nedrig som en Træl,

Sig ei med Bryst mod Bryst tør nærme,

Men borer Braadden i min Hæl?

Ha! hvis jeg kun dig turde skue,
Da skulde brat en dødlig Piiil
Fra Digtergudens Søverbue
Dig ramme midt i Dindskabs Smil?

Dog før maaskee ved Skjændsels Vile,
Omstøggerleet af hver Satyr,
Dig, Skumler! burde jeg fremstille
Til Pøbelbærmens Eventyr.

D y m n t r i n g.

Du Øjet løste, Taaren tørre,
Fra kraftløst Fald du reise dig!
Gjenbordigheden vorder større,
Hvor Modet ej forstørrer sig.
Alt lide, Qvinden egner,
Men Manden, end han segner,
Højmodig tale skal.

Foranderlighed væver triller
Paa Jorden Livets Bølge hen;
Det Knyttede sig atter skiller
Kun for at knytte sig igjen;
Og skulde Sorger vare,
Da Glæderne saa snare
Forlade os igjen?

Behersk dig selv, kun da opsig
Du frit det blinde Fatums Magt,
Thi hvo ei stifter egne Riger,
I fremmed Lænke vorder lagt.
Ei Verden sig afstrykke
I dig med Nød og Lykke,
Afstryk du dig i den!

Fra Himmelen blev dig medgivet
Den ydre Verdens Dannestav;
Fra dig udflyder Herkerlivet,
Din Vilje er en Guddoms Krav.
Vov ikke blot at vide,
Vov kjækkere at slide
Fra Tidens Hjul dig løs!

Din Skjæbne dog ei vov at binde,
I Kamp mod den du falde maae,
Og syntes stundom du at vinde,
Da viid, du ej din Skjæbne saae.
Kun Taal kan denne fælde,
Dit Forsvar er dens Bælde,
Dit Smil dens Nederlag.

Stort, herligt er det, at modtage
Hver Skjæbne med et Bryst af Staal!
I Visdoms Æter Vanden drage,
Mens Hjertet bløder, Smertens Maal!
I tvende Verdners Blanden
Som Grændsefjæl, staar Manden
Og smiler til hvert Saar.

Træd hen for dette Marmorbilled',
For denne herlige Gestalt:
Du skuer Niobe fremstillet,
Til Skjæbnen af! hun tabte alt.
Mens hendes Sønner smile
I Leegen, Dødens Pile
Fra Skyen ramme dem.

Det knuste Moderhjertes Qvaler
Og hendes Død i hver en Død,
Ei noget Ord og Skrig udtaler:
Stum stirrer hun paa Skyens Skjød,
Men ingen Taarer trille,
Som Støtten, kold og stille
Hun venter sidste Vil.

D u e p o s t e n.

Spraglede og kjelne Due

Med de silkebløde Fjær

Dg en Hals, som Himlens Due

Svagt kun ligner i sit Skjær:

Hold dig, Bedste, paa min Finger

Med de rosenrøde Kløer,

Kjærlent hæng med dine Binger

Dg din Hersterinde hør!

Venus - Paphia dig kjender,
Du er kjær hiin lille Gud,
Derfor atter jeg udsender
Dig, som Elskovs Sendebud.

Engang før Alciphron sendte
Dig saa lønlig fra sin D;
Engang alt fra mig du vendte
Hjemad over Land og Sø.

Nu igaar han skjuler atter
Dybt i Fiskerkurven dig —
Jeg er en ulydig Datter,
Paphia beskyttede mig!

Sid nu stille, mens jeg binder
Under Vingen dette Brev.
Vidste du, hvor mine Kinder
Blussed', da min Haand det skrev!

Widste du, hvor Hjertet maler

Sig i hvert et Træk, og hvor
Dette stumme Blad udtaler

Meer end nogentid mit Ord!

Seer du vel paa Alintens Skrænte

Hist en Hytte, hvid og grøn?
Tusind Kys og Klap dig vente
Hisset til din Trostabs Løn.

Der Alciphron gaar og tænker

Paa sin Pige, om og tro,
Og med stille Længsel sænker
Hjet hid mod hendes Bo.

Der du Dmme har din Reede

Med de spæde Ungers Tal;
Moderenhed da dig lede
Sikkert i dit skønne Rald!

Lad de vilde Fugle ikke
Fra din Bei aflokke dig,
Markens grove Frø at pikke,
Sligt for dig ei sømmer sig.

Heller ikke dyp din Binge
Ned i Vølgen's kolde Bad,
Ik! da vilde du kun bringe
Et forrebet, plettet Blad.

Derfor, Omme! først du tage
Disse Guld Korn til de Smaae,
Og af denne Skaal inddrage
Vølgen's kjole Himmelblaae.

Saa! og nu du end betænke
Hvor min Ven vil fryde sig,
Og i Hast fra Brev og Lænke,
O hvor hastigt! lese dig.

Nu afsted! Nu? vil du ikke?

O du alt forkjælet er!

Nei, den flyver, mine Blikke

Diner ei den Snelle meer.

Kong Hadding.

Et Eventyr.

Kong Haddings Blik kun Rædsler møder,

Rundtom hvert Syn ham Uheld spaaer:

Paa Flugten røde Skyer bløder,

Vidt Stormen gjennem Himlen gaaer;

I Aftenrøden Havet gløder,

Ligt Verdens dybe Banesaar —

Al Tangetaarnets Rist han stuer

Beemodigt ind i Solens Luer:

„Ha! gid som du, o Sol! jeg døde

I Glandsen af mit eget Blod,

Mens Skjalde ved min Aftenrøde

. Henrykte til min Lovsang stod!

Men ak! i Fangetaarnets Dde,

Med bunden Arm, afmægtigt Mod,

Er Nat paa mine Djenlaage

Dg paa mit Levnet Glemsels Taage.

Hvor er mit hvasse Sværd, begavet

Med den Berørtes visse Fald?

Mit Skjold, med Billeder paa Havet,

Paa Snækker, Rjæmper, Dal og Hald?

Mit guldne Bæger, fiint udgravet?

Min Harpe, ak! min Viv og Skjald?

Fortvivlende, jeg Lænken gnaver

Dg med min Negl i Muuren graver.

Min Alvindsmand derude fryder

Sig sødt i Solskin og i Regn;

Mens Sengen til hans Sværdslag lyder,

Jeg glemmes her i Fangens Hegn,

Lidt mangel trofast Bølge flyder

Fra mine Kongefædres Egn,

I Slag mod Muren mig den kalder,

Dog af! kun den, ei Muren falder.

Vil du, min Ven! du lille Sjerne,

Ei til min Frelse ruste dig?

Hver Nat du jo saa blidt og gjerne

Igjennem Risten vinker mig.

Kan I, som vogte Jordens Kjerne,

Det røde Guld, med Vold og Svig —

Vil ingen Gud sin Haand udstrække?

Kan ingen Trolld min Lænke brække?"

Da slingrer Taarnet, Porten drønner,

Flux stødes bort de rufne Slaa,

Tre kobberrøde Qvinder stønner

Og grinende for Kongen staae.

Ei nogen før blant Jordens Søner

Foruden Barselangst dem saae,

Men hvad kan vel den Kjempe frygte,

Hvis Død er uden Sang og Rygte?

En blaalig, takket Svobellue

Rundt om den førstes Linding gaaer;

Den anden bær en sælsom Bue

Alf Grubens Ertser i sit Haar;

Den sidste vandklar er at seue,

En Taspisstaal paa Tffen staaer;

Bed visne Fingre Blodet klæber

Og Smiggeren ved slappe Læber.

„God Qvel, Kong Hadding! saa de sige,

Var det ei dig, som kaldte os

Og banked' paa vort skjulte Rige?

Ja, saa! du ligger under Laas

Og Lukke, dybt blant Trælles Lige,

Hvor sjelden kun en Konge saaes.

Dog siig os, hvad du monne vædde,

Alt vi dit Liv og Rygte rædde.

Al Herlighed vi dig bebude,

Samt Frelse fra hver Magt og List,

Hvis du for hver af os en Knude

Vil slaae i denne Bidjeqvist.

Hvis ei, imorgen er det ude

Med dig, som os er vel bevidst,

Thi Kurlands Trælle Strikken slynge,

Som dig imorgen skal opflynge.”

Den fangne Konge sig betænker

Dg længselfuldt mod Himlen seer,

Men ak! sit Benneblif nedsenker

Den soundne Stjerne ikke meer.

Da brænde ham de tunge Lænker,

Forføreristt ham Livet leer —

Mens Qvinderne af Glæde tude,

For hver af dem han slaer en Knude.

Brat løsne sig de svare Ringe

Fra Leedene; som raaddent Vast,

De dobbelt tagne Kjæder springe.

Men med et blodigt Djekast

De trende Qvinder Vidjen svinge,

Lumstt hvidskende: nu er du fast!

Medfare de til Mattens Sæder,

Men Kongen frem til Lyset træder.

Glad til sin Fædrears han iler,

Til Sjølunds Bred; med Heltelyst

Hans Kæmper ved hans Komme smiler.

Da vaagner til den vante Dyst

Hver Lejres Mand, kun Trællen hviler,

Mens Hadding flaar paa Kurlands Kyst,

Og snart med dræbte Fjenders Bytte

Hans Gjæve fylde Borg og Hytte.

Tre Aar han glimrer: Kamp og Gilde

Omgive ham; som Maanen blid,

Ham tryller Dronningen Ragnhilde,

Og i en varig Bæddestrid

Udtømme Skjalde Bragas Kilde

Til Sange om hans Helteid.

Hæd alle dem, som sjungne bleve!

I Sangen de sig overleve.

En Barselangst dog ofte blegner

Kong Haddings Kind. Naar Dronningen

I Smerter ned paa Bolstret segner

Og Skjødets Foster giver hen,

En Kvinde kommer brat og tegner

Det spæde Noer med Fingeren,

Og ingen jordisk Magt aftvætter

De fæle, efterladte Pletter.

Saa trende Sønner midt i Panden

De skjæbnefulde Pletter bær:

Den eene rød, sortbrun den anden,

Det sidste Mærke vandblaat er.

Her glipper Mod og Bærge Manden,

Sligt er ej ædel Fejdesfærd,

Ihi intet Spyd og Sværd kan fælde

De underjordiske Trolles Bælde.

Lidt Faderen paa Armen tager

De spæde Smaa, mens Moderen
Forgaaer i Taarer og i Klager.

Stibt paa sin Vt han stirrer hen
Og alt til Frelse Dolken drager —

Da sviinde Mærkerne igjen,
Dog neppe kysser han det Hvide,
Før de sig vise og udvide.

Da gaaer en Træl af Urtegaarden

Før Kongens Egebord at staae,
Skjøndt han var bruun og sort som Jorden,
Dog Frygten paa hans Kind man saae.

Saa stønner han: et Træ er vorden,

Hvis Mage aldrig nogen saae,
Til trende Løkker sammensøjer

Sig Stammen, mens den sig ophøjer.

Dg i den første Løkke brænder

En Lue med et blaaligt Skjær;

Højt i den anden noget blænder,

Uf Ertser sammensat det er;

Dog i den sidste Løkke vender

En vandblaae Skaal sig hen og her;

Det vidst betyder Nød og Fare,

Gid Alsa-Thor enhver bevare!

Erindringen i hvide Striber

Kold over Kongens Ansigt gaaer,

Dog flux om Sværdets Klodd han griber

Dg raaber ned i Borgegaard:

Nu frem enhver, som Eggen sliber

Dg hugger Saar endnu i Saar!

Thi den, som Vidien kan fælde,

Med mig skal deele Guld og Bælde.

Mod Trolde træet Flokken drager,

Dog intet Bærge, stærkt mod Svig,

Alf Barken hugger eller nager

Den mindste Splint. Men pludselig

Fra Dronningbuuret høres Klager

Og trende Spædes Jammerkrig,

Eh! hvergang nogen Sværdet svinger

Alf deres Pande Blod fremspringer.

Kong Hadding haab- og modløs slænger

Bed Træets Rod sit Sværd og Skjold.

Ei mægter jeg, han raaber, længer

Alt stride med en saadan Trolde.

Hans Kjemper tæt sig sammentrænger,

Lig rædde Faar i sikre Fald,

Og Kongens Gaard er taus og øde,

Som om hans sidste Æt uddøde.

Vag Skoven Midnatsmaanen hæver

Et blodigt Mafyn; bange spaaer

En Vind, som hen ad Jorden svæver;

Rød Bækken til sit Udspring gaaer,

I liden Blomst hver Treble hæver,

Dens Top i Duggens Angstsvæed staaer,

Og vidt Naturen bange gruer,

Fra Jorderig til Himlens Buer.

Brat Dybets fangne Vinde kule,

De gjenneembore Jordens Skæl,

Og flux af vidtoprevne Hule

Opfare Qvinder, tre i Tal.

Til Kongen skadefro de skule,

Thi Nød og Død er deres Kald,

God Nvel, Kong Hadding! saa de talte,

Dengang vi komme, skjøndt ukaldte.

Erindrer du, da du paa Grunden

Alf Fangetaarnet haabløs laae

Og al din Magt og Glands var svunden?

Da løsned' vi de faste Slaa,

Paa det at du igjen løsbunden

I ædel Frihed monne gaae;

Men du dig bandt ved trende Knuder

Til Natten — du har ingen Guder.

Thi overgis de trende Spæde,

Hver allerede mærket er,

Hvis ei, da skal selv Fostret græde,

Som Qvinden under Hjertet bær,

Thi Luen Høsten skal opæde.

Og sluppen, rase hen og her,

Mens Havet Jorden overskyller

Og Pestdamp Solens Glands indhyller.

Seer du den Dunst ved mine Læber?

Udraabte een, den Draabe Vand,

En anden, som ved Fingren klæber?

Den sidste: og den Ildbrand,

Som fra mit Blik i Gnisten stræber?

Mod dem din Bælde intet kan,

De Vandflod, Pest og Ildløs blive,

Hvis ei du vil din Æt os give.

Og aldrig vorder sønderrevet

Den stærke Pagt, thi af hver Plet,

Paa dine Sønners Pande skrevet,

Vi suge Blodet fra din Æt,

Som Springsvand højt i Luften drevet,

Bed ingens Bælde standser det —

Men nok, Kong Hadding, Skiebnen vinker,

Din Frygt og Trods kun Dfret sinker.

Bleeg, frossen, uden Blik og Mæle,

Kong Hadding stod. Brat han udbød:

Mit Kjød og Blod, mit Liv I stjæle!

Saaledes ei mit Løfte lød!

Forbandede I trende fæle

Misfostre dybt fra Hælheim's Skjød!

Med Natten ingen Pagt jeg slutter,

O Frigga, frels, frels mine Glutter!

Men hiine med blodtørstig Læbe

Saaledes mælede til Svar:

I Jordens Skjød ved Nattens Sæde

Den lille Vidjeqvist vi skar.

Ved Træets Rod tre Drager græde

Giftdraaber i et bundløst Kar,

Og derfra alle Taarer flyder,

Som sig paa Jordens Rund udgyder.

Den Guderne omsonst paakalder,

Som paa den Green en Knude slaaer,

Thi brat i Nattens Bold han falder.

Fra den udgik hiint Bauesaar

Mod Valhalls Yndling, Havgud Valder:

Skjøndt Frigga selv til Hælheim gaaer,

Skjøndt Asa - Odin fælder Taarer —

Den frelles ei, hvem Natten saarer.

Men Kongen Læben blodig bider, *og den vilig*

Han stirrer stivt og ikke seer, *og den*

Fortvivlen grusomt sønderslider

Hans Faderhjerte og han leer.

„For mine Kyllinger jeg strider” —

Hans Læber mægter ikke meer.

Det tordner — fælt de Qvinder grine

Og synkende tre Gange hvine.

Da løse sig Naturens Love,

Fra Dybet stiger Plagers Trop:

Uf Hytter, Algere og Skove

Fremfryser Branden, Top ved Top.

Vildt Havet kaager, skumfuld Bøve

Til Kjædens Kanter skulmer op,

Og, mens den bange Klode ryster,

Vidt overskyller Bred og Kyster.

Uf slappe, sortebrunne Bryster,

Hvor Drageynglen vorder stor,

Ufgrundens Dronning Edder fryster

I Livets Væld: da døer hvert Noer,

Fra Stammen Døden grumt det ryster,

Umoden Frugt — den halve Jord

Førødet er, og hvo ei falder

Uf Pest, ham Ild og Vølge falder.

Dg af! ustandset Klagen lyder

I Kongens jammerfulde Gaard,

Thi af de Spædes Vænder flyder

Det varme Blod; i hvert et Saar

Ragnhilde endløs Graad udgyder,

Mens ubevidst Kong Hadding staer,

Hvid, maalloes, som en Marmorstøtte,

Dg mægter ei sit Blik at flytte.

Det Mitnat er, i Draaber rinder

De Spædes Blod lidt efter lidt

Ned ad de blaalig-hvide Kinder.

Brat bliver det i Mørket hvidt,

Fra Himlen hver en Sky forsvinder,

En Sydvind, som henvifter blidt,

Den kolde Marmorkonge smelter

Dg atter Blodets Bølge velter.

Optøet af Dødens slive Kulde,

Dog med et Suk, som om igjen
Han Livet brat udstøune skulde,

Opfkuer han mod Himmelen:

Og o! der staaer den glemte, hulde

Smaaastjerne, Kongens lyse Ben,
Som af et bundløst Øie, blinker
Den ovenfra og Kongen vinker.

Og som han stirrer, see! den daler,

Nærved udslukker den sit Skjær,
Men i dens Sted en Fugl, som taler,
Om Kongen flaggrer, huld og kjær.
I Himmelblaat Guldstraaler maler

Kjærminder paa de skønne Fjær,
Og af det gyldne Næb udslyder
En Røst, som alle Hjerter fryder.

„Højt over Jorden maae jeg tindre,

Dit bedre Jeg, thi følg mit Raad,

Dg giv kun meere bort for mindre,

Giv Hjerteblood for Djegraad.

I Mattens straaleløse Indre

Er Sæden til det Døde saaet,

Kun Toppen staaer i Lysets Rige,

Men Roden — meer jeg tør ei sige.

De sorte Aander dybt sig dølge

I Jordens uheldsvangre Skal,

Tre grumme Magter dig forfølge,

En højere dig frelse skal.

Paa Luftens dybe, klare Velge

Fast staaer Alfadurs Stjernefal,

Did Jordens Tro og Længsel stunder,

Derfra nedsynker mangt et Under.”

Da svinder den — men Kongen dræler

Et Øjeblik med oplyst Siæl,

Han Haab og Mod paa nye besjæler

Og Tro paa Himmel, Gud og Hæd.

Blis er hans Tale, hvad han mærer

Er øst af Miners klare Væld,

Mens han den mørke Gaade tyder

Hans Gaard af Glædesraab gjenlyder.

Hen paa sin Ret med Fadertaarer

Gengang han seer, og flux med Mod

Blant Sine tvende Venner faarer,

Henhastende til Træets Rod.

Der han opridses trende Aarer

I Hjertesiden, til hans Blod

Med Jordens sorte Muld sig blander

Og Trolde træets Rødder vander.

Brat revner Jorden, Storme tude

Uf hver en Rist; en dæmpet Røst:

Nu er det ude! er det ude!

Gaaer frem af Mattens huule Bryst.

Ved himmelsk Magt hver Tryllekunde

Paa Helas Bidje vorder løst,

Dg synkende i Afgrundsflammen,

Fra Jordens Glade svinder Stammen.

Brat Oversømmelsen sig stiller,

Blaat hviler Havet i sin Staal;

Paa Arnen Luen lydig spiller,

Udslukket er Naturens Baal;

End Pestens Laagetelt sig stiller,

Fuldt er den fæle Smitsets Maal;

De Spædes Blod ei meere rinder

Dg Pletterne for stedse svinder.

Sødt Fuglen højt i Linden synger,

Ragnhilde sidder ved dens Rod,

To Glutter hun i Armen gynger,

Den tredje staaer ved hendes Fod.

Kong Hadding sine Arme slynger

Og henrykt seer sit frelste Blod,

Mens Lindens løse Blomster standse

I Luften over dem, som Krandsse.

Med gylden Brnne Kongen troner

Ved festligt Laug; i Kjemperes Sal

Indsvæver Rygtet og ham kroner.

Ved Sagas Fodder mangen Skjald

Et Efterliv i Bragis Toner

End knytter til hans Dages Tal,

Thi intet uden Skjaldefangen

Frikjende kan for Undergangen.

Til de Døde.

Sover sødt i hellig Fred!
Blomsten sig om Graven slynger,
Liden Fugl i Linden synger,
Maanen seer saa venlig ned.

Sover sødt i hellig Fred!
Blomsten visner, Løvet falder,
Høstens Storm Naturen kalder
Til den dybe Hvile ned.

Sover sødt i hellig Fred!
Alt hvad over eder vælger
Tidlig eller sildig følger
Til den dybe Hvile ned.

Sover sødt i hellig Fred!

Den Døende.

1805.

Hvor qualmt herinde!

Lusten storkner

Og grusomt nægter

Livet det sidste,

Befriende Suk.

Ud! Ud!

I grændseløs Bidde,

Paa Alpernes Toppe,

Alt indaande Fiernet,

Alt udsuge Stormens

Opblæste Rinder!

Luft! Luft!

En eeneste Gang! — —

Hellige Aaand!

Herude vil jeg
 Modtage det sidste,
 Opgive det sidste
 Aandedræts Bisten.
 End een gang jeg drikker
 Dybt af dit blaae,
 Stedse omvendte
 Bundløse Bæger,
 Af hvilket du gyder
 Dagen og Duggen,
 Hvor Solen hænger
 Ved rosenfranst Bred,
 En blinkende Draabe,
 Og dog et Lyshav! —
 O blege Høstsol!
 Udgaaende Fakkelt,
 Som nat beskinner
 Naturens Vaar:
 Beemodigt du smiler
 Igjennem Regnskyns
 Løvende Draaber
 Den Visnende til.

Dit Vink jeg forstaaer.
Stønnende Høstvind,
Naturens sidste,
Langsomme Dødsstak:
Engstligt du dreier
Det afblæste Løv
Til Krands om min Tinding,
Og saa mig indvier
Til Undergang.
Jeg kommer! jeg kommer!
End jeg vil dø,
Forgaae med Naturen,
Forgaae i Naturen,
Et Støvgran meer
I den store Opløsning,
I Undergangshvirvlen!

W a h l s D ø d.

Sover trygt, I spæde Blomsterspirer,

Under hviide Sneeliin sover kun!

Baarens livudaandende Sefirer

Seent bortvifte eders Engleblund!

Thi naar I de grønne Stilke skyde,

Ederø Børnesjue blidt opslaae,

Lig Nyfødte, skal I Graad udgyde,

Faderløse lig, ved Graven staae.

Amaranthen da mod Jorden hælder,

Liljens Taare synker i dens Smil,

Rosens Purpurkilde brat bortvælder,

Gjerne Hyacinthen døer med Til.

Urter, Blomster, Buske, Træer spørge:

Fader Sol! hvor er vor samme Ven?

Urter, Blomster, Buske, Træer sørge,

Alle mod hans Grav sig hælde hen.

Skjulte Blomst! du Møe, som uopdaget

Orken fryddrer med dit Aandedrag,

Og i Navnløshedens Skjød opdraget,

Rødmer for en afrikansk Dag:

Vend din Top mod Underverdens Rige,

Jugen speider nu din Farveglæds,

Vend mod ham din Top, o Elskelige!

Og nedsynk fra Jorden i hans Krands.

Men I hundrede, hans Elskerøje

Først i Sydens Straaletempler saae,

I, som sig om Atlas' Linding bøje,

Eller af Carthagos Gruus udflaae:

Iler hid fra Dal og Klippetinde!

Fælder Duggens Taarer paa hans Grav!

Staaer uvisnelige ham til Minde!

Eder han jo Navn og Billed gav.

Og du Englepar i Blomsters Rige,

O Kærminde! stille Natviol!

Uf hans brystne Hjerte frem I stige,

Billeder paa Kjærlighed og Taal!

Omhed aanded' sagte af hans Indre,

Markens Urter vare kun hans Skat,

Derfor ved hans Hvilested I tindre,

Slufres til at vaage Dag og Nat!

B. A n k e r.

Ikke længer mine Taarer rinde,
Midnatstimen lindrer denne Qual,
Og jeg kan, o Anker! dig til Minde
Nat adlyde Klagemusens Kald.

Ikke kan min dybe Sorg udtale
Sig i Sangens bundne Melodi,
Heller ei for Verden vil jeg prale
Med den dulgte Graad, jeg smelted' i:

Men som den, der gjæsted' Folk og Stæder,
Og som den, der Livet vejjet har,
Ved din kolde Skikkelse jeg græder —
Kjærlighedens blide Tolk den var.

Ømt udaanded' du en hellig Barme,
Lig en Luftning fra en bedre Jord;
Mild, hvor selv ei Konger sig forbarne,
Speided' du de blege Sorgers Spor.

Som din Slægt, du favned' Kunstens Sønner,
Og hver Sandheds Eiser Haanden gav:
Derfor alle Musers Graad forskjønner
I en sjelden Perlekrands din Grav.

Ædle Mand! som midt i Pragt og Fylde
Var lig Armods Sønner, blød og sm,
Og som naar han Højhed saaes at hylde,
Ubedraget, hylde' kun en Drøm;

Sjeldne Ædling! trøstesløs jeg sætter
Dette Minde uden Pral og Svig;
Om dit Navn en sjelden Krands jeg fletter:
Den var ond, som ikke elskte dig.

Ludvig Stæffeldt.

Hulde Barn! ei mig du kaldte Fader,
I din Omhed havde jeg kun Deel,
Dog min Graad den spæde Dødning bader,
Al! jeg giver ham min Sorrig heel.

Nattens Dug udbrister af din Pande,
Livet slukkes i dit Pies Skin;
Dødens Liljer og Violer blande
Farverne paa blaalig-hvide Kind.

Com en søvntillukket Urt, bedugget
Af den blege Maanes Midnatsgraad,
Hviler du, i Dødens Favn indbugget,
Og af alle Modertaarer baad.

Fromme Glut! fra de Fuldendtes Enge
Var det Smil, du her saa stadigt bar,
Og dog lig et Beemodssuk, som længe
Bæver hen, din spæde Alder var.

Riærlighed for Døden dig forklæred',
Ufskylds Lilje var du i din Haand,
Og i barnlig Mine aabenbared',
Sødt betydningsfuld, en myndig Aand.

O du var en Engel, som forvilled'
Sig til Sorgens og til Dødens Bo,
Og nu midt i Smertens Træk afbilled'
Minen af en evig Fryd og Ro.

Trofast skal mit Hierte Mindet nære
Af dit lidende Forsønersmil:
Evig algod maae Alfader være,
Ellers ej hans Skabning var saa mild!

Blomsten.

Der staaer en Blomst ved den klare Sæ,
Den smiler i Dybet ned:
Og vil jeg den plukke, da maae jeg døe,
Fuldsæl mit Hierte det veed.

Dog finder jeg hverken Ro eller Rist,
Før Blomsten jeg plukket faar,
Thi har jeg den plukket, det veed jeg for vist!
Jeg intet meere attraaer.

Der staaer en Blomst ved den dybe Sæ,
Den Sæ hedder Evighed;
Vil Blomsten jeg plukke, da maae jeg døe:
Den hedder Uskyldighed.

Jesus Christus.

Et Oratorium.

Chor.

Styrter Løgnens Døffersteene!
Spreder friske Palmegreene
For Jehovas Sendebud!
Hosianna! hist han kommer,
Lærer, Talsmand, Frelser, Dommer,
Hosianna! Gud fra Gud!

Evigheden er hans Krone,
Magten er hans højre Haand:
Helved, brøl og skælv og daan!

Hyll i Roser hver en Zone,
Stille Klode! for hans Fjed,
Thi hans Bud er Kjærlighed.

Hører alle Jordens Riger!
Høje Sol, det rundt udbred!
Kjærlighed fra Himlen stiger,
Jorden smiler, Helved viger,
I et andet styrtet ned.

Ja! swimler i Henrykkelsen!
Guds Søn, hans andet Selv,
Født af hans Selvbestuelse,
Udsprungen af den evige Bevidsthed,
I Tidens vildeølger sænker sig,
Og med den evige Natur foreener,
Forsoner med Alherlighed
Den endelige, døende Natur. —

Men hvilken Rædsel?
Hvilke Uvejr rulle
Dybt fra bundløse Dyb?
See! Solen blegner! Jorden skælver!
Ha! Dødens Iisdolk gjennemborer
Den aandende Natur!
Ve! hcele Helved reiser sig!
Ve! Lys og Mørke, Liv og Død,

Ve! evig Fryd og evig Marter kæmpe —
Og jeg er Kampens Priis!

T r e.

Almagts Gud! o hør os, hør!
Med din Søn Naturen døer —
Hør vor Bøn!

* * *

Retfærd's Gud! til Dval og Skam
Helveds Magter krone ham —
Frels din Søn!

Mildheds Gud! alt Korset staaer,
Blodet rinder af hans Saar —
Frels din Søn!

Gunders Gud! fra Himlen see!
Ve! hans Dje brister, Ve! —
Frels din Søn.

* * *

Gud i Himlen ej os hør,
Af! og Gud paa Jorden døer
I sin Søn!

C h o r.

Fald, o Sol! du saae ham bløde!
Hyl, Natur! hans sidste Suk igjen!
Helsed Sejer vandt mod Himlen —
Døe, Natur! døe til et evigt Øde
Uden Sol og Gud og Ven!

E e n.

Lause Drk, du mig modtage!
Lad mig græde! Lad mig klage!
O lad Qualen dræbe mig!
Da den Hellig - reene døde,
Liv, du blev til Synd og Brøde!
Død, du blev guddommelig!

F l e e r e.

Dø skal Livets Kalk beruse!
Alle Nydelse opbruse
I vort Hjerter, i vor Sands!
Kommer, Lyster! Laster, kommer!
I vor Varn er ingen Dommer,
Hisset ingen Sejerskiands!
Her kun blomstre vore Himle!

Gjennem Livet vil vi svimle,
Drukne vil vi svimle ned,
Helved, i din Bundløshed!

Fjernt Chor.

Halleluja! Halleluja!

Svarer, Himmel, Jord og Hav!

Halleluja!

Liv og Fryd bag Død og Grav!

Halleluja! Halleluja!

Halleluja!

D lytter alle! lytter og nedkaster
Tilbedende i Støvet Eder! ~
Fortvivlens Stemme, tie!
Lie, Ryggeløsheds Raserie!
D hører alle og fornemmer
Det store Budskab, at han lever!
At Solens Straaler sig nedsænked'
Til Labors Top
Og løfted' ham paa Himlens Troner op!

Nu for hans Lære lever, døer!
Farkaster Sandsernes Idoler

Dg giver denne Verden for en anden
I Tro og Kjærlighed og Haab.

Rinder, Taarer! rinder kun!
Ederø Bæld mod Himlen springer;
Vist, o Suk! fra fromme Mund!
Hjst som Jubel du gjenklinger.
Salig, salig den som troer!
Himmelen i Favu han tager
Dg i Bønnen Aanden drager
Blant Udsødeliges Chor.

C h o r.

Triumph! Triumph! han Sejer vandt!
Triumph! saa vi skal Sejer bære!
Lyd evig, Priis og Tak! til Ære
For ham, som Døden overbandt!

Vær du vort Tempel, Himmelbue!
Vær du vort Alter, grønne Jord!
Højt i en hellig Offerlue
Opfattede vore Sjæles Chor!

Religionen hen ad Jorden skrider
Med Blomster i den eene Haand

Og Frugter i den anden:
 Den blomsterfulde sænker hun mod os,
 Den anden, fuld af Frugter, hæver
 Hun højt i Himlene og vinker
 Os did.

Stu henrykt og modtag
 Med stille, tilliddækket Hjerte
 Hvert Saar af Tidens Lee!
 Fæld Taarer i din Fryd!
 Smil i din Lidelse, og triumpher
 Midt i din Undergang!

Jesús Kristus kalder mig
 Til sin stridende Bekjender.
 Bødlen truer, Baalet brænder,
 Alle Plager ruste sig:
 Men i Skyen Kronen blinker,
 Alle Himle skue ned —
 Bødlen smiler, Baalet vinker,
 Henrykt lidende, jeg sinker
 Martyr dødens Salighed!

C h o r.

Himlen aabnes! Jorden svinder,
Solen svinder i dens Glæds!
Over Verdens Sejersvinder
Svæver Evighedens Krands!

Vær vort Tempel, Himmelbue!
Vær vort Alter, grønne Jord!
I en hellig Offerlue
Stige alle Sjæles Chor!

T i l M u s e n.

Forræderiske Muse, fly!
Fly hen til den, som ei dig kjender,
Dg lad ham, liig en Tordensky,
Som sig paa Jovis Alne tænder
Dg med en prægtig Klang ndbrænder,
I Taareregn til Jorden ty!
Fly, Æterhavets farlige Sirene!
Bamphyr, som suger Hjertet ud!
Forbovne Midlerste, som vil med Gud
Det endelige Gavn foreene,
Dg med sin Aande Livet blæser op,

Før Blomsten villig bryder af sin Knop!
Hvem aabuede dig Sandsens Fængsel,
Hvor før, i rig Ukyndighed,
Mit Liv som Dalens Væld i Højdens Skygge-
gled?

Da bandt du mig med evig Længsel
Til Alt, hvad ingen her opnaaer
Og som i Villed kun let over Jorden gaaer.
Mit Savn du brat imødehasted',
Med Tryllemagt, Morgana liig,
I Livets Flod du dig nedkasted'
Og herlig, skøn, forunderlig
I Drømmesyner rundt afspeiled' dig.
Men dog jeg Solen saae sig dykke
I Længsels Danaidegraad,
Og følte Angers hvasse Braad,
At nys jeg haaned' Dagens Lykke,
Som snart derpaa, i Fortids Smykke,
Mig syntes en olympisk Lod.
Vel kom med hver en Morgenrøde
Mig Glædens Nymphe ny imøde,
Men ak! hun ved mit første Favn

Gik under i det bundløs-dybe Savn.
 Alf mit nedrevne Nu opbygged
 To idealske Verdner sig,
 Hvor du mit Liv i Drømme hygged
 Og med dit Banvid mig omfhygged,
 Snart blid og snart forfærdelig.
 Ha Dunstgestalt! som kun opstiger
 Af Bæsenhedens Overflod,
 Frem, Muse, i din Magt! tag Mod!
 Zeus nikker over sine Riger,
 Lyst! Ornen blunder ved hans Fod
 Og Lynene i Kloen slukkes lod.
 Du skjælver? Hvad? Mon du ei ferte,
 (Alf dig jeg Eventyret hørte)
 Prometheus ind i Gunders Sal,
 Hvor han det Forbeholdte stjal,
 Den evige, guddommelige Lue,
 Som stræber hjemad op mod Himlens Bue?
 Og nu, du Brammende! du vover ei
 Alf Urnen hist paa Jovis Skjød at tage,
 Hvad alle Bønner ei neddrage?
 Det gyldne Old, den salig-siungue Maj,

Da Blomst og Frugt ved samme Stille vinked',
Opfyldelse bag Attraa aldrig sunked',
Og mellem Dyd og Fryd ei Skjæbnens Haand
Opløste det guddommelige Baand.
O Sangens elskte Old! Naturens Tomfruhed!
Da Idealet var i Tingen,
Og Livet let i Fryd og Fred,
Som Virakduft for Sefyrvingen,
Hen over Jordens Blomstertoppe gled.
Hist staae de, see! de tvende Riser,
Den lyse og den mørke, forbundtro,
Til eet de begge Septre sammensno,
Og Dshinnistaner, Paradiser,
Med alt hvad Sagn og Spaadom priser,
Frem af Alverdens Samdragt gro.
I Purpurstjer omme Sylfer bo,
I hver en Blomst en salig Div sig viser,
Og alle Bæsnere, lig Rjærminder, staae
Med Stierne, som saa klart fremtindre
Af et usmittet Himmelblaae
I det betydningsfulde Indre.
O lyt! hvor Pan med Hyrdefløjtens Lyd

I salig Fred hiin ceente Løvekraft dysser;
 O see! Naturen hver en Skabning kysser,
 Fra Himlen alle Krandsø drysser
 Og Livet hviler i begjærløs Fryd. — —
 Hvor var jeg? Ha! du sveeg mig atter,
 Forføreriske! Sirene, du!
 Frem, Drømmens Moder, Løgnens Datter!
 Du gjøgled' mig — svig Zeus-Kronion nu!
 Frygt ei, at ved din lette Finger
 Den kjæle Søvn indfolder sine Vinger,
 Med alle Toner fra pierisk Lund,
 Almægtige! dñs Sønnen selv i Blund.

Rom med hver en Tryllelyd,
 Aundet ud af Elskovs Fryd;
 Hiine spærde, hvori Psyche
 Vilde Lyst og Bæe udtrykke,
 Da i Mørket Elskovs Gud
 Salig saarede sin Brud;
 Hiine, som med Matheds Laage
 Luffed' Argus' Djenlaage;
 Hiine, som Orion slog,

Da han over Velgen drog,
 Søde Musa, Jovis Dre
 Alle Melodier høre!
 Kald fra Gnomers Sølversal
 Underfulde Tonesald;
 Klangen af krystalne Strænge,
 Dirrende beemodig længe;
 Wölsharpens Weterklang,
 Gjenlyd af Sylfiders Sang;
 O kald Orpheus' Lyratoner,
 Som Forbandelsen affoner:
 See, o Musa! Minos smiler,
 Alle Marteraander hviler,
 Slangen i Erinnens Haar
 Venlig sig i Bugter slaaer,
 Kjælent loggrer Helvedhunden
 Og Euridice er vunden!
 Ja Euridice — —

Men Bee mig! Bee!

Var det Lynet? hulde Musa, see!
 Ha, Tordnen alle Rædsler vækker,

Zeus i Brede Bierget flækker —
Hulde Musa, red mig, red!
Kan du ikke Gunders Rige
Til vor Klode drage ned,
O saa lad dog Jordens Rædsler vige!
Dølg dem med dit blomsterfulde Sied!

S o n n e t t e r.

I.

I en Dryppesteengrotte.

Rundtom i phantastisk Blanding hæver
Undersyner: mon det Saga er,
Som de sidste Suk indgraver her
Og derpaa ved Glemsels Varm udlever?
Som om Fortids Tæble Mythen svæber,
Glimtende paa dunkle Grund, et Skjær
I usikker Flaggren fjernt og nær
Grottens Billedværk af Matten hæver.
Fredløst vugget paa Dplysningen,
Stedse det i Undergang sig skiller
Og i Dphav samler sig igjen.
Hvilken Fee med magisk Vnde stiller
Minder, Duster, Forsæt, Qual og Hæld,
Her dit trufne Billed op, o Sjæl?

J e n b a j e r s k K i r k e.

Med nedstyrtet, hærdet Pande Klæber
Bed den slidte Steen Forbryderen;
Ukylds fromme Suk mod Himmelen
Døer igjen paa ubønhørte Læber.

Nag og Nød i Lænker Sjælen slæber,
Gudens Dfferdyr, til Altret hen,
Alt hengiven daanet, den igjen
Til bevidstløs Væsenløshed stræber.

Ahriman! er det din Helligdom,
Hvor du dig i Suk lovsynge lader
Og vellystig dig i Taarer bader?

Styrter disse grumme Altre om!
Og paa nye kun Skjønhed, Tak og Glæde
Smile rundt omkring Alfaders Sæde!

3.

T i l M a r c h e s a M.

da hun ved et Gæstebud tre Gange i Rad fik en Tal-
lerken, paa hvilken to sig næbbende Turtelduer
vare malede.

I udvalgt Kreds, hvor gæstfri Comus byder
Og alle Zoner deres Høst frembær,
Hvor braadløst Spøg, ømtumynende Begjær
I gallisk Støj, hesperisk Velklang lyder;

Der du saa magisk sejrende dig pryder
Med Venus' Belte og Olympens Skjær,
Alt drukken, tryllet, hyldende enhver
I kjelne Hymner ved din Fod henflyder.

Selv Cyprias forførte Duer dig
For deres vante Hersterinde tage
Og for dit Alsyn kjælent næbbe sig.

Ja, hvis Adonis kom ungdommelig
Fra meer end tusindaarig Død tilbage,
Saa sødt som de, du vilde ham bedrage.

4.

I et forfaldet Nonnekloster.

Orknen her i trofast Bogters Kald
Sidder stum ved hældende Portaler;
Sneglen boer i faldne Capitaler,
Tankeløs om Pillens Efterfald.

Her, hvor Møer før i Savnets Kald
Luttred' sig til christlige Bestaler,
Nu ved Frisens Løvværk flæbe Svæler
Elfkøvs Smaacapeller uden Tal.

Himlen lytter ned til snaksomt Reede
Her i dette Svælecypers Skjød,
Brimlende af Mager og af Spæde.

Men den lytted' ei til Savnets Sæde,
Da fra golde Hjerter Chorsang lød
Og sig huult mod Gravcapeller brød.

5.

W o r l d i k.

Blid, som Liv i Seraphsaarer flyder,
Seen sig om D-Lahiter snoer,
Medens Kunsten paa Naturens Spor
Phantasieas Fyldehorn udgyder.

Hver en Zone her sin Virak byder
Samlet paa et almeent Dfferbord;
Oldtids Templer og Dlympens Chor
Disse Bredder til et Hellas pryder.

Her og nu omfavner fjernt og før:
Skuer Digternes Elisioner
Bed Diones lyse Rosenor;

Nordens Baar paa Sydens Labatroner,
Og en ædel attist Genius
I et gothisk spærudtaffet Huus.

6.

Ved et Madonnabilled.

Himlens Jomfru, som med Straaleneeg
Pryder Aarets billedrige Zone,
Barst, som Isis, yndig, som Dione,
Du af cyprisk Hav og Nilen steeg.

Grunt og sødt du Jordens Slægter sveeg,
Her omflettende din Tornekrone,
Hjst igjennem Virak fra din Trone
Smilende til Dands og Strængeleeg.

End for Isis og for Hørus knæler
Tiber, Tago, Rhodan, Donau'ned —
Svind, o Isis, svind i Colons Fjed

Fjernt, hvor end ægyptisk Mærke dvæler!
Som Dione vend med Cypriper,
Vend tilbage med Chariters Chor!

7.

Til Sciokko.

Min Sang forbander, fule Dæmon! dig,
Som af mit knuste Væsens Marv sig nærer.
Hvor er din Fødsel? Her, hvor Sumpe gjærer
Dg rundt i Feberqvalm udaande sig?

Svar, fule Dæmon! der, hvor Pest og Krig
For Ravne Hefatomber sammenbærer?
Hvad eller hist, hvor Solens Brand fortærer
Paa africanist Baal Naturens Liig?

Thi Livets Viser du paa Midnat stiller,
Fra Legemerne deres Sjæle skiller
Dg ned til Skjggelandet tynger dem,
Hvor Lethes billedløse Bølge triller
Dg væsenløse, klagende Achiller
Med Længsels Beemod mindes Lysets Hjem.

8.

I en forfalden Nonneklosterkirke.

Om Tribunen Kankers Næt sig vandt,
Sknen stier gennem brustne Tage,
Pillen sørger ved den faldne Mage,
Løsnende sin frandsende Alanth.

• Andagt og Betragtning fordum spandt
Her af Vter Himmelbrudens Dage,
Mens ved mystisk Fryd og hælet Klage
Savn af Torne Bryllupsfrandsen bandt.

Dog med al sin Tryllemagt og Mude
I Jehovas fulde Harem sneeg
Phanthasos sig ind bag Andagtsbrynde,
Og, først dulgt i Sandsens Lyst at synde,
Snart som Himmelbrudgom han fremsteeg
Og Theresers Elskov-Andagt sveeg.

9.

I en Dryppesteengrotte.

Her, hvor Grottens Dug som Liigsang lyder,
Stiltes her en Edlings Sarkophag?
Med Gravlampens Skin en halvfødt Dag
Ind i Mausolæets Mørke bryder.

Hvor dens Glimt sig samlede udgyder
Over Steenens frozne Vølgeslag,
Verdners Elementer eller Brag
Colossalke frem af Matten skyder.

Buonarotti! stander her dit Liig?
Dine embryoniske Tanker stige
De som Dødningsfølge ned med dig?

End til Udtryk kjæmpende de hige
Og til Stalaktitens Barm sig smige,
Dog kun halvt i den afbilde sig.

Billingtons Sang.

Saa forklarte Mattergaler flukker
Hvor Petrarch og Laura farne sig;
Saa Sylfiderne: jeg ynder dig!
I bønhørte Sylfers Arme sukker.

Naar Du Harmoniens Væld oplukker,
Da med Sejer over Udtryks Svig
Dg sig selv i sin Fornedring liig,
Sig Urania i Bølgen dukker.

Kunde Kunstens Toner Barighed,
Øjeblikkets Børn et Liv forlcene
Dg i Samtids Omfavn dem foreene,

Skulde Øret ogsaa trylles ved
En bestandig Anadyomene,
Søsteren til hiin ved Arnos Bred *).

*) Dengang!

II.

Den Mediceiske Venus.

Kunstneren begejstret Meislen hæved',
Genien sit Almagtsborde bød,
Ind i Marmorblokkens haarde Skjød,
O Dione! din Indvaaning svæved'.

Meislen Slag i Slag af Steenen skæved',
Men, som styret ved et sagte Stød,
Hvor Gudindens der den næsten brød,
Den ved hendes Rand tilbagebæved'.

Kunsten Marmorfløret senderrev,
Steenen, aabenbarede Dione!
Din Nærværelse i den omstrev.

Kunstneren sin vundne Laurbærkrone
Paa Gudindens Alter lagde hen:
Dig, Chariters Moder, egner den!

I en Dryppesteengrotte med et Naturtempel.

Her Suk og Taarer rundt omgibe mig,
Dog Beemods liig, fra bittre Qualer reene;
Bed hiines amphyoniske Klang forsteene
Til Ruppel og til Piller disse sig.

Ha Drakstanke! — Kunde Pest og Krig,
Alt Bee i Suk og Graad sig saa foreene,
Og Zeus Colossen Barighed forteene
Med dæmpet Stemme, skøndt udødelig! —

Ha Tartarus! — ha Dunstfreds! medens
Lyn

Med Tordners Bulder Himlens Varm oprive
Og Stormene vildt Oceaner drive —

Ha Tammertempel! ved his første Syn
Naturen Nanden skulde brat opgive
Og til en Enkegud Kronion blive.

Den Venetianske Regatte.

Er det budne Guder's Slægt, som pryder
Thetis' Bøe med hver Fuldkommenhed?
Eller som for Menneskhedens Tied
Mod Olympen hver en Sejer gyder?

Kunster, Videnskaber, Glæder, Dyder,
I sin Coucha hver, lig den, som glee
Med Dione frem til cypri'sk Bred,
I Triumphtog højt paa Bølgen flyder.

Under Strengelæg og Malmets Brag,
Langs Basiliker, de hastigt følge
Gondlers Beddeløb paa afmaalt Bølge.

Laus Forventning er hvert Aandedrag,
Til ved Maalet Aarehelten rører,
Fanen stolt, en Argonaut, bortsfører.

14.

Lorenz Medices.

I den tilforn mediceiske Villa Careggi.

Her Mindet til Højsangens stigende Toner
Begeistrer med Syner fra Fortiden mig,
Her Menneskeheden, o Medices! dig
Med evige Straaler taknemmelig kroner.

Kuiner af Blissdommens attiske Troner
Bed dig til Triumphvogn gjenføjede sig,
Og for den, opvaagnende Stormvinde liig,
Indspændte du Tidens udkaarne Dajmoner.

De Menneskeheden, den sejrende, bær
I herlig Triumph til opdagede Høje:
Bag hende staaer Sandhed med kronende Skjær,
For Hjulene Laster og Løgne sig bøje,
Naturen sit dølgende Slør kaster bort
Og Himmelen aabner for Toget sin Port.

15.

G e n u a.

Hvor, som Favn mod Havets Komme, sig
Biergamphitheatret vidt udstrækker,
Genua til Himlen Øjet trækker,
Hængende fra Pynten, stor og rig.

I dens Spiir, en Stiernekrone liig,
Dagens sidste Glimt endnu sig brækker,
Mens hernede Aftnen alt bedækker
Med sit Taagesløv den stille Blig.

Skjønne Stad, som Aftenrøden fletter
Om sin Linding og en Druegjord
Om de stærke Klippehofter snoer;

Hvor du Stolte Marmorfoden sætter
Ned paa Bølgen, som, Cameelet liig,
Rigt beladt, for dig nedkaster sig!

J en Dryppesteenhuule.

J Koners Folge, uden Tal,
Steendugsdraaber gjennem Dækket sier,
Deres Beemodstøner aldrig tier,
Aldrig standser deres Taarefald.

Mon i meer end jordist Blisdoms Rald,
O Natur! sig Vander her indvier,
Til i mystisk-søde Harmonier
Alt fornemme Verdens Ideal?

Lad mig, løst fra Tidens Tavle, hvor
Alt! dets Aftryk aldrig sig fuldender,
Svinde bort til deres skjulte Chor!

Da, befriet fra Sandens Slør og Gjord,
Med Henrykkelse end jeg erkjender
Alt hvorfor jeg nu forgjæves brænder.

17.

Ved den russiske Hærs Ankomst til Italien,
1800.

Raslende med Orkus' tunge Baand,
Furien af nytændt Blodtørst bærer,
Og Gregors og Philipps Aander svæver,
Tvingubejr, op fra Phlegeton.

Over Seklers Rader Tidens Aand
Ræd, med Rjempestridt, tilbage skræver,
Og af blytung Søvn sig Fortid hæver,
Lyn og Vulle i tilbedet Haand.

Jordens Aand, som fra opklarte Baner
Kampen seer og alt dens Udfald aner,
Løftende sit Blik til Lysets Hjem:

Straal, o Ormuds, Lysets Fader, frem
I dit Væsens Klarhedssoceaner!
Bind for evig begge Ahrimaner!

Til den franske Republik,
da den umiddelbar stødte an mod Ruslands Interesse,
1798.

O Rædselsyn, som gjennem Rummet sveier!
Udbrændte, sammenfaldne Monarchie!
Comet, som blindt i Sphærer's Harmonie,
Forstyrrende, med løvløs Sving udstejer!

Som, mens du dig i nye Ellipser dreier,
Af Lokken ryster fæl Epidemie,
Dg atter opgroet Fortidsbarbarie
Med giftig Taage, livfiendst Meeldug plejer:

Juys frem — en Jiscolos paa Verdens Rand,
I Taage søbt, Saturnus roligt bier
Dit blinde Kommes hvirvlende Drkan;

Juys frem paa sønderknuuste Kloder's Stier,
Til Skibbrud tærn imod hans Demantring
Dg bristende rundt i Ruiner spring!

19.

Til Po floden.

Du din Iffe af det tætte Rør,
Viise Olding, have og modtage
Blidt en Pilgrim, som om soundne Dage
Dg tilkommende dig spørge tør.

Brennus med løslupne Horder før
Kongefolkets Grændse brød: tilbage
Lumled' Folkeslag og Enkeklage
Led af Romas dobbelt lagte Slør.

Gallien i rædsomt Jordstjæls støder
Sine vilde Horder ud igjen —
Ah! hvorfor ufrugtbar, føder

Det nedtrampede Hesperien,
Stor sig reisende mod Haan og Fare,
Ei sin Manlius, sin Heltestare?

Til den galliske Jomfru.

Friheds Gjenfærd, avlet af dens Død!
Skjændigt salbudt Grille, som ledsager
Gallia, din Moder, mens hun drager
Frem fra Land til Land med Haan og Mod!

Hvert et Folk, du i dit Skjændselsskjød,
Afstum! til Skjorlevnet sledst modtager,
Vander snart med Lazarethers Klager
Hver en Lyst, det i din Omfavn nød.

Thi som Pestens fæle Gift fortærer,
(Eumenidens Brændemærke) hver,
Som til Venus' Alter Barmen bær,

Saa en fælere Spedalskhed gjærer,
(Og en anden gallisk Pest den er)
Frem af Hjerterne, som du besuærer.

21.

R e i s e n.

Frem til ny Dpdagelser jeg saae
Menneskheden hen paa Tiden glide,
Smag og Sandhed sad ved hendes Side,
Mangt et Nag, brudt, under Foden laae.

Sejren alt sin Krands berede maae,
Thi det Kjendtes Grændser sig udvide,
Og der tvivles ei, at hun itide
Det opførte Indien vil naae.

Men ved hilset Godthaabsforbjerg *) standse
Storm og Bølger Togets lette Fart,
Rædsom Nat indhyller Scenen; snart

Seer man Brag og sønderrevne Krandsse
Strø'de paa den fundne Bølgevej,
Men hvad der blev hjerget, veed man ej.

*) La montagne.

22.

A p o t h e o s e.

Kun Daimonen tør bestue dig,
Keene Skjønhed, i forklaret Tanke;
Vi, landflygtige, i Mørke vanke
Dg vor Nigdom er kun Drømmesvig.

Phanthasos med dig opsvinge sig,
Hulde Pige, over Jordens Skranke!
Mine Arme kjærligt dig omranke
Dg med dig han end opløste mig!

Tryll mig til at drømme, Tryllerinde!
Mig saa salig som Endymion,
Dig saa himmelsk skøn som hans Gudinde!

I dit Favn mit Væsens Skranker svinde!
Jeg mit Nektarbæger i din Haand,
Mit Olympos paa dit Skjød jeg finde!

23.

Eumenidene.

Skjebne, bind ved Styrens dørfke Bred
Baaren fast til Mattens gamle Sæde,
At ei døde Glæders Skygger træde
Frem med ham i Mindets Aftenfjær!

Her hun sad, og let hensvæved' der;
Hist hun plukked Stenglens første Spæde;
Her, i Maanenattens Platonsglæde,
Bore Sjæle vare Himlen nær —

Hulde Vinter, skjul de grumme Minder!
Ofte end mit Nøjes Smil frembrød,
Nu paa dem min Længsels Taare rinder.

I hver Fryd, som nys var himmelfødt,
Nu en Eumenide jeg gjenfinder,
Martrende med Savnets Sjæledød.

24.

T i l M a r i n a.

O Marina! naar i Kys min Sjæl
Sammenbrændende paa dine Læber,
Stedse bryndigt, stedse nøjet flæber
Bed Henrykkelsens bundløse Væld:

Da ei meere Tidens lave Træl,
Krybende, jeg Støvets Lænker flæber,
Herligt, i Alpotheose, stræber
Jeg med Digterflugt til Gunders Hæld.

Ånd og Hjerte, Attraa, Id og Tanke,
Mine Dages Kjede, Leed for Leed,
Din Tilbeder ved din Barm du sanke!

Saa du drage mig af Selvheds Skranke
Over i din Guddomsherlighed
Og i dig, fortæret, jeg gaae ned!

25.

Elfskovs Forgudelse.

Hun smilede — saa gaaer med dæmpet Krone
En stille Guddom rundt til Haab og Trøst,
Dg ifkun jeg, med salig hælet Lyst,
Modtog dit milde Smil, Uranione!

Hun smilede — o Zeus! til Sphærers Tone
Dphøj den Dødeliges svage Røst,
Dg giv ham Himlens Straaler, Jordens Høst,
Med Bøn og Tak at lægge for din Trone!

Hun smiled' end — brat Lysets Safirsal
Med alle Sole, Stjerner, Kloder reiser
Sig under hendes Fod til Pjedefal;

Som Guddom for mit drukne Blik hun kneiser,
Mod Pjedefallen vildt mit Hjerte flaaer,
Men af! mit Favn Gudinden ikke naaer!

26.

I B æ r e l s e t.

Her Kammen staaer, hvor end de Blomster leve,
Som sig udfolded' under Naal og Haand;
Her hænge de sneehvide Klædebon,
Hvis Folder før den ranke Krop omkreve.

Her Ossian og Gøthes Tasso bleve,
Samt Digtet om hiin Gottfried af Bouillon;
Dg her — brist ej mit Hjerte! hendes Aand
Udaanded' sig i disse sidste Breve.

Et helligt Fredensbrige rundt hun stifted,
Hvor Livet let og frit, som Sangen,
I Skjønheds Væter sig fra Byrden stilled!

Men Dødens Aande alt det Hæld bortvifted.
Nu staaer jeg eene midt i Undergangen
Med evigt Smertetræk, et Sørgebilled!

27.

M i n L u n a.

Hist hvor Solen cirkler som et Belte,
Mat og bleeg, langs Horisontens Rand,
Dg dens fløve Straale ikke kan
Tusind Vintres Monumenter smelte;

Hist hvor over Beduinens Telte
Himlen luer som en Ildbrand,
Dg en Glorie af hvirvlet Sand
Sig om Sahras søedne Linding velter:

Overalt skal Feen Phantasie
Mig fra Nød og Savn til Drøm indbugge
Paa sit Skjød, med Lunas Tryllerie;

Hvor ei Straaler skabe, Skj'r ei dugge,
Der skal Enna, Tempe, Paradis
Blomstre frem af Aske og af Is.

28.

M a n d e n.

Et in Arcadia Ego.

End jeg var i Arcadien,
Hvor Ungdom for Diones Troner
Bed Elskov, Dands og Lyratoner
Saa sødt neddrømme Himmelen.

Men Trylleriet svandt igjen!
Fremtrængt til Manddoms kolde Zoner,
Som sig med Rundskabs Nordlys kroner,
Fra Elsker af! jeg blev til Ven.

O Livets blide Morgenrøde,
Du svandt! med dig mit lette Sind
Som Rosen paa min Kind bortdøde.

Nu spinder jeg mig eensomt ind
I Alvor, til af Ormens Alder
Et andet Foraar mig fremfalder.

29.

F o r s k j e l.

Meer end Hellas dylgte dybt i Myther,
Du mig lærte, vilse Phantasie,
Da du mig ad stjernehegnet Sti
Løstet' op til højere Udyter.

Styrtet ned til Dødeliges Hytter,
Efter Gjenlyd af den Harmonie,
Hist jeg mig saa sødt beruused' i,
Mindefuld og sukkende jeg lytter.

Dog kun Mislyd rundt bedøve mig.
Saa en Pillegrim paa Orkuens Veje
Hører Styrkens Brøl og Svagheds Skrig;
Over Brag af sønderrevne Liig,
Glende til Ly og natligt Leje,
Skækkedvingede, hans Fodtrin skeje.

30.

ChrySTALLisation.

Varle traad jeg af Naturens Skranker
I dit Aldyton, o Phantasie!
Hvor med gjennemsigtigt Tryllerie
Formen skjønt om Sandheds Heihed ranke.

Himmelbilleder og Seraphstanke
Smeltes her ved hemmelig Magie,
Og ved Loves Magt og Harmonie,
Lig Chrystaller, om min Aand sig sanke.

Higende til Friheds Rum igjen,
Pryndindfatningen jeg tungt kun slæber,
Skjøndt et himmelsk Stof til den flød hen.

Saa en Mng med dristig Vinge slæber
Fast ved Ravstof, snart indfattet, den
Af det gyldne Favn forgjæves stræber.

31.

S y n e r n e.

Fangen liig, som langsomt sønderfiler
Fængslets Stænger med heroisk Svig,
Sandsens Bægg, som trangt omgiver mig,
Dag for Dag jeg at nedbryde iler.

Idealer udenfra indsmiler
Og igjennem Bæggen vise sig,
Stjernebilledernes Skare liig,
Naar ved Nattens mørke Barm den hviler.

Som indfattet i et klart Chrystal,
Nu ætherisk reent mit Liv henrinder
Under Himmelsyners Komst og Fald.

Stirrende paa mangt et Ideal,
Naanden tidt hvad Hjertet aned', finder,
Dog det Herligste for snart forsvinder.

I Dantes Helved.

Jeg er nedstunket i det Jammerige,
Hvor Savn og Længsel store Taarer græde,
Thi over Porten staaer: I, som indtræde,
For Evighed Farvel til Haabet sige.

Hvor feigt de trygle eller nedrigt skrige!
Jeg trodsig staaer for Martergudens Sæde,
I Taal og Haan endnu jeg føler Glæde,
Hvis Sligt maaskee tør kaldes Glædens Lige.

Uhyre, ja! uhyre vil jeg lide
Og til den sidste Plage gridst fremtrænge!
Min Qual ved Qualen vil jeg overvinde!

Fortvivlelse skal ej mig sønderlide,
Men du, o Banvid! skal i Hvirvelvinde
Til Chaos' Afgrund mig tilbageslænge.

33.

D r ø m m e n.

Min Genius sin Fakkell halv nedbrændte,
Bed Lethes Bred jeg tog elysisk Blund,
Men snart en Drem, liig Færstuenes Eter-
duun,

Henaandet paa min Sjæl, den salig blændte.

Min Phantasie til Kjendsel sig fuldendte:
Det var, som drypped' Nektar i min Mund,
Og meere Fryd end Jordens heele Rund
Jeg med mit store Jovisfavn omspændte.

I jordiskt Ord og Billed aldrig skal
Jeg kunde sige, hvad mig gjenneubæved':
Var det et Indtryk af mit Ideal?

O du, som Solen fra min Sjæl ophæved'
Og som igjen til Guder, Dagfryd, svæved',
O kom paa ny ved Midnatsduggens Fald!

B l i k m o d B e s t e n .

Mon Lykken da liig Fjeldtopskysten sviger?

For hver en Nærmende brat denne svinder,
Den Fjerne blot, som ej deri sig finder,
Den skuer nedefra og opad higer.

Kun Mindet, Lykkens Arving, sig beriger,
Mens Tidens Bølge gennem Hjertet rinder!
Mit Forliv alt jeg samler rundt i Minder
Og stille ned mod taaget Nedgang stiger.

Med Kindens Roser søsterligt udgløde
End Aandens Roser, alle Idealers,
Og Døden mig i hver en Blomst tør saare.

O gid jeg kun som Dug og Aftenrøde,
Naar Livets Sol med stille Bemod daler,
Beholde Venskabs Smil og Medynks Taare!

35.

E v i g N a t.

Dagens Vogn fra Himlens Hælding glider,
 Under rødme ved dens første Skin;
 Om sin Linding Magtens Stjernebind,
Natten i dens slukte Spor fremstrider.

Sorgen, ikke fulgt af Eumenider,
 Gaaer i Glemsels trygge Tempel ind,
 Mens i Drøm det lykkelige Sind
Om Olympens Fryd sit Favn udvider.

Dvæl for stedse hist med fængslet Fied,
Hist, o Dag, hvor Fredens Hav nu væder,
 Rødt af dig, Tahitis Blomsterbred!

Naar dit Purpur denne Himmel klæder,
Fages Sorgen op fra Lethes Breder,
 Styrtes Glæden fra Olympen ned.

36.

Til det Grotteskes Genius.

Harmoniens Een den lave Jord
Bed Fuldkommenheders Blændværk hæver,
Mens hans Guldpiil dybt i Hiertet bæver,
Alt forstjønnes med Diones Gjord.

Men, vansædte Antichripor!
Som af Misnaturens Skjød fremsværer,
Dit grotteske Parodiesløv væber
Du paa Lyders og i Daarskabs Spor.

Fra din kolde Blypiil, som kun saarer,
Kildrende til Latter, frogne Daarer,
Drypper Haan paa ædle Hjerters Blus.

Thi for dig, ureene Genius!
Haanligt jeg for dig hiint Alter kaarer,
Roma reised' før for ***.

37.

F u l d e n d e l s e.

Helgenglands om Skjaldens Linding brænder,
Thi, bekrænste Menneske! kun han
Løfter dig af Bildheds dybe Stand
Dg den første Kundskabsdag antænder.

Men som Solen hvor den fødtes, ender,
Hist i bred- og bundløs Ocean,
Saa til Skjaldens Barm, dens Fødeland,
Modnet Sandhed snart tilbagevender.

Dg naar da en yndig Kunstgestalt
Sig om Tanke Rigets Flygtling væber
Dg med ham i Hjertets Kreds nedsvæber,

Da først Afrodite overalt,
Denne Klodes Dronning, . Septret hæber
Dg selv Wiisdoms stille Hylding kræver.

38.

D o b b e l t T a r t a r u s .

Du, som ved sansmægtende Begjær,
Som paa Sorgens Urnesteder brænder,
Grumme Minde! din Liigfakkel tænder
Til de døde Glæders Jordefærd;

Eller med en skyldig Glædehær
Stræng for Samvids Stol tilbagevender,
Hvor den Angerfulde nu erkjender
Dem forvandlede til Furier:

Drejer om Forudsigts høje Sæde
Til at frygtes og at attraaes, sig
Ikke alt et Noks af Qual og Glæde?

Maae en anden Tartarus ved dig
I Forgangenhedens stille Skygge
Sig af evigt Savn og Anger bygge?

39.

E i g e n.

Da den store, vilse Tæpetide
Marmoren til Liv og Mande tvang,
Og i Bæsners Rad en Fremmed sprang,
Stillende sig ved Daimonens Side:

Guden selv for sin Eenbaarne fri'de,
Til Olympens Fryd; dog hun sig svang,
Neppe favnet med ustyret Trang,
Blussende, fra den Veruustes Side.

Vidt han stirrer paa den Elsktes Fied
Op til Gunders lysopfyldte Rige
Og til Faderen hans Klager stige.

Da Prometheus Mindet sender ned,
Den Troløses ømme Skyggelige,
Som ej af hans Arme tør bortvige.

40.

Nektaræblerne.

Hvis du kun i Nøjsomhedens Stund,
Nippende, til Glædens Bæger tyer,
Salig er du, som om du paa Skyer
Hviled' i Olympiernes Rund.

Men fra dybt udtømmet Bægers Bund
Hiine, som selv Alterne bespyer,
Bæmmeligheds smittende Harpner
Flaggre op for din ureene Mund.

Glæden flye — paa Flugtens øde Beje
Circe, yndig klædt i Charis' Slør,
Hesperidens Nektaræbler strøer.

Men hun til forræderst Troldoms Pleje
Lumst i Dyrets Grime hiine før',
Som i hendes Tryllefreds udsteje.

41.

Den cypriſke S.

Da, ej blot higende til at fortære,
Bed trygge Urne, ikke Trangens Træl,
Du Menneſte med ſødt opvaagnet Siæl
Ei dyrifk nøjet var ved blot at være:

Da hiine Drifter, ſom ſig ikke nære
Med ſelvifk Gridſthed, braſt af Skjønheds
Væld,

Dg viet ind til et beſkuet Hæld,
Du himmeſk elſked' uden at begjære.

Dg aldrig diſſe reene Kjendsler dæ
I Selvheds Kjær, men klare ſig foreene
I Fællefkabets himmeſklare S.

Af denne du, o Anadyomene!
Mens Væfenkjeden dirred' Leed for Leed,
Til Himlens og til Jordens Fryd dig ſled.

42.

Digterværldighed.

Jordens Søn fra Dyrets Klost gaaer ud,
Seent, bag Sekler først, sin Årb han fræver,
Længe med formørket Sjæl han bærer,
Træl for en selvdaunet Fetischgud.

Fra Kronions Barm et Gendebud,
Skjalden, Himmelen's Herold, nedsvæver,
Dg Natur af Rædsler's Nat sig hæver,
Elskelig og fæver som en Brud.

Brat fremvælder Skjønheeds reene Kilde
Dg omspiller hver en vækket Sand's,
Blidt til Borger adlende den Bilde.

Sekler nu en evig Cirkeldands
Om den høje Gudherold afbilde
Dg af ham modtage deres Krands.

43.

T i l D a t t e r.

Skjelmste Nymphe, Ekko's Søster, Datter,
Som liig Taarens Najad, ikkun boer,
Meer end Skrig, med Mæle og med Ord,
Dig i din Forvandling ej jeg fatter.

Thi du neppe syntes Glædens Datter,
Spøgets vævre Fælle, før du før
Frem paa Misforhold's urtherste Spor,
Jurien, som stedse bag det skratter.

Nymphe, du er ej blant mine Raar,
Thi du frem for alle Børn og Daarer,
Gøglerste! til Vundlinger udkaarer.

Ah! men hiint, som Pallas ei forsmaaer
Og som aldrig Charis' Omhed saarer,
Smilet tidt paa mine Kinder staaer.

Det Guddommelige.

Lifligt er det, naar fra Kalkens Rand
I dens Nepenthe hver Sorg forsvinder;
Sødt det er, naar tvende Sjæle finder
Sig i Elskovsskyffets reene Brand.

Skjøn er Vensteb, som i Dødens Land
End Drest og Pylades forbinder,
Herlig Hæderen, som Krandsen vinder
Om den seiersfælle Dannemand.

Himmelfæ er det, ingen Pligt at saare
Dg i reen Bevidsthed kjendes fri
For den Edles ufortjente Laare.

Men guddommeligt, paa hælet Sti,
Halv undseelig, giennem brustne Bægge
Neeg og Giord paa Armods Straa at lægge.

45.

Ved en forfalden Ridderborg
i Bøhmen.

Swøbt i Bedbend til Ufsynlighed,
Kneiser Bygningskunstens brustne Ande,
Liv og Død uhyre her sig blande,
Favnede paa fælles Skillebred.

• Svælen klæber Elskovstempler ved
Steengigantens sønderknuuste Vande,
Og ved skjøre Fod i døde Bunde
Blev Libellernes Utallighed.

Tusind Bæsenstyer rundt indflører,
Flaggrende om Blomst og Frugt og Knop,
Undergangens colossalske Krop.

Selv ei ængstlig standset Mistro hører
Her for Millioners Vingeslag,
Millioners Stemmer, Murens Brag.

46.

S y n e l s e n.

Om mit Leje stode Fortids Minder,
Haab mig ej sit Nektarbæger bød,
Tvivlen raabte: Grumme Røver, Død!
Du dit Ror i Ormens Huule binder.

Saligt Smil paa de forklarte Rinder,
Nina ind i Mishaaes Mørke brød:
Gjennem Dødens Skygger, Gravens Skjød,
Seer du! Livets soundne Vølge rinder.

Og hun svandt til Himlene igjen.
Aldrig, raabte jeg, skal Mismod drive
Tvivlens Sky for Haabets Udsigt hen!

Søde Engelford fra Himmelen,
Høit paa Midnats Hvælving, Lysets Skive,
Trøstende, skal Phantasie dig skrive!

47.

Det forrige Benedig.

Marmormasse, som af Dynd sig strækker,
Hvor sin Krands Naturen aldrig snoer,
Lidsens Suk og Ugles Nødstrig boer,
Meener jeg, i dine qvalme Sprækker.

Nei! thi med udvalgte Krandsse dækker
Livets Kunster Sumpeørkens Spor,
Og Forlystelsers Mænadechor
Menneskheden i Triumphtog trækker.

Mens paa Magtens gyldne Bæderkind,
Tro, Oligarchiets Hyder ruer,
Glædens Ild, liig Bestas, ei udlner;

Barnligt legende Libellesind
Tager Spøgets Bobler hen og skuer
Aldrig op til Herrens Lindingbind.

21.

Til Graadens Najas.

O lacrimarum fons tenero sacros
Ducentium ortus ex animo, quater
Felix, ab imo qui scatentem
Pectore te, pia Nympha, sentit!
Gray.

Najas, som af tvende Urner gyder
Hemmelighedsfuld dit Tvillingvæld,
Bildt, som Bækken fra sit Fødesjæld,
Eller blidt, som den i Dalen flyder;
Du, som kun Fortvivlelsen forskyder,
Mens du Taarer har til mangt et Hæld:
Hør mig! Skjøndt jeg ei er Sammers Træl,
Den Henrykte ei, som Taarer yder;
Dog, o Nymphe! du bønføre mig
Og mig skænke hiine sømme Taarer,
Naar en fremmed Smerte Hjertet saarer.
Helst dog dem, som dryppe, Duggen liig,
Naar til liflig Veemod Sorg og Glæde
Mystisk favne sig for Skjønheds Sæde.

49.

Fortvivlelsens Latter.

Latter, som med Jordens Søn fra Leeg
Frem til Marter, gjennem Gang og Klager,
Før og efter Mæle, trofast drager,
Indtil Livets sidste Suk bortveeg:

Hvor end Død ej fødtes, hvor det sveeg,
Barndom, Banvid ikkun du ledsager;
Dybere end Hyl blant Orcus' Plager,
Højere du til Olympen steeg.

Thi naar Jammeren ei meere græder
Og selv Hylet ei udtrykker den,
Da du fra forhaante Martersteder,

Da, uhyre op i Himmelen
Aneisende, for Gunders faldne Sæder,
Rædsomt skoggrende Gigant! du træder.

50.

Springvandet.

— in quel di Procuste orrido letto,
Chi ti sforza a giacer?

Højt fra Skyomkrandsæt Fødested,
Vildt fortærende sit Fængsels Diger,
Over knuset Klippetrappe higer
Fjeldets Fod til Oceanet ned;

Men in Aquæducten ved dens Bred
Fangne Kilde dorst og lydig sniger,
Og tilsidst som kunstigt Springvand stiger
Med affjælet Trællelydighed.

Længe saa i tungen- Leeg fremspilled'
Af Sonnettets trange Rør min Sang
Og som Neeg og Blomst forkunstlet sprang.

Bryd med Jordens og med Himlens Billed'
Bed din Varm, med ædel Frihedstrang,
Amin, o Sang, den snevre Breddes Tvang!

U n m æ r k n i n g e r.

Ved en Feiltagelse ere to eller tre, men heller ikke flere allerede bekjendte Digte atter aftrykte i denne forresten aldeles nye Samling.

S. 22. Baillant's Lillie. Ingen Føgende kan uden Mødelse læse denne Reisendes kjendte Beskrivelse af en forunderlig deilig, i en africanisk Udklædning, Lillie.

S. 51. Forvandlingerne. Om dette Digt er en lov- og sælgelig betydningsløs Phantasieleeg, eller en Cyclus af mystiske Tegn, samlede under philosophisk Anskuelse til en Mythos, vover Digteren ikke meer at afgjøre. Her aner han kun sig selv.

S. 165. Tvende Elskende. Hvo kender dem ikke af Noris?

Galliens Stad. Lyon.

S. 170. Tidens Seier. En Efterligning.

S. 175. Camoens, udtal Camøings, i to Stavelser. En Tradition ligger til Grund for Hungerdøden i denne Digtning. Historisk sandt er det ikke desmindre, at denne ligesaa ynk- som beundringsværdige Digter, efter at have befundet sig i den uforsønlige Conflict mellem Genialitet og Verdenspraxis, omsider døde i en offentlig Stiftelse for Brøstfældige og Nødlidende.

S. 292. Blomsterne. Det større Publikum bedes at tilgive dette lille Digts Afstrykning blot for den mindre Kreds, der fiender sammes Aaledning og Udtydning.

S. 305. Kong Hadding. Paa et Par historiske Træk nær, et puurt Eventyr, hvis Betydning, forudsat det har en saadan, kun bør anes med barnlig Genfold. Det filosofisk-poetiske chiaro-oscuro kræver en ligesaa nænsom Fornemmelse som Behandling.

S. 355. Sonnetter. De ere, saavel som deres befiendte Forgængere, for den største Deel blevene til paa Reiser, hvor Indtrykkenes hastige Følge i korte Intervaller ogsaa avlede Trangen til en kortere, dog derfor ikke mindre fuldendt, Form for Opbevarelsen. Tillige kunne de ansees som Sprogstudier.

N e t t e l s e r.

Side 112. V. 5. læs Seng istedet for Sang.

— 118. — 2. læs Kalk istedet for Skal.

— 228. — 12. læs en varig Længsel.

Desuden staar der meget tidt et i for et i og omvendt.

